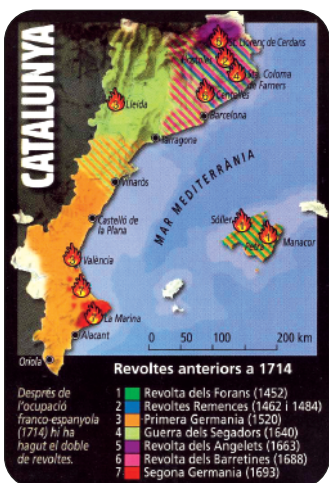

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALA

PREU: 2 €

DIJOURS BO D'INCA

ES CASAL

El teu espai, jo ve

Rehabilitació de les cases de Son Amonda com a Casal de Joves

PROJECCIONS D'INICI DE LES OBRES: 2013
 PROJECCIONS D'ACABAMENT DE LES OBRES: 2015

PARTECIPANTS DEL PROJECTE:
 DISENY: L'ALCANTARAL & COMAS
 DISENY DE DETALL: L'ALCANTARAL & COMAS, Miquel Marín, Xavi i Ricard
 DISENY DE DETALL: L'ALCANTARAL & COMAS, Miquel Marín, Xavi i Ricard
 DISENY DE DETALL: L'ALCANTARAL & COMAS, Miquel Marín, Xavi i Ricard
 DISENY DE DETALL: L'ALCANTARAL & COMAS, Miquel Marín, Xavi i Ricard

FINANCIAT PER:
 Ajuntament de Sant Joan de Vilatorrada
 Departament d'Urbanisme i Habitatge de l'Ajuntament de Sant Joan de Vilatorrada

AL·LUGA LA PLANTILLA DE 2010

A portrait of a middle-aged man with a shaved head and a dark, collared shirt. He is looking directly at the camera with a neutral expression. The background is a plain, light-colored wall.

FIRAD, ALGAIDA

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

Colonialisme

El colonitzador Lara premia amb 601.000 l'espanyolisme més putrefacte, genocida i pestilent

Que el premi Planeta es falla atenent a consideracions no estrictament literàries no és cap secret. Però el veredict del jurat –per quatre vots a tres– d'ahir va confirmar que, a banda de ser una maniobra comercial de primera magnitud, ho és també política. I, així, José Manuel Lara ha entregat els 601.000 euros de premi a una de les personalitats més escabroses del panorama mediàtic espanyol: Fernando Savater. Amb ínfules d'enfant terrible, el donostiarra va guanyar-se una certa fama de filòsof inquiet i polemista. Amb l'edat, les seves postures personals i polítiques s'han tornat erràtiques.

Lluny queden els temps en què Savater signava llibres amb Javier Sádaba i demanava la legalització d'Herri Batasuna. Com a cofundador d'UPD amb la sinistra Rosa Díaz i els seus adlalters de la 'brunete mediàtica', s'ha dedicat a signar tot quant manifest anticatalà i antibasc li queia a les mans. Es venta de ser antinacionalista, però en la seva biografia oficial es considera "defensor de la Constitució Espanyola i de la unitat de l'Estat". I ha estat donant suport i munició a Ciutadans, aquest partit també antinacionalista com ell però que només sap parlar de qüestions nacionals, nacionals espanyoles, és clar.

Però tot i aquestes conivències amb l'espectre més tronat de la política catalana i espanyola, Savater ha sabut, històricament, arrambar-se al poder que més li convingués. Ell va ser, per exemple, un dels 'savis' contractats per Zapatero per tal de redefinir el model de mitjans públics. En aquest comitè hi era, per cert, Victòria Camps, vicepresidenta del CAC i membre del Foro Babel. El resultat va ser un document que no considerava per a gairebé res la pluralitat nacional i lingüística que dicta la Constitució que tant diuen adorar.

Casos com aquest obliguen a reflexionar sobre si és lògic que algú com Lara tingui, per exemple, control sobre un diari com l'Avui i cal dir que es va recórrer a ell a manca de grups genuïnament catalans. Ell sempre explica que les empreses no tenen ideologia, però no està de més assenyalar que, amb la mateixa naturalitat que aguanta les pèrdues del diari nacional en català per conveniència política, amb l'altra mà finança els intel·lectuals més rancis i espanyolistes amb cent quilets de les antigues pessetes. Es fa urgent recuperar un cert control dels agents culturals del país, perquè estiguin en mans responsables.

Reproduït de www.tri-buna.cat

La justícia colonial jutjarà Ibarretxe en plena campanya electoral

L'actual lehendakari ja té la campanya feta. Als ulls del poble basc Ibarretxe serà vist com un president víctima i "màrtir" de la justícia colonial que, de la mateixa manera que il·legalitza partits i clausura els diaris en euskera, persegueix els dirigents elegits democràticament.

Reproduït de www.elpais.es

Ibarretxe y López serán juzgados en precampaña por hablar con Batasuna

El tribunal no pedirá las actas de la tregua, pero sí que declaren Zapatero y Aznar

Aitor Guenaga - Bilbao - 07/10/2008

La cita será a las 9.30 del próximo 8 de enero. Y las cámaras retratarán en el banquillo a buena parte de los políti-

cos que se reunieron durante el fallido proceso de final de la violencia en 2006. Ese jueves, el triángulo político que participó en el proceso de negociación entre los partidos vascos, surgido al calor del alto el fuego de ETA, se sentará en el banquillo de los acusados. En un vértice del triángulo estará el lehendakari, Juan José Ibarretxe (PNV), y en el otro los dirigentes del PSE-EE Patxi López y Rodolfo Ares, acusados los tres de cooperadores necesarios del delito de desobediencia cometido por cinco dirigentes de Batasuna -el tercer vértice del triángulo- por mantener reuniones en 2006, en plena tregua, pese a estar ilegalizados. Para entonces, Ibarretxe habrá disuelto la Cámara vasca y PNV y PSE estarán inmersos en una precampaña electoral en la que

socialistas y nacionalistas pelearán a cara de perro por liderar el nuevo Ejecutivo vasco. Ibarretxe y López reaccionaron ayer con "tranquilidad" a la fijación de la fecha del juicio. Tanto López, como fuentes de la Presidencia vasca, reiteraron que "en las mismas circunstancias volverían a hacer lo mismo",

Informa Isabel C. Martínez.

L'exemple de Dinamarca (un cop mes)

Dinamarca (l'estat "titular" a Groenlàndia) es un país democràtic que gestiona amb fair play democràtic la independència de Groenlàndia, igual que fa poc mes de 100 anys, al 1905, va fer Suècia amb la "seva" Noruega (li va permetre la realització d'un referèndum a Noruega i aquesta es va constituir en estat independent)

Son tot un referent les democràcies nòrdiques en resoldre aquests conflictes de manera dialogada. Aquí en canvi estem al mediterrani hispànic patint una cultura encara preliberal, amb fonamentalismes de contra-reforma, frustracions de imperio perdido, i on la democràcia es sovint encara un simple vernís de conveniència

en la dialèctica del poder polític.

A veure si els Bono, de la Vega, Moratinos, Rajoy, Fraga etc. tornen a fer el ridícul oposant-se al referèndum de Groenlàndia, com van fer amb el referèndum de Kosovo..... Llavors aquests polítics van defensar al genocida estat Serbi front la legítima i comprensible opció de la immensa majoria dels ciutadans de Kosovo. Ara probablement no s'atreviran a dir res sobre l'autodeterminació de

Groenlàndia perquè a Dinamarca es pixarien de riure de la intromissió d'aquests inquietants "toreros" de la unitat a sang i foc, a qui en el deliri permanent els inuits els deuen semblar bascos... o catalans.

Sergi González

Foto: Vista aèria de Nuuk, la capital de Groenlàndia (Wikipedia)

El jutge foraster amic del Pepote, castro Aragón, instruirà el cas 'Palma Arena'

Castro instruirà el Palma Arena

Continuen les notícies sobre el Jutjat d'Instrucció número 3 de Palma, que dirigeix José Castro Aragón, el magistrat que fa uns dies volia empaperar el

delegat del Govern, Ramon Socias, per desobediència a la seva autoritat. La querella dels fiscals Anticorrupció pel cas Palma Arena ha anat a parar a les seves mans. Si fa uns dies comentàvem aquí una filtració informativa d'aquest jutjat amb

referència a Socias, ara ens informen d'una confidència sobre el cas Palma Arena feta a l'advocat d'una les persones implicades.

Reproduït de www.diaride-balears.cat

BERNAT JOAN I MARI

Secretari General de l'Aliança Lliure Europea

Un rebrot del lerrouxisme a hores d'ara seria catastròfic no només per a la nostra societat en el seu conjunt, sinó especialment per a les nombroses persones immigrades que s'han establert entre nosaltres al llarg d'aquests últims anys. Que hi hagi qui porti una mena d'antenes per detectar potencials víctimes del lerrouxisme és una altra cosa, però no tenc cap dubte que aquest tipologia d'individu existeix. I, en alguns casos, està molt ben situat. Com ja deuen saber les persones que llegeixen aquest paper, el terme "lerrouxisme" (derivat del llinatge Lerroux, ostentat pel líder radical espanyol que tengué altes representacions al govern de l'Estat) fa referència a l'ús interessat per part dels òrgans centrals de l'estat de la població immigrada en contra dels inter-

essos de les nacions sense estat. Dit d'una altra manera, hi ha qui, novament, té la intenció d'atjar els immigrants en contra de la voluntat d'autocentrament de les illes Balears, el País Valencià i el Principat de Catalunya. Es deu tractar, emperò, d'un sector totalment marginal (assortadament) de la nostra societat.

Prenguem com a exemple l'incident d'Asocolòmbia. Els plantejaments d'aquesta associació han estat rebutjats no només per una altra associació d'immigrants colombians (probablement molt més representativa), sinó també pels que teòricament fornien la inspiració política a aquesta primera associació (vull dir, naturalment, el Partit Popular). Hem de constatar, amb goig, que el Partit Popular s'ha desmarcat taxativament de les propostes boicotejadores de l'associació esmentada i, per tant, dels plantejaments del seu líder. Per tant, no

pot rebre suports de gairebé ningú. A les illes Balears, en qualsevol cas, no pot rebre suport de ningú que tenguí representació parlamentària.

No hem de defugir la qüestió que una part important de la immigració recent a les nostres illes (i al conjunt dels Països Catalans) presenta una característica que pot fer problemàtica, almenys a priori, la seua integració sociolingüística, que és la de ser formada per parlants de la llengua oficial de l'Estat (i cooficial a les illes Balears, en tant que llengua oficial de l'Estat). Un castellanoparlant, per lògica, té més difícil la incorporació sociolingüística a la nostra societat que no un parlant de qualsevol altra llengua. Es troba amb uns catalanoparlants que saben també castellà i que, amb tota habitualitat, canvien de llengua a l'hora d'adreçar-se-li. Això fa que puguin arribar a pensar que no els fa falta dominar la llen-

gua catalana. Però, mentre no parlen i escriuen català, no es troben dins la nostra societat participant-hi en igualtat d'oportunitats, perquè hi ha moltes coses bàsiques que transcorren en català. Per tant, poden sofrir una (auto)discriminació inconscient, que no per això deixarà de ser ben real i efectiva.

Per sort, la societat de les illes Balears (com la del conjunt dels Països Catalans) és una societat oberta i plural. Persones de llocs molt diversos del món s'estableixen entre nosaltres i hi prosperen. Som terra d'acolliment i alhora constituïm una societat raonablement cohesionada. No a tot arreu poden dir el mateix.

Per garantir aquest punt de cohesió, en el futur, i per fer-lo compatible amb el manteniment dels propis trets d'identitat nacional, ens fa falta una cosa fonamental: assegurar que, en aquesta societat oberta que és la nostra, la llengua catalana

constitueixi el punt de trobada, el vehicle intercomunicatiu de l'espai públic, la llengua comuna (per dir-ho en termes estrictes per a aquest concepte).

I fer que el català sigui el vehicle públic d'intercomunicació, la llengua comuna, el punt de trobada, hi hem d'implicar tota la societat. No només les institucions, els partits, els sindicats, els col·legis professionals i el llarg etcètera que s'hi vulgui afegir en som responsables, sinó també –en ares del seu benefici propi– les associacions de persones immigrades. Perquè, a les Balears, un immigrant no deixa de ser-ho fins que parla català, però quan parla la nostra llengua es troba plenament incorporat a la nostra societat. A Madrid es pot parlar castellà i ser considerat com un immigrant: a les Balears (i a la resta dels Països Catalans) qui parla català, per damunt de qualsevol altra contingència, ja és un dels nostres.

El català; punt de trobada d'una societat oberta

QUIM GIBERT

psicòleg i coautor d'*Autoestima i Països Catalans*

Els ch'tis són veïns de la regió francesa de Nord-Pas-de-Calais, en concret d'un dels sectors que voreja la Bèlgica flamenca. Parlen ch'timi, un dialecte del picard, que és al seu torn una de les llengües d'oïl. Fins fa quatre dies el ch'timi no era més que un patuès del nord de França, apel·latiu lingüístic negatiu. També era negativa la imatge d'aquests topants, que anava lligada a l'atur, la violència social, la tristor, l'alcohol, el mal temps... I la seva gent, arrossegaven la fama de ser pagesots, xarons, tancats i altres prejudicis. La cosa ha fet un inesperat gir des del pas-

sat febrer de la mà de Dany Boon, director, guionista i protagonista de *Bienvenue chez les Ch'tis* (Benvinguts a casa dels Ch'tis). Aquest llargmetratge, el més vist de tota la història del cinema francès, ha aconseguit esbotzar els tòpics i els estereotips sobre els ch'tis i el parlar ch'timi. Amb intel·ligència, tendresa i humor, Boon ha arribat al gran públic parlant ch'timi en el decurs d'una pel·lícula sense cap subtítol (la semblança amb el francès ha demostrat que ho feia innecessari). I, per postres, ha reflatat l'orgull regional i desvetllat simpaties per arreu on s'ha projectat.

El canvi de percepció entorn aquesta comunitat del nord francès ha estat tan positiu que ha suscitat un gran debat social, fruit del qual n'ha sortit reforçada la diversitat lin-

güística autòctona de l'hexàgon. L'èxit espaterrant de la comèdia, que ha coincidit amb el projecte de reconeixement de les llengües de l'Estat francès, segurament ha estat la gota que ha fet vessar el got a l'hora d'aprovar-lo. Per l'escriptor rossellonès Joan-Lluís Lluís, es tracta d'una pel·lícula folklòrica però sincera que ha provocat un terratrèmol mediàtic i una acceleració imprevista de les mentalitats: «Els francesos, tot d'una, s'han sentit identificats amb la vida simple i fraternal d'una regió percebuda com a diferent. I aquesta diferència, en lloc de ser motiu d'expulsió del territori nacional, és un revulsiu del dret a viure d'una altra manera» (*El Punt*, 13-4-08).

El periodista Àlex Vicente constata que *Bienvenue chez les Ch'tis* s'ha convertit a França en un fenomen sociolò-

gic: «La primera conclusió és que la pel·lícula, descendent directa del cinema popular dels anys 50, remet a una època gloriosa que els francesos tenen idealitzada, els temps previs a la globalització, que no hi havia atur i la gent encara se saludava pel carrer (*Avui*, 22-4-08). En aquesta mateixa línia, sociòlegs i crítics cinematogràfics hi veuen un film balsàmic, amb efectes antidepressius, proper al caliu humà. Qui més qui menys, en parla favorablement. Boon, que és natural de la zona, atribueix la bona acollida al fet que es tracta d'una pel·lícula divertida en què «la gent riu perquè és una història simple, humana, autèntica» (*El Periódico*, 18-4-08).

Per ironies de la vida, el rebombori que ha aixecat dur la realitat sociolingüística del col·lectiu ch'ti a través de la

pantalla gran, ha contribuït decisivament perquè París comencés a fer justícia en matèria lingüística. A finals del XX França encara es ventava de ser una excepcionalitat (junt amb Grècia) quan es va negar a ratificar la Carta Europea de les Llengües Minoritàries. Ho feia al·legant que la llengua de la república era el francès i tractava de presentar l'excepcionalitat com a quelcom valuós.

Jacme Ressaire, membre del Partit de la Nació Occitana, és qui m'ha tingut al corrent d'aquest daltabaix sociolingüístic. L'esmentat partit publica el trimestral *Lo Lugarn*, títol que fa referència a l'estel del matí, aquell que deixa la foscor de la nit enrrera. La metàfora d'aquesta capçalera sembla que hagi fet forat en una França que també comença a tocar matines.

L'antiheroï ch'ti

Cultura

El Senat aprova una moció de Sampol per al retorn dels bous de Costitx. El PSOE s'hi oposa

El Senat aprova, amb els vots en contra del partit socialista, la moció presentada per Pere Sampol en què reclamava la tornada de les peces de bronze Olga Quintanilla/ N.M. | 16/10/2008 | Els bous de Costitx estan més a prop de tornar a Mallorca que mai. La comissió de Cultura de la Cambra Alta votà ahir a favor de la devolució dels Bous al Museu de Mallorca per 15 vots a favor i 9 en contra, personalitzats pel grup parlamentari socialista. La iniciativa, que va estar esquitxada de tinta sentimental esgrimida pel seu proposador, el senador nacionalista per Balears **Pere Sampol**, aconseguí el suport de tots els grups parlamentaris que en definitiva van considerar "justa" la seva devolució a un altre museu estatal a les Illes Balears.

La voluntat del senador autonòmic era doble. Primer, allò que es reivindica és l'adequació d'una de les sales del Museu de Mallorca per poder acollir els bous en les millors condicions possibles. Després, l'esperat retorn dels bous. Segons Sampol, la decisió presa ahir al Senat és de "vital importància", ja que és una "determinació democràtica i, per tant, vinculant al Govern". De totes maneres, el senador també és conscient de la poca voluntat que té el govern de Zapatero cap a aquesta qüestió, ja que "és evident que per part del govern no hi ha voluntat, sinó, per què han votat en contra?" es preguntà.

Durant la seva intervenció Sampol

assenyalà que la proposta dels **bous** "va més enllà d'una reivindicació xovinista. És una proposta de gran valor cultural que, a més, pot tenir una gran transcendència econòmica. Per altra banda avui es immersos en un gran debat sobre el turisme a les Illes tan cercant alternatives complementàries al turisme de sol i platja i no hi ha cap dubte que el turisme cultural és una de les millors opcions que ajudaria a la desestacionalització del sector".

En el torn de respostes, el senador del PSOE **Immanol Zubero** demanà a Sampol que no es quedi amb un "no" socialista a la seva moció, sinó que és un "no acompanyat de molts sí: Sí a col·laboracions entre el Ministeri de Cultura i el Govern de les Illes Balears per plantejar un projecte d'investigació i divulgació permanent dels bous de Costitx. Sí a millorar la infraestructura museística de les Balears. Sí a facilitar exhibicions temporals. Sí al seu manteniment i sí a la divulgació i investigació d'aquestes peces tan singulars, però no podem atendre la seva reivindicació".

Així, tot i que ha de quedar clar que els bous, per ara no vénen, sí que són més a prop de tornar a Mallorca. Foren trobats casualment el 1895 en el santuari talaiòtic de Son Corró, viatjaren a Madrid i, tot i que han fet alguna visita esporàdica, mai més han tornat a veure, tots tres junts, la llum de Mallorca.

Reproduït de www.diaridebalears.cat

Catalunya desperta!

El llop espanyolista no para de provocar el seny i la convivència dels pocs catalans que queden, em refereixo als catalans de pedra picada, els que demostren el que són en fets i no en paraules.

La clara voluntat imperialista espanyola radica en el següent: volen que a Catalunya hi hagi de tot menys catalans i que es parli de tot menys català. Pretenen que acabem ballant sardanes amb castanyoles. Som una raça a fer desaparèixer a nivell nacional espanyol, i a nivell internacional possiblement també: Seríem un referent massa important a nivell mundial si ens deixessin fer i el "talante" hi està en contra. Cal que ens posem les piles o deixarem d'existir fins i tot en la mateixa història, manipulada com sempre pels guanyadors imperialistes "por derecho de conquista" i amb la seva particular manera d'entendre la democràcia, que és la menys dolenta de les dictadures.

Catalans! Si us queda dignitat davant l'estimada pàtria catalana no podeu continuar amb aquesta covardia. Si tant se us en dóna i no us

indigneu davant l'espòli espanyolista, les injustícies i els enganys que fa segles que duren, només teniu dret a una cosa: a callar i a ésser uns esclaus del sistema i "del imperio".

El terrorisme d'estat haurà triomfat; i els valors de l'home lliure i la dignitat dels pobles haurà desaparegut. La humanitat manipulada ja per inèrcia perdrà els seus valors per passar a ésser un producte de consum als serveis dels de sempre.

Aquesta reflexió va dedicada especialment a tots aquells eunucs patriòtics que no es mullen per Catalunya ni sota la dutxa, i a tots aquells col·laboracionistes hipòcrites, egocèntrics i individualistes que només viuen per ells i de cara a la pela.

Visca Catalunya lliure! Lliure d'esclaus, de calenta cadires i funcionaris incompetents. La meua feina em cal fer-la ben feta.

Joaquim Pugnau Vidal.
Membre de Catalunyaacció i militant del Partit Republicà Català.

El publireportatge de Woody Allen

La relació sentimental que Catalunya manté amb Woody Allen és molt similar a la que manté amb Bruce Springsteen. Catalunya els estima i ells, cadascun a la seva manera, hi corresponen. Les pel·lícules de Woody Allen agraden molt a Catalunya, especialment a Barcelona, fins al punt que el nostre és un dels pocs països d'Europa on tot allò que porta el seu segell té l'èxit assegurat. Jo, per exemple, sempre he estat un amant incondicional del seu cinema, tant de les seves obres mestres -*Manhattan*, *Delictes i faltes*, *Match Point*...- com de les seves obres menors -*Bananas*, *El dormilega*, *Dies de ràdio*... I això és així perquè sóc conscient que no hi ha cap vida humana que esdevingui una línia recta en si mateixa i que, per tant, la irregularitat forma part de la normalitat creativa.

Una altra cosa són les obres realitzades per raons merament econòmiques. És a dir, obres que no neixen de l'interès personal de l'autor sinó que són fruit de la seva adequació a una oferta de finançament amb objectius merament comercials. Aquest és el cas de *Vicky Cristina Barcelona*. Woody Allen va rebre una oferta per fer una pel·lícula que tingués Barcelona com a escenari i la va acceptar. La va acceptar per tres raons: perquè li agrada Barcelona -"la trobo intensament cosmopolita i sofisticada, en alguns aspectes més que Nova York", va dir l'any 2003-, perquè sap que el públic català estima la seva filmografia i perquè l'oferta econòmica era tan òptima que feia rendible el producte abans fins i tot de la seva estrena. Una altra cosa, és clar, és el que n'ha sortit. I no ho dic pas per la història que narra, sinó pel tractament abúlic que en fa. Una abúlia que es fa sentir en els desenfocaments i en els errors d'il·luminació i que són la prova del lax nivell d'exigència que Allen s'ha fixat.

Així les coses, no és estrany que els intèrprets confessessin sentir-se desorientats sobre la identitat dels seus personatges; es nota que vagaregen per la pantalla sense saber qui són ni què hi fan. Quant a Barcelona, és cert que la història exigeix que

sigui vista amb ulls merament turístics i que, per tant, no hi ha espai per anar més enllà de la Sagrada Família, de la Pedrera o del Parc Güell, però també ho és que la ciutat no apareix mai integrada en la història. De fet, si la canviéssim per Roma, el resultat seria exactament el mateix. A diferència de Nova York -cosa lògica tractant-se de la ciutat natal d'Allen- o de Londres, en la seva trilogia britànica, Barcelona no és mai un personatge més de la narració, és tan sols un nom sense el més mínim bri de la identitat i de la llengua que suposadament investiga una de les protagonistes. Molt enfadosa, per altra banda, la banda sonora del film, literalment *okupada* per la cançoneta *Barcelona*, de Giulia y Los Tellarini, i *Entre dos aguas*, de Paco de Lucía.

Per sort, el film compta amb la presència d'aquesta grandíssima actriu que és Patricia Clarkson -que ja havia treballat amb Penélope Cruz a *Elegy*- i que ens regala una escena -aquesta sí- digna del millor Woody Allen. És quan el seu personatge confessa que no està enamorada del seu marit, l'home amb qui ha compartit tota la vida. Se l'estima, sí, i sap que no el deixarà, però no n'ha estat mai enamorada. Són instants exquisits, amb ressonàncies de la Gena Rowlands d'*Una altra dona*, que malauradament s'apaguen de seguida. Tanmateix, després de les moltes hores de plaer cinematogràfic que Woody Allen ens ha proporcionat al llarg de la seva vida, no hi ha dubte que es mereixia unes vacances pagades a Barcelona.

Víctor Alexandre
www.victoralexandre.cat

'Vicky Cristina Barcelona'

PERE FELIP I BUADES

Damunt el món sencer cau “la pitjor crisi des de 1920”, des de la gran crisi capitalista. Ho reconeixen els màxims dirigents del Fons Monetari internacional, de les potències imperialistes. Recordem que aquella crisi del 29, després de provocar desastres a tot el món, solament se va resoldre amb la immensa carnisseria de la II Guerra Mundial.

No estam davant el problema d'algunes hipoteques, ni davant la crisi passatgera de líquides bancària, sinó davant l'expressió majúscula de la crisi del capitalisme.

Cap dirigent d'aquest sistema pot dir quan ni com sortirem d'aquesta bancarrota. Però, des del primer dia, cada consell d'administració s'ha llançat de manera ferotge a recuperar els seus beneficis arrabassant als treballadors i als pobles. El capital sols te un remei. Destrucció i guerra sens

fi. La tornada de la guerra a Europa (Georgia), l'enfrontament entre pobles, són l'acompanyament necessari de l'ofensiva de la Unió Europea i el governs contra els treballadors, a fi que paguin la crisi.

Tot govern que se sotmeti a la Unió Europea ha de participar en aquesta ofensiva. No se pot governar per la majoria, ara més que mai, sense enfrontar-se a Brussel·les.

El nostre país pateix aquesta crisi de manera destacada ja que durant anys, en nom de l'“estratègia de Lisboa”, el “creixement” del PIB se basà en activitats especulatives i en destruir tota reglamentació a fi d'atreure als taurons financers. Espanya fou un dels països on més prest se privatitzà (liberalitzà li diuen) l'energia, el transport, etc.. Aquí el totxo feu el seu agost construint-se mes vivendes que entre Alemanya i Gran Bretanya plegades i negant l'accés a la vivenda de milions de ciutadans, la majoria joves.

L'economia de casino ha xuclat els recursos i ha fet aigües a les

primeres de canvi.

Anam per dos milions i mig d'aturats i una inflació del 5% (la previsió era del 2%, que afectarà a milions de treballadors, sobretot del sector públic. El PIB augmenta un 0'1% prop de la recessió tècnica. I, que fa el Govern? Complint les polítiques de Brussel·les, les mesures que a pres, les que anuncia i els pactes que proposa descarreguen el pes de la crisi damunt els treballadors.

Els funcionaris veurien rebaixats els seus salaris en un nou topall del 2% el 2009. L'oferta de col·locació pública, seria un 70% inferior a la tasa de reposició, o sia que unes desenes de mils de nous aturats seran treballadors públics. S'accelera la privatització d'AE-NA, RENFE i el ports, amb oposició dels sindicats, el Govern acaba d'anul·lar la contribució sobre el patrimoni: els qui tenen més s'estalvien 1.800 milions d'euró l'any, que l'Estat no te per a la despesa social. I preparen una nova reforma de les pensions, començant per atacar les jubilacions de

molts acomiadats, mentre se segueix finançant amb fons de la seguretat social als empresaris amb més de 3.000 milions a l'any.

Per treure endavant aquests plans, el Govern se tira en mans del PP. Ha pactat la renovació del Consell del Poder judicial i el Tribunal Constitucional donant al PP la minoria de bloqueig que permeti vetar qualsevol acord. I en el País Basc tornen els temps de n'Aznar (un “gran president” diu en Zapatero) retallant llibertats.

Mentre, el Govern empeny les nacions a enfrontar-se per miquetes de finançació autonòmica, enlloc de lluitar tots plegats contra la Unió Europea i la seva política que destrueix a tot arreu els llocs de feina i els serveis públics. Amb aquesta baralla, els dirigents del Partit Socialista (i els dels sindicats) aplanen el camí de la balcanització quan més necessitem els treballadors la unitat per a defensar-se de la crisi.

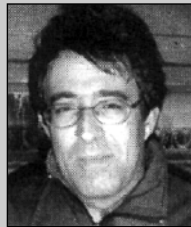
Tot això ve de la submissió a Brussel·les. Les Corts aprof-

itaren el mes de juliol per aprovar sense debat el nou Tractat Europeu, compendi de privatitzacions, destrucció i retall de drets. S'haurien de sumar amb urgència a la campanya contra la lliure decisió del poble d'Irlanda, únic consultat, que tingué al gosadia de rebutjar aquest antidemocràtic tractat.

Cap treballador conscient pot acceptar que enfonsin als treballadors i als pobles en la misèria i l'enfrontament. Els sindicats han de reclamar al Govern **un pla d'emergència**: que els multimilionaris paguin contribucions, que se tallin les ajudes als qui acomiaden, i s'inverteixi en defensar els llocs de feina, crear ocupació pública i desenvolupar els serveis públics. Lo que ha d'anar acompanyat per la defensa de les llibertats i fraternitat entre les nacions.

Els dirigents de les nostres organitzacions, el Govern i tots els càrrecs elegits per la majoria treballadora, se deuen a les nacions i en aquesta greu situació no hem de permetre que ens sotmetin a la tirania de Brussel·les.

Del triomf de la ignomínia, encara

ANDREU SALOM I MIR

No és cap secret per a molts -i cada cop en són més- que la nul·la assumpció de la diversitat lingüística, emanada de la propaganda oficial de l'Estat dit espanyol, juntament amb la propaganda anticatalana que destil·len constantment tants de mitjans de comunicació d'aquesta filiació nacional, ha creat un marc de convivència enverinat en els territoris catalanoparlants. Si aquestes condicions de colonització, basades en una relació de subordinació política total i en una espoliació fiscal sagnant, es perllonguen en el temps, la situació social pot esdevenir insostenible.

Aquesta insostenibilitat de què parlem tan sols pot tenir, racionalment, dues direccions o resolucions possibles: la inte-

gració plena de la nació i cultura catalanes en el si d'Espanya, en un projecte unificacional en què aquelles es dissoldrien, cosa que comportaria la desaparició d'una civilització europea mil·lenària via etnocidi consumat; o bé la regeneració política catalana, via alliberament nacional, que hauria de portar el país a la constitució d'un Estat propi molt més democràtic que el de matriu castellana i, significativament, molt més solidari amb els veïns.

La situació actual, caracteritzada per una forta predisposició espanyola a la “xuleria” i a la prepotència, d'una banda, i un augment de la gasiveria metropolitana (alhora que es manté incòmode la tradicional pressió fiscal sobre

les colònies) és de confrontació manifesta. Tota la maquinària mediàtica, legislativa i repressiva, d'aquest Estat espanyol, de poca i maldestra tradició democràtica, va dirigida sempre, ara frontalment i directa, adés sibil·linament, a una clara voluntat d'anihilació de la nostra identitat lingüística, cultural i política. En aquest sentit, algú ha deixat dit que “Espanya serà interessant per als catalans el dia que també ho sigui per als portuguesos”. És per això que el joc polític dels partits catalans no sobiranistes ha estat sempre de vol gallinaci i no ha deixat mai reposar el pont aeri (allà, a la metròpoli, hi han tingut timesteps llurs interessos econòmics).

Amb tot, cal notar que el nou escenari global mundial

ens dona alguns bons avantatges (la globalització fa que siguin imaginables unitats econòmiques i polítiques més petites) sobre els espanyols, que han perdut molta de la seva capacitat coercitiva (malgrat que alguns comandaments militars i polítics professionals encara ens amenacen, adesiara, d'enviar-nos els tancs) i han de recórrer a l'auto-propaganda vehiculada a través d'esportistes famosos (i si són catalans, com en Pau Gasol i en Rafel Nadal, molt millor, així el missatge ideològic ignominiós queda més camuflat, a banda de deixar la dignitat i el cabal dels esmentats esportistes, entre els propis connacionals, a l'alçada del betum de les sabates). Dins la Unió Europea no ens podran tornar a ocupar militarment, i

a més se'ls està acabant la seva capacitat de seducció (no podem continuar gaire temps més dins un Estat la gestió econòmica, sanitària, educativa i política del qual és tan nefasta, especialment per a nosaltres, els catalans).

Des d'Espanya només hem rebut insults, persecucions, boicots, robatoris i mala gestió. No podem avançar com ens pertocaria, ni podem ésser una societat civilitzada, culte, desvetllada i feliç si continuem dins aqueix Estat indigne. Altrament, l'alternativa, seguint el camí que ens ha traçat la potència externa, aidats en l'empresa pels corresponents botiflers de torn, només ens pot portar, finalment, a una situació terminal de terra cremada i espoliada.

La guerra de les llengües

Almeida, Carrilo i Pérez Royo reconeixen el dret de Catalunya a imposar el català

Almenys algú a favor de Catalunya

Cristina Almeida creu que s'ha de saber el català si es viu o es treballa a Catalunya

L'advocada i exdirigent del Partit Democràtic Nova Esquerra Cristina Almeida creu que ha de ser obligatori saber el català si es viu o es treballa a Catalunya. Almeida ho ha dit amb referència a les últimes informacions en relació amb la possibilitat que el Tribunal Constitucional retalli aquest aspecte de l'Estatut, en una entrevista a *Catalunya Ràdio*. Almeida és dels pocs intel·lectuals ubicats a Madrid que, com Javier Pérez Royo o Santiago Carrillo, s'han pronunciat a favor de l'Estatut. Sobre si ha de ser obligatori saber

català, Almeida ha dit: "Jo ho faria [obligatori]. És com si te'n vas a Anglaterra, hauràs d'aprendre anglès. És important saber-lo parlar a Catalunya, quan és la llengua oficial juntament amb el castellà. Em sembla que és d'un mínim respecte per poder conviure". I ha afegit que "enriquir-nos amb la llengua d'on vivim i treballem, i on potser hi tenim els fills, em sembla elemental". També s'ha pronunciat sobre el finançament que

reclama Catalunya. "Jo sóc extremenya i no tinc cap por de la insolidaritat. Quan un ha fet un esforç més gran per tirar endavant, encara que sigui a costa d'altres regions que també han aportat, la justícia ha de venir per cobrir les necessitats que s'han acumulat en aquesta societat".

Reproduït de www.e-noticies.cat

10 / 10 / 2008

Socias condecora el capità foraster de la GC que va dir 'mora catalanista' a una intèrpret

El delegat del govern, **Ramon Socías**, va condecorar ahir el capità foraster cap de la Policia Judicial de la Guàrdia Civil, **Bartolomé del Amor** quan resulta que aquest oficial va estar involucrat ara fa més d'un any en l'escàndol de maltractar una intèrpret, **Sàida Had-douki**, que s'expressava en català al crit de "**mora catalanista**" i expulsar-la del quarter general de la GC del carrer Manuel Azaña de Palma.

Amb el fet de condecorar

un guàrdia civil foraster enemic de Mallorca i els mallorquins, **Ramon Socías**, està sembrant la llavor de futures agressions

lingüístiques de membres d'aquest cos repressiu en contra els mallorquins.

Dinamarca, un país exemplar

Per a mi no és cap honor que en el meu DNI consti que sóc espanyol. Entre altres raons perquè mai me'n he considerat i ara encara menys, quan m'assabento que un rànquing elaborat per una ONG que vetlla per la transparència i la decència dels governants i dels poderosos, Espanya ocupa el lloc 28è en la llista dels països menys corruptes. Ben diferent de Dinamarca, que encapçala la

llista i, per tant, és el país més transparent i menys corrupte del globus terraqüi. Tot un honor per als danesos i les daneses. Per això proposo la reflexió següent: pot ser, que extingint la corrupció i el nepotisme i, de pas, revisant els sous dels nostres polítics, la crisi econòmica actual ens afectaria amb menys intensitat i, per tant, estariem millor situats de cara a suportar-la? Algun dia veurem

que es fa quelcom per assembleblar-nos amb els danesos? Probablement no. Oi?

Jordi Camps i Domènech

Nota de la redacció: Mallorca és sense cap dubte la primera en corrupció a càrrec d'alts càrrecs del PP de l'època del Govern Mates. Desenes de batles i alts càrrecs del PP estan imputats i alguns condemnats per prevaricar o robar diners públics.

El (In)Mundo

Els fatxes forasters d'El (In)Mundo van rebre més de 8 milions d'euros d'IB3 durant l'època Matas

Diverses empreses vinculades a el diari ultranacionalista espanyol El Mundo varen rebre la gens menyspreable quantitat de 8.242.017,25 d'euros en tan sols dues tem-

porades. Durant el curs 2005-2006 i el 2006-2007, UNEDISA, l'empresa editora del diari madrileny va rebre més de 7 milions d'euros que cal sumar al més d'un milió que varen rebre Canal Mundo Producción, Canal Mundo Ficción, Rey Sol, Logintegral

2000 i Unidad Editorial. Resulta més que curiós veure com El Mundo critica ara que IB3 estigui plena de deutes quan, en bona mesura és per haver estat tan "generosos" amb les seves empreses.

Reproduït de www.tribuna.cat
16/10/2008 · Palma

El PP se romp a Navarra

SANZAMENAZÓ CON DIMITIR SIN LEAPOY-ABANUPN opta por la ruptura con el PP al decidir abstenerse en la votación de Presupuestos

El Consejo Político de UPN ha acordado este viernes por la noche, casi por unanimidad, la abstención de sus dos diputados en el debate de los Presupuestos. Nada menos

que 163 votos a favor, cinco en contra y doce abstenciones. Esta decisión supone la ruptura de facto del pacto con el PP. Uno de los diputados, Santiago Cervera, se ha mostrado claramente en contra y Jaime Ignacio del Burgo planteó ya una "refundación" del PP en Navarra.

Reproduït de www.libertaddigital.com

Feixisme al País Valencià

El feixisme al PV està subvencionat i protegit des de les més altes esferes del poder. És un terrorisme d'Estat, en el que l'Estat dóna carta blanca a mafiosos feixistes per actuar en un constant feixisme de baixa intensitat. Són com els esquadrans de la mort, sols que normalment no maten, peguen tanes, cremades de locals, cotxes i banderes, bombes de petita potència (en van tirar una que destrossà els WC de la plaça de bous de València una vegada que jo hi era, a mi personalment m'han enviat anònims amenaçant-me a cals meus pares, m'han punxat els telèfons, una volta la policia em regirà casa...), entrades vandàliques a llibreries, universitats, colles festeres, locals de partits i sindicats, i fins a misses en valencià, boicots, amenaces... seria una llista interminable. Potser a ACPV o als col·lectius antifeixistes o antiblaivers en tinguin un recull prou detallat. Hem tingut 3

assassinats: Miquel Grau, de l'MCPV, el mataren falangins a Alacant el 1978 durant la campanya sobre la Constitució, Guillem Agulló a Montanejos (Alt Millars) a Pasqua del 1993 el dugueren ja cadàver a l'hospital on jo treballava, la Gran Via de Castelló, i després, en els 90, un periodista principatí que investigava el terrorisme ultra a València i que va morir en circumstàncies mai no aclarides.

Segurament els valencians tenen prou més inclinació feixista que principatins o illencs, però no tanta com la que hi ha. La que hi ha és artificial, alimentada constantment i incansable des del poder colonial espanyol, que té paor d'una conjunció Principat-PV perquè sap que això acabaria realment amb l'actual Estat. Per això ens mantenen aquest terrorisme de disseny realment oficial, de paramilitars. Cordialment.

Ricard Colom

La contribució que en Solbes suprimeix

Aquesta contribució recapta el 2007, 1800 milions d'euró, més que la dotació aprovada el 2008 per a la posada en marxa de la Llei de Dependència (1.200 milions d'euró) o la despesa de la política de la vivenda (poc més de 1.300 milions d'euró).

Convé recordar que aquesta contribució la paguen aquells que, utilitzant els barems prevists en la contribució, tenen un patrimoni de 150.000 euró. Com que la renda salarial mitjana a penes supera els 18.000 euró anuals, és evident que el patrimoni mitjà difícilment aconsegueix aquestes xifres.

Era una contribució per a rics. El patrimoni se calcula individualment, és a dir, una parella no acumula el patrimoni a la hora de realitzar la declaració. La contribució té una excecio per vivenda habitual de 15.253 euró, que en la pràctica se correspon amb un valor al voltant del doble (300.000 euró) al

considerar aquest contribució el valor catastral i no el real. El primer euró se paga a partir d'un patrimoni real de 300.000 euró (al 03%), que en el cas d'una parella se multiplica per dos (600.000 euró).

Era una contribució fortament progressiva. Segons dades de l'exercici 2004, un contribuent amb un patrimoni de 250.000 a 450.000 euró pagava 161,04 euró de mitjana, i un amb més de 1.150.000 pagava 12.3437,83 de mitjana. El 73,1% de la recaptació tenia com a origen el 20,6% dels declarants, amb un patrimoni individual superior a 650.000 euró. El 61,3% de la recaptació la pagaren el 6'6% dels declarants (59.837 persones), amb un patrimoni de més de 1.150.000 euró, que amb la desaparició s'estalvien 12.347 euró cada un.

Pere Felip i Buades

Inici de la reforma de la carretera Montuiri-Sant Joan

Es realitzarà amb una especial atenció per encaixar la carretera amb l'entorn i el territori, en general, i amb les fiques adjacents, en particular.

El conseller d'Obres Públiques, Antoni Pascual, juntament amb el director insular de carreteres, Gonzalo Aguiar, han assistit a l'acte d'inici d'obres de la reforma integral de la carretera Montuiri-Sant Joan (Ma-3220).

Aquesta carretera, de sis quilòmetres de longitud, té dues meitats ben definides. La de Montuiri discorre per damunt un serral, amb nombrosa presència de parets

seques. La de Sant Joan, en canvi, discorre per l'extern d'una vall argilosa. Per un altra banda, a l'entrada de Montuiri sofreix constants embossos per el transit de vehicles pesant per dins del casc urbà. Es per això que s'unirà la esmentada carretera amb la Ma-3210, que comunica Montuiri amb Porreres, mitjançant una Variant, evitant així el transit intens per dins de Montuiri. La carretera Forma part de l'eix transversal nord sud, unint Pollença amb la Colònia de Sant Jordi.

Aquesta reforma integral, amb una inversió de 7 milions d'euro, transforma la antiga

carretera de escassos 6 metres a una còmoda amplària de 13 metres, a la vegada que s'eliminen els revolts mes perillosos, donant així mes visibilitat i seguretat als usuaris. Les obres tindran una duració aproximada de 18 mesos.

El conseller ha volgut agrair l'esforç de l'equip encarregat de dur a terme aquest projecte i a la inestimable ajuda que reb de ambdós ajuntaments afectats, que mes que veure la nova carretera com una millora en matèria de comunicació, ho han volgut veure com una oportunitat de mantenir el paisatge i els valors naturals i patrimonials de la comarca.

Neix Jurnal, el primer digital en català d'economia domèstica

Avui s'ha estrenat a la xarxa Jurnal, el primer diari digital en català d'economia domèstica. Jurnal.cat apareix de la unió del portal d'informació al consumidor Quins Preus!, del web d'opinió econòmica Entorns i dels fòrums catalans BorsaCat. Jurnal integrarà d'aquesta manera en un sol projecte informació, opinió i participació activa d'una comunitat preexistent d'usuaris. El conjunt del projecte tractarà per tant temes econòmics des del punt de vista domèstic i de consum.

Jurnal disposa també d'un gestor propi de blogs, amb diferents persones vinculades al món de l'economia domès-

tica i el consum, que opinaran sobre el dia a dia de l'economia. El diari complementa l'oferta amb un apartat de vídeo-entrevistes amb la col·laboració de SiesTV, la primera entrevista del qual és amb el director de l'Agència Catalana de Consum, Jordi Anguera. És destacable també la possibilitat que ofereix Jurnal de consultar informes comercials de qualsevol societat mercantil de l'Estat, o de qualsevol autònom, quelcom que ofereix per primer cop un diari econòmic al país.

Els objectius de Jurnal, segons els seus responsables,

és el d' "aprofitar els recursos que dóna la xarxa per impulsar un consum més responsable, més crític i, per tant, més informat. Volem donar veu als col·lectius més compromesos i facilitar l'accés digital a sectors de consum vinculats al comerç just, productes de proximitat, organitzacions de consumidors o col·lectius de professionals que puguin aportar la seva experiència en temes relacionats amb l'economia de butxaca".

El botifarra Antonio Alemany va rebre el 2006 una subvenció de 450.000 del corrupte Matas

450.000 de subvenció, als tribunals El Govern de Jaume Matas concedí una subvenció el 2006 de 450.000 euros a l' "Agència Balear de Noticias S.L.", que els seus administradors intentaren renovar el 2007. Però el Govern Antich s'hi negà, i el tema és ara en mans dels tribunals contenciosos. Hi ha la circumstància que la web de l'Agència no és d'ús públic

general, sinó de caràcter restringit. Només hi és possible l'accés a una pantalla que diu que ens trobam davant "la primera agència de notícies con vocación autonómica y local de Baleares".

Segons el Registre Mercantil, l'Agència és una societat que és administrada per Miguel Mateo Oliver Gomila.

L'empresa ABN va ser fundada amb un capital de 3.000 euros el mateix any que va rebre la primera subvenció de Matas. No consta que hagi presentat els balanços al Registre Mercantil. dBalears tampoc no té constància de la seva activitat informativa.

Reproduït de www.diaridebalears.cat

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Cecili Buele i la República Catalana de 1793

Els esdeveniments històrics que encerclen la conspiració de 1795, el procés inquisitorial, els contactes dels conspiradors amb la maçoneria francesa, la seva estreta unió amb els jacobins que són descrits a l'obra *París 1793*, ens permeten, si deixam volar les ales de la imaginació, penetrar en el que era el món dels il·lustrats mallorquins i espanyols de l'època de la Revolució Francesa. També hem aprofitat, com hem indicat una mica més amunt, un fet històric que detalla l'historiador Richard Herr en el seu imprescindible estudi *España y la revolución del siglo XVIII* (Jérez de la Frontera, Aguilar, 1964). Es tracta del suport que la Convenció vol donar als revolucionaris de tot Europa que lluiten contra l'estat absolutista i les monarquies feudals i que a l'estat espanyol es concreta també en el suport que plantegen els jacobins a la idea de la creació d'una hipotètica República Catalana.

En el llibre ja citat, l'historiador Richard Herr aporta nombrosos documents d'aquesta època tan interessant i ahora tant desconeguda, documents que exhorten l'exercit francès dels Pirineus a "Proclamar la República catalana mitjançant l'educació i les baionetes". Per a formació polític-ideològica d'aquest hipotètic exèrcit de la República Catalana, el general Dugommier va imprimir i repartir 18.000 exemplars d'una proclama titulada "Proclamación. Los representantes del Pueblo Francés, Prop lo ejército dels Pyrénées orientales, a la Catalonia, y al Exercito Republica". Posteriorment manaren repartir tota una sèrie de proclames en català. La més repartida entre la població i els voluntaris de l'incipient exèrcit català va ser la titulada: "Lo Catala Republica, a tots sos Compatriotas amichs de la Libertad, del bé y prosperitat de sa Patria, salut, germanat, unió y força".

Cecili Buele, l'exconseller de Cultura del Consell Insular de Mallorca ha copsat a la perfecció el fons de la novel·la *París 1793* (Palma, El Tall Editorial, 2008), quan escriu: "Vet ací alguns apunts que em venen al cap, un

cop acab de llegir la darrera novel·la publicada recentment pel bon company i prolífic escriptor de les lletres catalanes, el pobler mallorquí Miquel López Crespi.

1. Tragí de la lluita política a la novel·lística catalana.

'Amb grans dosis de seny, i moltes senyes ben marcades, Miquel López Crespi continua entusiasmat, i entusiasmant alhora, amb la publicació d'un llibre que té molt a veure amb determinats aspectes de la revolució republicana, els drets humans, o la democràcia ciutadana als Països Catalans.

'L'estiu de 2008 s'afanya a publicar una novel·la històrica, que s'ho paga de llegir i comentar.

'Una més, que passa a engrandir la ja ben extensa llista de novel·les lopezcrespianes sobre assumptes ben diversos. A diferència d'altres, aquesta gira entorn d'un personatge mallorquí del segle XVIII, "de família benestant". L'autor procura traure'l de l'oblit, volent fer-ne present la gesta als ulls i la ment de la gent dels nostres dies que s'hi vulgui atansar.

'Es tracta del ciutadà Joan Baptista Marià Picornell i Gomila, metge i polític mallorquí, nascut a Palma l'any 1757, format a la Universitat Salamanca, interessat en la pedagogia i l'escriptura, amb idees que nodreixen conspiracions antimonàrquiques -com resumeix la Vikipèdia catalana-.

'Condemnat a presó perpètua, és traslladat a La Guaira (Veneçuela) on manté contactes amb rebels patriotes i capitaneja revoltes independentistes. Un cop sufocat l'intent revolucionari, fuig a les Antilles. Hi difon la seva ideologia republicana inspirada en els ideals de la Revolució Francesa. Fracassat, s'encamina cap als EUA. Posteriorment a Cuba. Hi mor l'any 1825, a San Fernando de Nuevitas.

'A la novel·la, Miquel López Cre-

spi, fa comparèixer aquest personatge amb el pseudònim "Miquel Sureda de Montaner". Pertany a una de les famílies acomodades de Mallorca: "Els Sureda de Montaner érem una família emparentada amb les nissagues més poderoses de Ciutat. Lligams que procedien del temps de la conquesta..." (pàg. 184).

'Miquel Sureda de Montaner segons l'autor d'aquesta novel·la històrica catalana, és un d'aquells joves que a la seva època "segueixen minut a minut el que s'esdevé a França, i és capaç de viatjar a qualsevol indret del món on es lluita contra la tirania" (pàg. 126).

2. Dosis grans d'erudició.

'L'elaboració d'aquesta novel·la traspua dosis considerables d'erudició. Pàgina rere pàgina, l'autor s'hi mostra singularment erudit. Tant pel que fa a la coneixença de corrents ideològiques de l'època, com pel que respecta als personatges més representatius, com pel que té a veure amb l'entorn de tot plegat.

'Identificant-se, molt sovint, amb el mateix protagonista de la novel·la, apareix com a bon coneixedor de dades i de fets que tenen a veure amb indrets que s'hi esmenten, tan nostres com són ara Barcelona, Cerdanya, Palma (Bosc de Bellver, Castell de Sant Carles, el Call), Mallorca (Escorca,

Felanitx, Lluc, Miramar, Puig Major, Randa, Santa Margalida, sa Pobla), Perpinyà, Puigcerdà, València o Vall d'Aran...

'O també d'altres indrets continentals d'Europa (Anglaterra, Anvers, Avinyó, Baiona, Batàvia, Bèlgica, Bordeus, Cadis, Chartres, Cisalpina, Gènova, Gibraltar, Ginebra, Istanbul, La Granja, Lió, Londres, Madrid i Salamanca -d'estudiant, també-, Marsella, Milà, Moulins, Nantes, Normandia, Orléans, París, Renània, Roma, Rússia, Sant Sebastià, Savoia, Seurre, Sevilla, Suïssa, Toló, la Toscana, Tours, Vaticà o Venècia.

'O fins i tot de terres d'Amèrica Llatina com Buenos Aires, Cuba, Santo Domingo, Mèxic (Yucatan), Veneçuela (Apure, Barinas, Bucaramanga, Caraques, Coro, Cumanà, Guanare, Guarané, Maracaibo, Mèrida, San Cristóbal, Trujillo, o Yaruro).

'O de la mateixa d'Àfrica, com Canàries, Egipte, Guinea, Madagascar...

Tot això, ben situat a l'època que envolta el mític 1789 de la Revolució Francesa! Més concretament l'any de la Constitució i Manifest republicà que porta, quatre anys després, cap a la proclamació fallida de la República Catalana, impulsada i promoguda al Principat, sense cap casta d'èxit, des de l'altra banda dels Pirineus, l'any 1793...

'En aquest àmbit, revoltes com les d'Amèrica Llatina, Andalusia, Catalunya, Galícia, Occitània, Portugal o el Rosselló, són al punt de mira preferent del protagonista mallorquí, Miquel Sureda de Montaner, cap de colla d'un grapat de revolucionaris que conspiren contra el rei espanyol Carles IV, amb l'objectiu de fer de Catalunya una nació lliure i acabar amb l'existència dels borbons.

'Sureda de Montaner aprèn a moure's clandestinament pertot allà on

va, sobretot a l'hora de fer les primeres passes per organitzar-se contra la monarquia borbònica i aconseguir la llibertat de Catalunya.

‘Arriba a ser detingut, torturat, condemnat a morir a la forca, com acostuma a fer-se aleshores amb els criminals pitjors. Indultat al darrer moment, veu que tots els seus béns li són confiscats i que els seus familiars són desterrats lluny de ca seva. Ell mateix és deportat a un penal sudamericà, a la jungla de Veneçuela, on arriba en un vaixell, encadenat i engrillonat dins d'una gàbia. Aconseguix escapar de la presó i s'apunta a participar en l'alliberament dels pobles d'Amèrica Llatina amb Simon Bolívar...

‘L'acta d'acusació, redactada per inquisidors i jutges de l'Audiència de Madrid, deixa constància fefaent d'armes trobades i de llibres seleccionats a través d'anys de recerques i viatges a l'estranger del protagonista...

‘Els llibres, tema i assumpte que acostuma a tractar l'autor amb gran estimació i profunda delicadesa, es converteixen per al protagonista de la novel·la en les proves més evidents, indiscutibles, de la perillositat de la conspiració, als ulls del Tribunal...

‘3. Memòria de lluites revolucionàries.

“‘París 1793” forma part d'una sèrie llarga d'obres històriques que s'emmarquen dins la intenció concreta, que manté l'autor, de recuperar la memòria històrica de gestes revolucionàries, de moments cabdals per als avanços més rellevants de la humanitat...

‘La figura de Miquel Sureda de Montaner, protagonista d'aquesta novel·la, serveix a l'autor per fer palès que el món dels il·lustrats catalans i espanyols de finals del segle XVIII, -amb la seva pràctica antiborbònica, de lluita per la igualtat i pel repartiment de la riquesa que produeix la societat-, s'assembla moltíssim al que es produeix a l'Estat espanyol amb motiu de la guerra civil del 36 al 39, o a les propostes anticapitalistes que el millor de la generació del 68 defensa els anys seixanta i setanta del segle passat, tant a Europa com a Amèrica Llatina.

‘En aquesta novel·la, com en altres obres seves, Miquel López Crespí no deixa d'assenyalar amb nitidesa mediterrània les tres cares, els tres caires que té, i que pot mostrar en qualsevol moment, qualsevol moneda.

‘D'una banda, la cara.

‘Representada en aquesta ocasió per qui manté l'afany de voler sembrar per tot arreu les dosis més elevades d'ignorància generalitzada possibles, des

dels estaments més elevats de la societat: monarquia, església, noblesa, aristocràcia, papes, reis, ducs, bisbes, comtes i marquesos, virreis, poderosos, barons, inquisidors, frares i monges, moral cristiana, senyors de possessió, comissaris, oficials, canonges de la Seu, governadors, militars, censors, virreis, agutzils, botiflers, índex de llibres, trones d'esglésies, escoles de teologia, guàrdies, recaptadors d'impostos, botiguers, patricis, advocats, propietaris de plantacions...

‘D'una altra banda, la creu.

‘Representada pel món de la il·lustració, que vol fer llum sobre la realitat crua i dura que pateix la humanitat, i s'afanya a aconseguir mitjans eficients que portin a superar-la transformant-la. Ciència, filosofia, medicina, crítics, heretges, conspiradors, antireligiosos, lògies, astrònoms, matemàtics, físics, químics... Gent afanyada a recercar l'alliberament de la humanitat al més alt nivell possible, mirant d'ensorrar “el tèrbol passat inquisitorial, el bàrbar reialme de la ignorància i l'obscurantisme que representava la sagrada unió entre el clergat i l'aristocràcia espanyola” (pàg. 92).

‘I, finalment, el cantell de la moneda.

‘Representat pel poble: pagesos i menestrals, pastors, missatges, porquerets, hortolans, caçadors, criades, xuetes, pescadors, soldats, conspiradors, jueus conversos, esclaus, pobres que demanen almoïna, presos, dones que han esperat un canvi social inajornable, infants, desheretats, obrers, jornalers, multituds afamegades, picapedrers, teixidors, negres revoltats a les colònies, mariners, revolucionaris, indis, esclaus, treballadors, joves desemparats, serventes, assemblees populars... On rau i roman, sobretot, -tant per al protagonista com per a l'autor del llibre- la dosi més elevada i profunda de saviesa humana i de cultura enriquidora a destriar-hi.

‘4. Gent que fa història republicana.

‘Al costat del protagonista mallorquí, Miquel Sureda de Montaner, hi compareixen molts d'altres personatges d'arreu del Planeta que, d'una manera o una altra, s'hi relacionen.

‘D'entre aquests, cal esmentar-ne:

‘Membres de la família... “Tots nosaltres érem fills il·legítims d'àvies i mares que havien entretingut els tedis amb l'administrador de les finques o qualsevol servent. La nostra nissaga pretesament immaculada no era més que el resultat final de generacions d'aristòcrates enganats tradicionalment per esposes i amants...” (pag. 64)

‘Dones enaltides... Toti que no siguin gaire nombroses les dones que apareixen amb nom i llinatges en el decurs de la novel·la -una quinzena de dones enfront de més d'un centenar d'homes-, el paper que hi exerceixen elles, tanmateix, sobresurt ben rellevant. En àmbits diversos, i en tasques diferents.

‘Sobretot pel que fa a les dones de poble, les més modestes i senzilles, les que esdevenen i es comporten com les més fermes lluitadores. Se'n remarca la participació activa, intensa i aferrissada en les lluites més decidides, orientades clarament a enderrocar el règim caduc i a instaurar-ne un altre de novell.

‘Colla d'amics conspiradors... Companys i germans de lògies diverses, escampades arreu d'Europa, que s'ajuden mútuament a introduir obres prohibides dins l'Espanya catòlica, llibres considerats perillosos, escrits que figuren a l'índex de les prohibicions decretades per autoritats militars, civils i eclesiàstiques d'aleshores.

‘Mestres ideòlegs del moment.. Com Robespierre, Saint-Just i Marat, -el triumvirat sanguinari-; com Hébert i Chaumette; hi sobresurt també Rousseau... També Napoleó i els seus somnis de modernització de l'armament pesat, l'artilleria... També Sade, amb la força penetrant dels seus escrits... on l'autor s'hi atura una mica més detingudament.

‘Hi reconeix la confiança que manté el marquès en la força dels seus escrits, tot i la destrucció dels seus estimats originals per part de la seva esposa. Un cop dur del qual mai no es recupera i que en refreda per sempre les complicades relacions que hi manté. Davant la major desgràcia de la seva vida, amb més de catorze anys de feina intensa ben perduda, prova de recuperar-ne l'obra de dècades que li han destruït...

‘Del marquès de Sade, se'n remarca, a la novel·la històrica de Miquel López Crespí, el projecte per a la millora de la salut mental dels ciutadans francesos... la seva visió d'un futur, imaginari, existent només en la seva imaginació, pel qual un equip assenyat d'arquitectes fan sorgir, de les naus immenses de catedrals i esglésies, edificis nous consagrats a l'ensenyament, la protecció del petit comerç i l'artesania, llars de persones d'edat, grans biblioteques, teatres gratuïts, llocs d'oci, espais d'encontres juvenils, sales de ball i d'esbarjos amorosos...

‘5. Llibres i fusells, a mode de cloenda.

‘Si algun element em queda clar, en el decurs de la lectura d'aquest llibre,

és el model republicà de societat que s'hi projecta i s'hi proclama.

‘No és cosa d'ara, solament. Ja fa molta d'estona que la pervivència d'un model d'estat com l'espanyol, visceralment monàrquic, continua engolint-se durant segles altres models de República Catalana somniada, planejada i plantejada, imaginada i proclamada...

‘Des de fa temps, també, s'hi mou i s'hi belluga una munió de gent agosarada que roman “al servei de la creació d'un estol de repúbliques lliures que han de ser el fonament d'un món nou” (pàg. 196), a l'interior d'Europa en el futur.

‘Es valora i considera, sobretot, que la força de la paraula i la cultura esdevenen del tot imprescindibles, a l'hora de bastir noves societats republicanes. Tant a Europa com a Amèrica Llatina. Paraula i cultura, imprescindibles, sí.

‘Ho manifesta el protagonista de la novel·la, quan roman reclòs al penal immund, enmig de la jungla veneçolana: “Que la República Catalana no hagués pogut consolidar-se ampliant-se fins a València, les Illes i les nostres terres en mans dels francesos, no volia dir que les idees per les quals sempre havíem lluitat no haguessin arrelat a Amèrica. Ho vèiem cada dia amb els nostres ulls...” (pàg. 201)

‘La força de la paraula i la cultura, és clar i evident que resulta indispensable a l'hora de bastir un model de societat republicana. Els fets demostren, també, que ambdós elements mai no resulten totalment suficients.

‘Hi calen altres eines. Gairebé sempre es fa precís l'ús de la força de les armes!

‘Aquesta fe en les possibilitats reals de transformació de la política, mitjançant la utilització de les armes i els exèrcits, porta a reconèixer en novel·la que “un poble desarmat és un poble sense futur, sotmès per a tota l'eternitat als seus dominadors” (pàg. 175).

‘El protagonista mallorquí de la novel·la, Miquel Sureda de Montaner, n'és testimoni viu i ben directe.

En proclamar-se a París “el dret a la insurrecció armada contra els governants que no complissin el mandat encomanat”, és a dir, “el dret inalienable dels pobles a la insurrecció armada contra els seus governants quan aquests es desviassin del camí marcat per les assemblees d'electors, pels diputats elegits pel poble”, s'hi reconeix clarament que a la vora de cada llibre, també, hi ha d'haver el fusell de combatent per la llibertat!”.

ESSENCIAL PER A (SOBRE)VIURE 1ª Part.

Recull a càrrec d'en

Ricard Colom

**(Pot ser lliurement
reproduït, si és en llengua
catalana).**

COM SOLEN SER LA GENT

★ “La majoria de la gent passen d’un acte a un altre sense lluitar ni pensar” (Carlos Castaneda, 1925-1998, escriptor hispanoamericà, “*Viatge a Ixtlan*”, 1972).

★ “Res no dona tanta pena a la gent com haver de pensar” (Dr. Martin Luther King, Jr., 1929-1968, pastor afroamericà, cap del moviment no violent pels drets civils).

★ “Irreflexiva, mandrosa, salvatge, i jove, jo reia i ballava i parlava i cantava” (Princesa Amèlia, 1783-

1810).

★ “Les gents de la ciutat aparenten gran saviesa i coneixença, però llur fantasia és sempre falsa perquè sols són experts en la imitació” (Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

★ “On no hi ha esperança, no pot haver-hi esforç” (Samuel Johnson, 1709-1784, poeta, lexicògraf i crític anglès).

★ “Les grans ànimes tenen voluntats; les dèbils sols desitjos” (Proverbi xinès).

★ “A muntó pensen que estan pensant, quan simplement estan reorganitzant llurs prejudicis” (William James, 1842-1910, psicòleg i filòsof estatunidenc).

★ “Trista època la nostra: és més fàcil desintegrar un àtom que un prejudici” “Poques persones són capaces d’expressar equanimement opinions que difereixen dels prejudicis de llur ambient social. La major part de la gent és fins i tot incapaç de formar tals opinions” “Els esperits lliures sempre han trobat oposició violenta de part de les mediocritats que no copsen quan algú no se sotmet irreflexivament als prejuïcs heretats ans fa un ús honest i valent de sa intel·ligència” (Albert Einstein, 1879-1955, científic judeoalemany nacionalitzat nordamericà, Premi Nobel de Física del 1921).

★ “Quan el savi assenyala la lluna, el pocasolta es queda mirant el dit” (Anthony de Mello, S. J., 1931-1987, jesuïta de l’Índia).

★ “... els poders establerts, tendeixen al control, unificació i explotació psíquica de llurs súbdits” (‘*Moral i Nova Cultura*’, Xavier Rubert de Ventós, filòsof català).

★ “La dependència de les persones de la televisió és el fet més destructiu de la civilització actual” (Robert Spämann, filòsof cristià alemany).

★ “La forma mental de l’Encadenament és l’estúpida lògica de la rutina que no ens fa pas fer les coses perquè semblen assenyades, sinó que ens les hi fan parèixer perquè la gent les fa i prou” (Giuseppe Giovanni Lanza del Vasto, 1901-1981, deixeble cristià europeu de Gandhi).

★ “Mediocritat no vol pas dir intel·ligència normal, sinó una intel·ligència normal a la qual li fa nosa i enveja tot allò que és millor” (Ayn Rand, 1905-1982, novel·lista i filòsofa russa).

★ “Allò que el savi vol ho cerca en si mateix, el ‘poble’ ho busca en els altres” (Confuci, [Kung-Fu-Tsé, Kung Fu Zi o K’ung Fu Tzu], 552 ó 551-479 a. de C., filòsof, legislador i estadista xinès).

★ “L’esperit de cada ésser és fet palès als ulls i en cada moviment i gest del cos. El nostre aspecte, les nostres paraules, actes, no són mai superiors a nosaltres mateixos, car l’ànima és ca nostra, els nostres ulls les finestres i els nostres mots missatgers” (Jubran Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès).

★ “Tinc malícia de la Humanitat, perquè sé que sóc un dels millors, i sé com en sóc, de dolent” (James Boswell, 1740-1795, biògraf escocès).

★ “El major atractiu de les coses i de les persones és no conèixer-les” (Enrique Jardiel Poncela, 1901-1952, comediógraf foraster).

★ “Els pseudopensadors trien l’expressió abstracta; els pensadors de debò, la concreta” (Arthur Schopenhauer, 1788-1860, filòsof alemany).

★ “En tota societat els homes són jutjats, no pas pel que fan o pensen, sinó per les aparences i, millor encara, per la part de les aparences que és enregistrada socialment” (André Maurois [Emile Herzog], 1885-1967, escriptor francès).

★ “Si vols saber un home qui és, dóna-li poder i diners” (Refrany valencià).

HOMES I DONES

★ “Em quedí tot sol amb ella, el vi com a únic tercer,

mentre l’ala de la tenebra de la nit s’obria suaument. Era una xicona que, si jo no fos devora d’ella, perdria jo ma vida.

Uai de tu! És que és pecat aquesta dèria de viure? Jo, ella, la copa, el vi blanc i la foscor

semblàvem terra, pluja, perla, or i atzabeja” (“*Tawq al-hamâna/El collar de la coloma*”, obra cimera de la literatura andalusí, Xàtiva, 1022, d’Abû Mwhâm-mad ‘Alî ibn Ahmad ibn Sa’îd ibn Hazm al-Andalusí al-Zahirî, 994, Còrdova-1063, Huelva, poeta, historiador, jurisconsult, polígraf).

★ “Les dones volen homes mediocres, i els homes treballen de valent per tornar-se tan mediocres com sia possible” (Margaret Mead, 1901-1978, antropòloga estatounidenca).

★ “El contuberni d’un home culte amb una dona d’escassa intel·ligència no enalaira mai la dona a l’altura de l’home i, en canvi, redueix aquest, moralment i intel·lectual, a l’exigu camp mental de la seva companya” (Alexandr Ivánovich Kuprin, 1870-1938, novel·lista rus)

★ “Convé de fer-se esperar de les dones. Mentre ens esperen evoquen tots els nostres defectes i encara ens n’atribueixen uns altres que ni tenim. Però, quant a les dones, és bo de posseir molts defectes, ja que no solen amar-nos per les nostres virtuts” (Pitigrilli [Dino Segre], 1893-1975, escriptor italià).

★ “Ai de l’home que vol actuar amb sinceritat en l’amor” (George Sand [Amadine Lucie Aurore Dupin], 1804-1876, novel·lista romàntica francesa, protofeminista, amant de Chopin).

★ “L’amor és una emoció -que es basa en una opinió de dones- que és impossible per als que han tingut qualsevol experiència amb elles” (Henry-Louis Mencken, 1880-1956, escriptor i editor estatunidenc).

★ “Les dones podrien haver estat les companyes de l’home, però són les seves enemigues, sempre a

punt de mentir, de dissimular, de ficar-se en intrigues i parlades, de riure's de la bona voluntat de l'home, d'enganyar-lo, d'unir-se en contra d'ell. I l'home, naturalment, se n'ha de defensar, ha de defensar el propi benestar" (Edmond Jaloux, 1878-1949, novel·lista i crític francès).

■ "Per a defraudar les dones, amb el decurs del temps, n'hi ha prou, en general, essent de qualsevol manera possible" (Noel Clarasó Serrat, 1905-1985, comediògraf català).

■ "No hi ha pitjor marit que el millor dels homes" (William Shakespeare, 1564-1616, dramaturg anglès).

■ "Si haig de jutjar per la meua experiència, les dones no amollen llurs homes tan fàcilment. Tendeixen a donar-los turment tant temps com els és possible. No hi ha por que se n'estiguin d'aquest plaer posant fi al malestar de l'home" (William Somerset Maugham, 1874-1965, escriptor i espia anglès nat a França).

■ "Els físics devien ocupar-se de descobrir qualque procediment per a utilitzar les enormes existències d'energia amuntegades en dones desficioses, de temperament sanguini, que es consumeixen de manera generalment deplorable, en intervencions en els afers aliens, en escenes passionals, en el pensament i en la pràctica de l'amor i a fer tament nosa als homes que ni els deixen dedicar-se a la pròpia feina" (Aldous Leonard Huxley, 1894-1963, escriptor cec i pacifista anglès).

■ "Entre la dona i jo no hi ha un camp en comú on aclarir-nos. Ni ella pot volar en l'aire ni jo volar en l'aigua. Educar-la? Açò és impossible. Tota dona és ineducable. La pròpia més que l'aliena!" (Miguel de Unamuno, 1864-1936, escriptor basc mort confinat pels franquistes a les acaballes del 1936).

■ "La passió femenina és una selva fosca mai no explorada del tot, selva feta alhora de desinterès infinit i d'ímpetu gelós per la possessió exclusiva" (Gregorio Marañón, 1887-1960, metge i escriptor foraster).

■ "No hi ha res de pitjor per a la felicitat conjugal que el refinant imaginatiu de l'home. No és bo de somiar en una dona massa perfecta" (André Maurois [Emile Herzog], 1885-1967, escriptor francès).

■ "Els qui diuen que poden veure venir les dones és que no copen pas gaires coses" (Autor desconegut).

■ "La dona, en el paradís, mossegà la poma deu minuts abans que l'home; i sempre ha mantingut després eixos deu minuts d'avantatge" (Alphonse Karr, 1808-1890, novel·lista francès).

■ "Els homes casats són horriblement ensopits quan són bons marits, i abominablement presumits quan són dolents" (Oscar Wilde, 1854-1900, escriptor irlandès).

L'ORIGEN DEL MAL

★ "L'única cosa necessària per al triomf del mal és que els bons no facin res" (Edmund Burke, 1729-1797, escriptor, polític i orador irlandès).

★ "Existeix un principi que es resisteix a tota informació, que mai no deixa de mantenir l'home en una ignorància perenne... És el principi de desestimar allò que mai no s'ha esbrinat" (Herbert Spencer, 1820-1903, filòsof i sociòleg anglès).

★ "Quan hi ha un camí correcte i un camí incorrecte, amagar-se sota el mantell de la neutralitat és igual que escollir el camí incorrecte; perquè d'aquesta manera, el camí correcte no pot ser explorat" (Kwai Chang Caine, nom artístic de David Carradine, *1936, actor californià).

★ "Tot era al capdavant una altra rajola en el mur. Al cap i a la fi tu ets un altre maó en el mur" ("Another brick in the Wall -2ª Part, The Wall", de Pink Floyd).

★ "Qui no obra després de pensar és que pensa imperfectament" (Jean-Marie Guyau, 1854-1888, filòsof i moralista francès).

★ "El món es divideix en tres categories de gent: Un molt petit nombre que produeixen esdeveniments, un grup una mica més gran que n'assegura l'execució i mira com s'esdevenen, i per fi una ampla majoria que no sap mai el que ha ocorregut en realitat" (Nicholas Murray Butler, President de la *Pilgrim Society*, membre de la *Carnegie*).

★ "Els homes són sempre dolents, a no ser que la necessitat els torni bons" (Niccolò Machiavelli, 1469-1527, estadista, historiador i tractadista polític florentí).

★ "Els efectes de l'amor o de la tendresa són fugissers, però els de l'errada, els d'una sola errada, no acaben mai, com una cavernícola malaltia sense remei" (Antonio Muñoz Molina, *1956, escriptor andalús).

★ "N'hi ha prou que un home tingui malícia d'un altre perquè l'oi vagi corrent fins a la humanitat sencera" (Jean-Paul Sartre, 1905-1980, escriptor i filòsof existencialista-marxista).

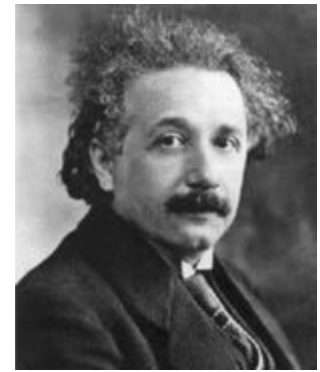
★ "Estem especialitzats en una harmoniosa repetició del desastre i de l'estupidesa" (Terenci Moix, 1942-2003, escriptor català).

★ "L'home modern és un ésser moll, sentimental, lasciu, violent i sense sentit moral, estètic ni religiós" (Alexis Carrel, 1873-1944, metge i escriptor francès).

★ "És tema per a debatre què ens està malmetent més: si la ignorància de cap calent o l'intel·lectualisme de cor fred" (Vance Havner, 1901-1986, predicador baptista estatunidenc).

★ "La relació [connexió] sols és vista com a regla opressiva. L'ego s'aliena dels altres, fàcilment sembla que estigui amenaçant, és envejat en comptes d'estimat. On sols el (gènere neutre) *ego* importa, tot depèn d'humors dels egos estranys i per això de pures coincidències. El resultat és un caos complicat, ardu d'interessos competint en conflicte" "En el nostre temps en què els llandars de vergonya s'estan enfonsant, la incapacitat de comunicar-se creix. Perquè la majoria de les regles...i valors...són apreses a través de la vergonya, un mecanisme central en el procés civilitzatori. En canvi en el corrent d'in-

dividualització socialment atomitzada els humans estan anant a la deriva, propensos a crisis de sentit, addictes a experiències que distreuen, però només són capaços de relacions superficials" (1996, *Spiegel*, diari alemany).

EL CONEIXEMENT

■ "No és savi el qui sap moltes coses, sinó el qui sap coses útils" (Esquil, ca. 525-456 a. de C., dramaturg grec).

■ "Saber que saps allò que saps i que desconeixes allò que no saps; heus ací el veritable saber" (*Confuci*, [Kung-Fu-Tsé, Kung Fu Zi o K'ung Fu Tzu], 552 ó 551-479 a. de C., filòsof, legislador i estadista xinès).

■ "La humanitat ha progressat científicament, però també moralment- quan no ha tingut por de saber" (Josep Ma. Espinàs Massip, *1927, escriptor i periodista barceloní, dels "Setze Jutges").

■ "Aquells qui s'apropien amb esforç i astúcia del coneixement, l'orgull també astutament se n'empara i com més s'hi donen, més es veuen envoltats de tenebres. Aquells, en canvi, en els moviments devers l'abisme de la humilitat i reben en si mateixos, de manera lluminosa, la persuasió que duu alegria" "Els qui s'atansen al coneixement sense la pràctica, el que fan és usurpar-lo; encara que, ben mirat, en comptes de la veritat, n'usurpen una imatge. El coneixement en realitat sols el trobem als mots d'aquells qui viuen crucificats en llur vida i aspiren la vida des de dins la mort" (*Centúries*, 1:26 d'Isaac de Nínive o el Siríac, s. VII, impresa en traducció llatina el 1497 a Barcelona, als tallers de Jaume de Gumiel com a *Liber abbatis Ysach de ordinatione anime*).

■ "El major enemic del coneixement no és pas la ignorància, és la *il·lusió* de conèixer una cosa" (Stephen Hawking, *1942, físic teòric i cosmòleg britànic).

DOLOR

“Les experiències més profitoses són sempre les pitjors” (Thornton Niven Wilder, escriptor estadounidense, 1897-1975).

“Els més desesperats són els cànctics més bells. N'hi ha d'immortals que són només sanglots” (Alfred de Musset, 1810-1857, escriptor francès).

“Hom és més perfecte com amb més perfecció sent les dolors d'altri” (Gregori Magne, ca. 540-604, bisbe de Roma).

“Qui sap de dolor tot ho sap” (Dante Alighieri, 1265-1321, poeta florentí).

“Déu està en tots els homes, però no tots els homes estan en Déu: Per això sofreixen” (Sri Ramakrishna “Paramahansa”, 1836-1886, principal místic de l'Índia al s. XIX).

“La sofrença és una mà invisible i poderosa que trenca la pell de la pedra per tal d'extraure'n la polpa” (Jubran Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès).

“Deixeu-nos-ho dir tot d'una: no es tracta pas de defugir el patiment, perquè patir és inevitable; es tracta d'escollir-ne les conseqüències” “L'home no educat pel patiment, sempre serà un al·lot” “Hi ha gent que, en comptes de transformar el patiment que els cau damunt, se n'adapten de seguida a la forma, i en aquest cas escullen la forma més pobre i més vulgar” (Niccolò Tommaseo, 1802-1874, escriptor, filòleg, folklorista, pintor, polític i patriota italià, ministre de Venècia).

“Has de treure l'amor de l'enjugassament perquè tasti l'agre vi de la pena, perquè se'n pugi al món de les llàgrimes. Germà meu, recorda-ho i alegra-te'n” (Rabindranath Tagore, 1861-1941, filòsof i escriptor bengalí).

“El patiment és el principal nodriment de l'amor, i qualsevol amor que no s'alimenti amb una mica de sofrença pura mor” (Maurice Maeterlinck, 1862-1949, assatgista i dramaturg flamenc).

“La vida, la vida de debò, comença quan hem deixat de ser alegres” (Victor Ruiz Iriarte, dramaturg madrileny, 1912-1982).

“Dolor i malaltia aporten sentit de la realitat a un món alegrement consumista que sovint viu d'il·lusions pansides i volàtils” (Joan Bestard, degà president del Capítol de la Seu de Mallorca).

“Jo he nascut del meu patiment” (Antonin Artaud, 1896-1948, poeta i dramaturg surrealista francès).

“Sense dolor no es forma el caràcter; sense plaer, (no es forma) l'esperit” (Ernest von Feuchtersleben, 1806-1849, escriptor i filòsof austriac).

“Dolor és la dignitat de la desgràcia” “El patiment, quan no s'esdevé botxí, és un gran mestre” (Concepción Arenal, 1820-1893, penalista, escriptora i sociòloga, defensora reformista dels drets dels presoners).

“L'únic remei a la pena és l'acció” (George Henry Lewes, 1817-1878, filòsof, crític literari i actor anglès).

“Però la mort s'emporta el que recull les flors de les passions, tal com una furiosa torrentada arrasa el poble adormit i segueix el seu decurs” (Del principal llibre sagrat budista, escrit en Pali, dit “Dhamma-

pada”, *Les flors de la vida* 4/47, de Buddha).

COM ACTUAR

“El camí a l'excès condueix a la saviesa” (William Blake, 1757-1827, gravador, pintor i poeta anglès).

“Els homes més reeixits al final són els qui fan de l'èxit el resultat d'una creixença constant... És l'home qui prudentment avança pas a pas, i la ment del qual va adquirint més perspectiva - i progressivament és més capaç d'entendre qualsevol tema o situació - tot perseverant en allò que sap que és pràctic, i concentrant-hi el seu pensament: és tal mena d'home el qui està resolt a reeixir al més alt nivell” (Alexander Graham Bell, 1843-1922, científic, inventor i logopeda escocès-nordamericà).

“La mediocritat és autoinflingida. El geni, autoatorgat” (Walter Russell, 1871-1963, polímat nordamericà).

“El caràcter és una voluntat forta, dirigida per una consciència tendra” (Aldous Leonard Huxley, 1894-1963, escriptor anglès).

“No odiar mai, però saber combatre” “No ens hem de deixar fer esclaus d'ambicions i desigs que no tenim i que els mediocres ens suggereixen a fi de dominar-nos” (André Maurois [Emile Herzog], 1885-1967, escriptor francès).

“Passos curts i metes llargues” (Adagi).

“Sigam intransigents amb la meta i flexibles amb el camí” (Pasqual Miquel i Tomàs, valencianista).

“Sies virtuós i et tindran per excèntric” (Mark Twain [Samuel Langhorne Clemens], 1835-1910, escriptor i periodista estadounidense).

“La perseverança preval per damunt la violència; i moltes coses que no poden ser vençudes quan van de la mà, es rendeixen quan són preses a poc a poc” (“*Alexandre-Vides paral·leles*”, Plutarc, 46 ó 47-119 ó 120, escriptor grec).

“Els animals que assolien escapolar-se'n dels paranyes eren aquells qui no s'havien enfurit fins afeblir-se i perdre les forces. Els qui havien assolit fugir eren els qui havien esperat tranquil·lament, que havien servat les forces fins a l'arribada dels caçadors, i aleshores havien aprofitat qualche descurança per a utilitzar llur energia i llançar-se en un atac desesperat o, més prudentment, per a fugir cap a la llibertat” (“*Roots/Arrels*”, 1976, novel·la sobre l'esclavisme, d'Alex Haley, escriptor afroamericà).

“Les forces que s'associen per al bé no se sumen, es multipliquen” (Concepción Arenal, 1820-1893, escriptora, penalista i sociòloga).

“Un sentimental és un home que veu una absurd-

da valor en tot i no coneix el preu fixe de res” (Oscar Wilde, 1854-1900, escriptor irlandès).

“El deure és ser útil, no pas com tu desitges, sinó com puguis ser-ho” (Henri Frédéric Amiel, 1821-1881, professor, filòsof i moralista francosuís).

“El nostre gran negoci no és veure allò que ens queda, foscament, alluny, sinó fer el que ens queda clarament a mà” (Thomas Carlyle, 1795-1881, historiador, crític i pensador social escocès).

“Un geni és qui en cada moment pot expressar en actes els seus pensaments” (Teòfil Gautier, 1811-1872, escriptor occità).

“Escull la millor manera de viure, el costum te la farà agradable” (Pitàgores de Samos, *ca 582-569 - +500-497 a. de C., filòsof i matemàtic grec).

“L'alegria i l'amor són dues ales per a les grans accions” (Johan Wolfgang von Goethe, 1749-1832, científic, cim de les lletres alemanyes).

“No es triomfa per sort o per casualitat. Només triomfen els preparats” (L. Sureda, Mallorca).

“No hi ha cap secret per a l'èxit. És el resultat de la preparació, del treball dedicat, i d'aprendre del fracàs” (Colin Powell, *1937, màxim càrrec militar estadounidense).

“Sempre, en la política, la lenta tenacitat venç l'energia descontrolada; el pla meditat per damunt l'embranchada improvisada; el realisme sobre el romanticisme” (Stefan Zweig, *28.11.1881, Viena-+1943, Brasil, escriptor austriac).

“Devem ajustar-nos als temps canviants i tanmateix agafar-nos a principis que no canviïn” (Jimmy Carter *1924, President d'EUA).

“Quan el caràcter d'un home no et sembli clar, observa els seus amics” (Proverbi japonès).

“Qualsevol pot enfadar-se, això és ben senzill. Però enfadar-se amb la persona que toca, en el grau exacte, en el moment escaient, amb el propòsit just i de la manera correcta, això, certament, no resulta tan senzill” (“*Ètica a Nicòman*”, d'Aristòtil d'Estagira, 384-322 a. de C., filòsof grec, deixeble de Plató i preceptor d'Alexandre Magne).

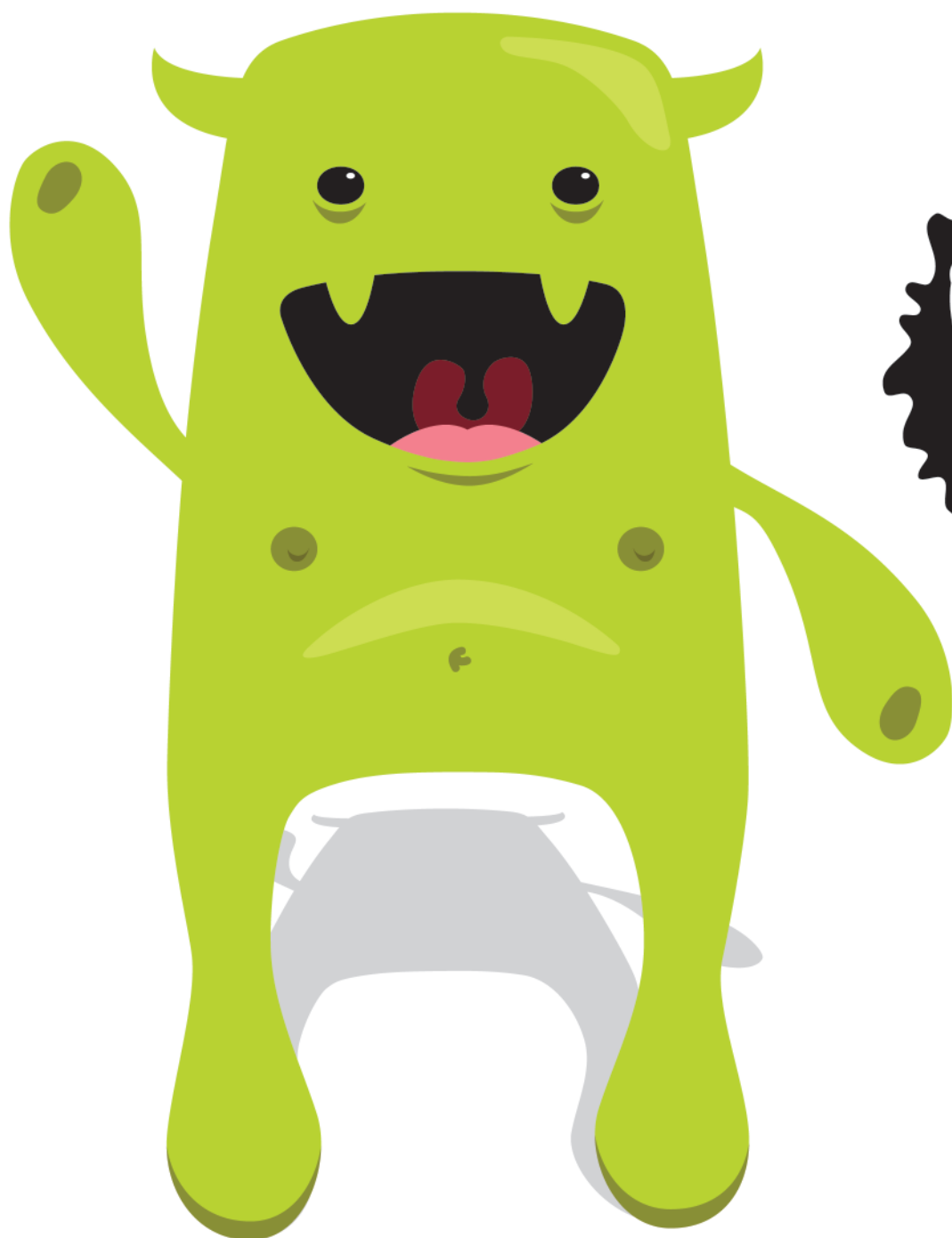
Llegeix i subscriu-te a

L'ESTEL

la revista dels empresaris

Tel. 971 85 85 80

VACUNA'T!

CAMPANYA DE
VACUNACIÓ ANTIGRI PAL
15 OCT - 28 NOV

**SI ESTÀS INCLÒS EN ALGUN DELS COL·LECTIUS SEGÜENTS
ACUDEIX A VACUNAR-TE AL TEU CENTRE DE SALUT.**

- Persones que tenen 65 anys o més.
- Persones que pateixen afeccions pulmonars cròniques.
- Persones amb malalties metabòliques com diabetis, amb afeccions cardiovasculars cròniques, afeccions renals cròniques i hepàtiques.
- Embarassades en el segon o tercer trimestre.
- Persones immunodeprimides i les que pateixen anèmies severes.
- Persones que conviuen amb aquests malalts crònics.
- Personal sanitari i de residències de persones majors, educadors, personal de seguretat, com policies o bombers.

PER A MÉS INFORMACIÓ, TELEFONA AL

061

**CONSULTA EL TEU METGE
DE CAPÇALERA, PEDIATRE
O PERSONAL D'INFERMERIA**

GOVERN
de les ILLES
BALEARS

www.illesbalears.cat

Conselleria de
Salut i Consum

Marketing i estratègia

La propaganda electoral ha de ser en bilingüe i l'independentisme també ha de tenir una projecció internacional (en anglès, bàsicament) i estatal (en castellà sobretot i en francès a Catalunya Nord) per fi de fer-nos entendre i dividir l'adversari, tot informant el manipulat poble "espanyol"

Front a l'immobilisme estèril, totèmic i purista, flexibilitat intel·ligent i dinamisme en les tàctiques.

Un exemple: <http://blocs.mesvi-laweb.cat/node/view/id/74062>

No us deixeu fossilitzar per l'immobilisme de l'any de Maria Castanya. Per a triomfar cal ser flexibles, a voltes cal canviar les línees. Necessitem tenir idees de tàctica, matèria desconeguda per a totemistes i per al purisme estèril.

Endavant!

Guanyem també l'enemic per a la causa (jo conec un bon grapat de fills d'immigrants que són catalanistes més sincers i actius que moltíssims puristes de l'any de la picor).

Hi ha una raó elemental de marketing.

Hem de dividir l'enemic i descol·locarlo.

Desfer els seus prejudicis atacant-lo per la rereguarda, és a dir, per on no s'ho esperen (independentisme en castellà).

Per a ser efectius hem d'utilitzar la llengua que els toca a fons.

La resta són elucubracions sense base real, ineficaces a l'hora de la propaganda política.

O per què us penseu que el PP fa propaganda electoral en català al PV, per què és catalanista?

No siam tan primaris ni tan ingenus.

Ens hem de ficar al cap que "no és cap llàstima" d'atacar el PP o el PSOE en castellà, tot al contrari, és allò idoni, perquè llurs votants tenen preferència pel castellà. És com evangelitzar: a cadascú en la seva pròpia llengua.

La llengua no és cap tòtem. L'ús lingüístic ha de ser una eina per a la sobirania (que és allò que pot salvar la llengua) i hem de tenir el cervell flexible i dúctil segons les circumstàncies.

Parlar-los en castellà és atacar per la rereguarda i fer-los abaixar les defenses psicològiques, els partits presos (els prejudicis sobre "independentisme=sempre llengua=imposició del català fins a la sopa" que tenen al cap).

La guerra psicològica és molt important.

EI PPSOE ho saben i per això fan molta propaganda electoral en català, malgrat que la resta del temps facin molt poc pel

català.

No ens deixem dur mai per rutines ni clixès, siam uns guerrers de la tàctica.

Hem de fer independentisme en castellà. Cal inculturar el missatge en certs ambients. Els bascos han fet molt independentisme en erdera/castellà i els irlandesos quasi que sols han gastat l'anglès, i no els ha anat gens malament.

Personalment sóc partidari de parlar de sobiranisme (i sols d'això) en castellà, així apropes un tema que als castellano-parlants els és més llunyà, d'entrada els trenques les defenses esquemàtiques que s'han muntat sobre el nacionalisme "sempreencatà" i els obligues a escoltar-te, ni que sia per curiositat. Cal inculturar el nostre missatge per a quasi de la població. Són ciutadans, el nostre no és un nacionalisme etnicista, ni ha de ser purament cultural(ista). Cal ser una mica audaçs i innovadors i no tenir el cap tan cap quadrat com el de Van Gaal.

Jo parlaria i escriuria sempre en català, sobretot allò més important, **però, per parlar d'independentisme no tindria ni el més mínim problema de fer ús del castellà, ben al contrari: ens hem de fer entendre, i cal atacar-los audaçment per la rereguarda, dividir l'enemic, etc.** (com deia el Llibre Roig de Mao), com molt bé fa la Pilar Rahola.

Em fa l'efecte que ens surt més a compte que un immigrant es faci independentista que no pas matar-nos per fer veure les coses clares i que recuperin l'autoestima molts autòctons que tenen un bullit mental tan espantós que no s'aclareixen de cap manera: estan desballestats mentalment per la pressió colonitzadora i la catalanofòbia multiseular atada des de Madrid (que és l'antisemitisme espanyol d'ara mateix i des de fa ja uns segles), els han inoculat tota mena de virus i ara tenen un còctel infumable al cap, des dels regionalistes fins a l'extrema esquerra. Dissortadament és així, el catalanisme és molt decadent i hem de ser audaçs si volem redreçar la mala marxa.

Si un immigrant o fill d'immigrants es fa independentista no sol tenir problemes d'autoestima ni la meitat d'incoherències, excuses, filigranes recargolades ni punyetes que solen tenir els catalans "de socarrel", els més pelapores, snobs, multicultis, (suposadament) cultes i tolerants del Món!. Ens és més econòmic ja convèncer immigrants que catalans, la veritat, ai dolor!.

A més, no crec que defensar l'autodeterminació sia patrimoni exclusiu dels catalanoparlants (també hi ha castellano-parlants favorables o guanyables).

En primer lloc perquè l'autodeterminació és un dret reconegut com a bàsic per l'ONU (al mateix nivell que el dret a la vida...) i en segon terme perquè no crec que el nacionalisme sia incompati-

ble amb la llengua que es parla, es pot fer nacionalisme coherent (even in english!).

Trob que és millor que hi hagi nacionalistes que usen l'espanyol que no pas espanyolistes que usen el català -cas del PP al Principat. Posats a escollir i si no tingués més remei, és clar.

Useu formes universalistes (en la forma, en la terminologia, en l'argumentació...) per fer-nos entendre a tot-hom. Prou de mirar-nos el llombrígol, com volen els etnicistes fossilitzats.

Estic fart de veure catalans d'arrel botiflers i tan espanyolistes com els seus amos (Borrel, Quadras, Serra, Maragall, Durà, Mas, etc.) i fills mestissos i de la immigració que són independentistes (Carrasco i Formiguera, Carod...fins a Roger de Llúria o Conrad Llança, qui eren calabresos). Deixant a banda que generalment els independentistes escriuen un català vergonyós, la realitat és així.

No entenc com no "ho veu" més gent sobiranista. El cas és que "veuen" poc.

Molts catalans d'arrel estan desballestats psicològicament, són tan rutinaris i hedonistes, són tan incapaços de crear tàctiques per a una independència real que podem dir que fins i tot han perdut les darreres nocions de com pot ser un Estat Català real.

"Com més tardi Catalunya a ser Estat, a viure com a Estat, a recobrar les atribucions, les potestats, i la independència pròpies dels Estats, més dificultats trobarà per a viure coma tal, menys aptitud hi tindrà, menys preparada hi estarà, més qualitats de les necessàries per a viure independent haurà perdut" (Dr. Martí i Julià, Barcelona 1861-1917, psiquiatre i socialista, presidí la Unió Catalanista).

Els forasters no, perquè ells sí que han estat ciutadans d'un Estat propi: l'espanyol, i per això tenen les idees molt més clares que els indígenes.

A tot arreu del món els indígenes són els qui reulen no sols per la "malaltia" dels invasors sinó per la pròpia decadència, ineptitud i incoherència. Vet ací l'origen del problema. I si no el veieu és perquè també us deuen agradar molt les excuses mediterrànies (santa tradició catalana) i les casuístiques.

Al pas que anem, la independència catalana es farà en castellà. Els immigrants pateixen igual que els autòctons l'espoliació fiscal. L'agitació contra la llengua catalana patrocinada des de Madrid els emboira el cap i per això molts són espanyolistes.

Però el dia que això ja no els encabori, perquè el català serà més aviat una llengua acadèmica però no del carrer, acabaràn adonant-se massivament de l'ensarronada mierdalenya i aleshores reclamaran una Catalunya xarnega indepen-

dent, com els criolls hispanoamericans (que passaren dels indígenes o els utilitzaren com a forces de xoc, però sense donar-los cap poder).

Potser ficaran els catalans d'arrel en reserves índies -on els catalanets supervivents a la crisi demogràfica seguiran fent les acostumades manes de rigor en favor dels drets humans del Belutxistan, dels maoris i les foques, contra la transfòbia i per la fraternitat mundial -, però engegaran els espanyols a pondre, i **ells es diran "los catalanes"** si les coses van així així, si van pitjor és diran "loh xarnegoh" i oficialitzaran el català com a segona llengua al costat del xarnegoh (que potser reclamaran independent de l'appaNol).

Ja ho veureu. No cal tenir gaire imaginació per a veure-les venir.

Està molt bé dir "Yo soy (o yo zoy) independentista catalán": trenquen esquemes, deixen l'enemic a quadros i els prejudicis malmesos.

Tingueu present que és molt important fer-se entendre i segurar les bases potencials de l'enemic. Això és com atacar-los per la rereguarda.

Els infiltrats policials i cultureta pansida i escleròtica (és a dir, inútil i morta sense enterrar), allò que més odien és que fem independentisme en castellà.

Dividir l'enemic, sobretot quan és molt més nombrós que nosaltres, és un eix central de la feina que hem de fer. No fer-ho així és condemnar-nos a la derrota.

Hem de plantar cara al terreny d'ells: envair-los tal com ells ens envaïen.

Els romans no podien vèncer Aníbal a Itàlia però el que van fer fou envair Cartago i des d'allí imposar que Aníbal abandonàs Itàlia. Nosaltres hem de fer igual.

Sempre estratègia i tàctica militar i marketing, treball ben estudiat, no odiar però saber i voler combatre sempre i amb constància. Així vencerem!!!

No ho oblideu mai!!!

Si hagués d'escollir entre llengua i sentiment nacional, jo em quedaria amb la segona opció.

Dit d'una altra manera: prefereixo un castellanoparlant a favor de l'autodeterminació de Catalunya, que no pas un catalanoparlant de tota la vida que vulgui seguir submís a l'estat espanyol.

Les persones que tinguin el sentiment nacional català, a la llarga, segur que aprenen i acaben parlant la nostra llengua. serà un procés llarg, però també molt eficaç.

En canvi, molts dels que parlen català i no tenen aquest sentiment nacional interpreten la llengua com un simple element folklòric que sols serveix per a comu-

nicar-se entre catalans estrictes. Són els mateixos que no tenen cap problema en canviar el seu idioma patern o matern i parlar en castellà. “total, el castellà és la llengua de tots els espanyols”, acostumen a dir.

És evident que la millor opció seria la mescla entre la consciència de parlar en català i el fet de tenir un fort sentiment nacional, però amb flexibilitat i tenint en compte que la creació de consciència és combinada i desigual.

Mentre hàgim d'escollir, però, jo insistesc que ho tinc clar: abans un castellanoparlant a favor de l'autodeterminació de Catalunya, que no pas un castellanoparlant de tota la vida que vulgui seguir submís a l'estat espanyol.

Evidentment, encara que parlar català en ambients hostils és signe de fidelitat patriòtica, també és cert que cal ser flexibles i **no mecanicistes**.

No podem mesurar inflexiblement la catalanitat pel nombre d'hores que parla cadascú en català de la mateixa manera que no comprem llibres o roba a kilos: No cal ser capquadrats.

Igualment en l'ús escrit del català. Sóc partidari de fer-ho tot en (bon) català (no light ni catanyol) i especialment allò més important, excepte qüestions d'independentisme i de defensa dels interessos de la ciutadania catalana, que cal fer en bilingüe a fi de fer entrar l'independentisme entre el xarnegam i immigrants avui dia hostils o indiferents.

Marketing i Estratègia: Llibres pràctics sobre estratègies: <http://www.clubpositivo.com/cp.1/libros.htm>

<http://www.personal.able.es/cm.perez/>

Sobre publicitat i propaganda: <http://www.generacionxxi.com/vallejo.htm>

Estratègia i tàctica en Mao: <http://www.tegwork.com.ar/arte.htm>

Caritat catòlica, apostòlica i vaticana

Tothom sabem del peu que coixeja Rouco i que és un agent de l'Oligarquia espanyola al cap de la Conferència Episcopal. Igualment el tema dels presos republicans, etc.

L'Església Catòlica i el Vaticà foren més aviat pro-feixistes a Itàlia i molt pro-feixistes a Espanya (més la Jerarquia espanyola que el Vaticà), mentre que a Alemanya només ho foren fins al 1936, i des del 1942 la Jerarquia Catòlica alemanya fou obertament antinazi.

Però el Papa donà la benedicció a Franco d'aquesta manera: “...a los que se habían impuesto la difícil y peligrosa tarea de defender y restaurar los derechos y el honor de Dios y de la Religión” (Pío XI, Castelgandolfo, 1936).

Igualment, que encara continuen amb monuments “a los mártires”, com fa el nefast arquebisbe castellanot de València:

<http://www.publico.es/148421/monumento/martires#comentarios>

Cesaropapisme: “La llista dels horrors de l'església en Espanya és de tal magnitud, que els seus fidels farien bé en valorar, com a prova de l'existència de Deu, el que encara sia tolerada” (Javier Figuero).

Tanmateix, d'ençà uns dos cents anys, l'Església ja no assassina físicament, en canvi, els laïcistes i ateus sí: la revolució francesa, Stalin, Pol Pot, Corea del Nord, les massacres d'Attatürk o dels francesos a Madagascar o Algèria...

Ara bé, dius: “Però encara hi ha més. Rouco, durant el seu sermó, va oferir la seva versió cristiana de la guerra civil: *‘l'home havia pecat molt i sobretot contra Déu i quan es viu una etapa de negació de Déu és molt fàcil que després els homes lluitin entre ells’*. Esgarrifosa justificació de l'Alzamiento del 18 de juliol del 36.”

No hi veig que hi estigui justificant l'Alzamiento. Una altra cosa és el que ell pensi de tot plegat. O la gran responsabilitat històrica de l'Església en la guerra.

Ara bé, si llegim Toynbee, veurem que això que ha dit Rouco no és, en si, cap destrel·lat.

Pensem que “El tirà deu revestir-se amb una aparença de devoció extraordinària a la religió. Els súbdits són menys aprensius davant un tractament il·legal provinent d'un governant a qui consideren pietós i respectuosos envers la divinitat. Alhora, es rebel·len menys fàcilment contra ell, en creure que té els déus del seu costat” (Aristòtil, 384-322 a. C., Política). Mira si en fa temps...

Vejam:.... “Totes les èpoques de fe han estat grans, totes les d'incredulitat han estat mesquines” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador estatunidenc no religiós).

“No hi ha Estat sense religió ni que en pugui prescindir. Considerem els Estats més lliures del món –els Estats Units i la Confederació Suïssa– i adoneu-vos com la Divina Providència hi figura en totes les manifestacions públiques” (Mikhail Alexandrovitx

Bakunin, 1814-76, revolucionari anarquista rus).

“Històricament la creença en el cel i la creença en la utopia són com a tubs comunicants que es compensen en un bé: quan l'un baixa l'altre puja. Quan les religions clàssiques van decaure, l'agitació comunista va pujar a Atenes (430 a. C.), i la revolució va començar a Roma (133 a. C.); quan aquests moviments van fallar, les creences en la resurrecció van triomfar, tot culminant en la Cristiandat. Quan, en el nostre segle XVIII, la creença cristiana es va afeblir, el comunisme va reaparèixer. En aquesta perspectiva el futur de la religió és segur” (Will Durant, 1885-1967, historiador i escriptor estatunidenc).

“El cristianisme és la història de com ha aterrat el legítim Rei, podríem dir que disfressat, i ens està cridant a tots per participar en la Seva gran campanya de sabotatge” (C.S. Lewis, 1898-1963, erudit i novel·lista nordirlandès).

“Hi ha hagut períodes de la història on els episodis de violència terrible arribaren tot just perquè la paraula *violència* mai no hi va ser emprada... La violència és amortallada en la justificació dels mites que presten legitimitat moral, i aquests mites mantien la major part de la gent sense reconèixer què era la violència. Les persones que van cremar bruixes a l'estaca mai ni per un moment no van pensar que aquest acte d'ells fos cap violència; més aviat en van pensar com un acte segons els manaments de Déu. El mateix podem dir de la major part d'actes violents que els éssers humans sempre hem anat cometent” (Gil Bailie, autor catòlic nord-americà per la noviolència).

“La major entremaliadura del s. XIX fou perpetrada per Rousseau amb la seva doctrina de la bondat de la natura humana. La gent i els intel·lectuals n'extragueren la visió d'una Edat Daurada que arribaria indefectiblement un camí la noble raça humana actuàs segons els propis desigs” (Jakob Burckhardt).

“Afirmar que creiem en Déu pot significar, avui dia, a muntó coses distintes. La idea vaga de Déu ofereix poca resistència a la manipulació. L'ambigüitat de la “fe en Déu” augmentarà en la mesura que una certa mena de fe en Déu estigui lligada a una actitud individual, fins i tot privatista, tant en la vida personal com en la col·lectiva. No pas totes les imatges de Déu corresponen a la imatge evangèlica de Déu. Un Déu que no estigui implicat en la nostra història, que no sofresca per les injustícies que l'envaeixen, que no arrisqui la vida per la felicitat dels homes, un Déu que no sia capaç de sostenir la lluita històrica de Jesús contra el mal que destrossa la humanitat, és un Déu llunyà, incapaç de suscitar, sostenir i perllongar la presència viva de cristians i comunitats cristianes, amenaçades per la por de ser engolides per una reviviscència de la “religiositat”, la qual acabarà diluint-les en el cultiu reclus de llur minsa identitat” (“*Dietrich Bonhöffer*”, per Ferran Manresa, a “Quaderns Cristianisme i Justícia”, Barcelona).

“El Calvari és un telescopi a través del

qual albirem l'immens panorama de l'eternitat i veiem l'amor de Déu irrompent dins la història humana” (Martin Luther King, 1929-1978, pastor baptista i cap del moviment pels drets civils i contra la guerra del Vietnam).

“La història dels pobles antics (que durà mil·lenis i desembocà en la història de Roma) és la d'un canvi des de la comprensió personal i animal de la vida cap a un model social i estatal. Tota la història, des de la Roma imperial i el cristianisme (història que és encara la nostra) és la de la transformació de la comprensió social de la vida en comprensió divina.

Aquesta comprensió divina, i l'ensenyament cristià que s'hi basa, governa la nostra vida i es troba a la base de totes les nostres activitats pràctiques i científiques. Els homes de pretesa ciència, per no examinar sinó pels signes exteriors eixa manera divina, el jutgen anacrònic i creuen que no pot tenir per a nosaltres cap sentit (...).

Hi rau, majorment, la font de les més grosses errades humanes. Les criatures del més baix esglaó de la comprensió de la vida entren en contacte amb les manifestacions d'un pla superior. Però en lloc d'esforçar-se per copsar-ne el sentit i abastar el pla on podrien meditar el problema més intel·ligentment, el tracten amb llur més baixa comprensió prèvia. I llur decisió agosarada és tant major com que no comprenen de què estan parlant.

Molta gent de ciència estudia l'ensenyament del Crist sense superar el nivell de comprensió social de la vida. I tal ensenyament no els sembla sinó una fusió indeterminada i incoherent (...) No la jutgen sinó per les manifestacions externes: catolicisme, protestantisme, dogmes, lluites contra els poders civils. Talment són com sords que jutgen els sentits i les qualitats de la música només pels moviments que veuen fer als músics.

Alguns pretenen que l'ensenyament moral del cristianisme és bo, però exagerat (...). Repeteixen el que els jueus afirmaven i no podien deixar d'afirmar; en no comprendre les paraules del Mestre, el crucifixaren.

Així, al parer dels entesos d'avui, la llei jueva “ull per ull i dent per dent”, la del just càstig, formulada fa 5.000 anys, fora més racional que la llei de l'amor (...).

Els predicadors de la fraternitat positiva, comunista, social, proposen, per auxiliar l'amor humà que s'esgota, l'amor cristià. Llur positivisme es fonamentava en l'amor a si mateix. Tal amor, en passar del jo a la família, i a la tribu, país...no cessa d'afeblir-se. Proposen, com a remei, un amor a la Humanitat sense amor a Déu: uns efectes però sense els fonaments originals.

Tal amor és impossible. On manca la comprensió cristiana de la vida, no hi ha amor cristià; per al qual, en efecte, el sentit de la vida rau en l'amor i en el servei a Déu” (Lev Nicolaievitx Tolstoi, 1828-1910, escriptor rus i pensador noviolent i moralista socialitzant).

Contra l'Església Catòlica

<http://catholic.cephasministry.com/p24.html>

Ego

“En la teologia i la religiositat medieval, el mèrit mesurava de qualque manera la participació en la glòria del cel. Assegurar-se mèrit, per tant, significava aconseguir una major benaurança futura. Llull ataca aquesta concepció, i ho fa d'una manera sorprenentment aspra. En la seva opinió, qui actua amb vista al mèrit, se posa a ell mateix com a fi de la seva existència, quan el fi de la naturalesa humana és Déu mateix o, tal com diu el primer precepte, estimar-lo i conèixer-lo. Qui fa del mèrit la seva principal preocupació, és un idòlatra d'ell mateix i nega Déu” (Jordi Gaià, a la introducció al “*Liber de Fine / Darrer Llibre sobre la Conquesta de Terra Santa*”, de Ramon Llull).

“L'home ideal, si li demanem qual-sevol cosa, sia allò que fos, ens respondrà parlant-nos sempre de nosaltres mateixes. Invariablement deu elogiar-nos a tomb de qualitats que sap que no tenim. I ha de mostrar-se implacable tirant-nos en cara virtuts que no hem somiat mai de posseir-les. Mai deu suposar que sabem fer ús de res que sia útil. Això fos imperdonable. Però deu aclaparar-nos amb tot allò que no hem de menester. No ha de fer més que pagar comptes i saber quedar bé amb floretes” (*Oscar Wilde*, 1854-1900, escriptor irlandès).

“Llibertat Marital: La llibertat que permet a un marit fer exactament allò que complau la seva muller” Anònim

“Si hi ha un enemic, és l'ego. Si hi ha un diable, és l'ego. Tots els obstacles són creats per l'ego, per a l'ego: Tots els obstacles. L'ego pot ser vençut, i així és com t'alliberes interiorment: Aquesta és la manera” (*There Is A Way / Aquesta és la manera*, de Stefan Nadzo, pensador sobre temes d'espiritualitat).

“No feu perdre el temps d'un home parlant-li de com són els vostres fills d'espavilats; perquè del que ell vol parlar és de com són d'espavilats els d'ell” (Ed W. Howe, 1853-1937, novel·lista estadunidenc).

“Els sexes s'alienen, arrossegats afora de llur connexió. Llur identitat es trenca, l'ego no pertany a enlloc, roda convulsivament al voltant dels propis problemes, vol aprofitar-se i venjar-se de la gent. Orfe de pare, superflu, inútil, desconsolat. Desarrat, desmotivats, ridiculitzats, degradats. Les feministes es revolten furiosament en insinuacions ideològiques de suposada supressió (masclista), llançades sobre tots aquells qui no ballen segons llurs dogmes, i contra la realitat que no sempre sap ajustar-se a llur ideologia. Llurs principis destructius s'han de convertir en balança de totes les vides, en la realitat sencera, que desafortunadament, sovint, de manera delictiva, evadeix l'urpa que li llancen” (Spiegel, 1996).

“La relació [connexió] sols és vista com a regla opressiva. L'ego s'aliena dels altres, fàcilment sembla que estigui amenaçant, és envejat en comptes d'estimat. On sols el (gènere neutre) *ego* importa, tot depèn d'humors dels egos estranys i per això de pures coincidències. El resultat és un caos complicat, ardu d'interessos competint en conflicte” (1996, *Spiegel*, diari alemany).

“Tu no ets ni cap ideologia ni cap moda ni de cap tribu urbana ni identitat acartrona. Tu ets un projecte que es desplega indefinidament al llarg de la vida i no deuries aturar les teves possibilitats positives d'aprenentatge i amor. No ets doncs això que penses, sinó que has d'esdevenir allò que són les teves millors possibilitats. Per això també les etiquetes sobren i enganyen perillosament quan allò que és menester és aprofitar les ocasions i aprendre a dosificar les teves energies” (Autocitació).

“Tota afirmació del “jo” em sembla perillosa, més si és sense base. Al meu parer tota autoconfiança no duu enlloc si li manca el contrapès de la transcendència, que li dona frescor, visibilitat i obertura. No crec en l'ego, curt i ras. Crec en tot el contrari: en l'autocrítica, en la revisió” (Autocitació).

“Totes les mares generalment esperen que sa filla piscarà un marit millor que no el que a ella li tocà... però sap de cert que el seu fill mai no aconseguirà una muller que pagui tant la pena com la que s'emportà son pare” (Anònim).

“El dia de Halloween de 1968 és el punt de partida d'un sector radical del moviment feminista nord-americà: les sigles del qual, deliberadament, significaven “BRUIXA”, això és, WITCH, en anglès: *Women's International Terrorist Conspiracy from Hell, Conspiració Internacional de Dones de "Infern*, nom poc tranquil·litzador... llur aspecte i accions ho eren encara menys. A la cerimònia d'elecció de Miss Amèrica del 1969 es van treure en públic llurs sostenidors i els van cremar després de llançar tota mena d'objectes sobre l'auditori i les models. Expulsaven de llur moviment aquelles dones que es depilaven les cames o desitjaven manifestar llur feminitat en tenir cura de l'aspecte físic. No es declaraven col·lectivament lesbianes, però acceptaven que moltes d'elles ho eren; amb prou feines dissimulaven llur hostilitat envers l'home. Els lemes que feien servir eren: “*Teatre, revolució, màgia, terror, alegria, alls, flors, alquímia*”; acceptaven llur condició de “bruixes”: “*Les bruixes van ser les primeres dones alliberades. Si "atreveixes a mirar dins de tu i riure't, ets lliure i bella. Ets una bruixa. La rebel·lió és signe de bruixeria*” (“*Feminisme, tel·lurisme i satanisme*”

<http://usuarios.lycos.es/disidentes/temas.htm>).

“L'acció bàsica del dimoni consisteix a mantenir-nos apartats de la realitat mitjançant el pretext d'“allò real”. Si Déu existeix, és una conseqüència lògica que aquest fet s'esdevingui la màxima realitat, És la major concentració imaginable de realitat. Tot allò que no sia Déu (un àngel, un home o un animal) pot ser real, però en tant que depèn de Déu és forçosament derivat i per tant menys real (...), d'allí que escriptors com John Barth hagin postulat que potser quan Déu va crear l'univers, va crear també els humans i ni se n'ha adonat). L'essencial és recordar que l'ordre sobrenatural (el de Déu) és més real perquè no depèn de cap altre ordre, en canvi l'ordre natural (el d'aquest univers) és menys real per que depèn del sobrenatural. Segons Lewis, el diable ho ha disposat tot perquè els homes molt poques vegades durant la vida fem aquest descobriment, i en canvi ha difós la idea que el real és aquest univers, és a dir, sols el que és sensible. Quan un home qualsevol comença a dubtar del que sent i a pensar que pot haver quelcom que ho transcendeix, immediatament el dimoni se les hi arregla perquè “adopti el punt de vista d'un home realista” (que en altres paraules significa que pensi únicament en “la meua pròpia imatge”, “ma casa”, “el meu acte”, “la meua professió”, el futbol, la TV, el sexe, el diners, el poder, etc.). D'aquesta manera, mitjançant el pretext que “és menester ser realista”, el dimoni allunya l'home de la realitat (el diable s'interessa perquè l'home senti molt però no que raoni gaire)” (*Una Aproximación a la Psicología Satánica*, de Ricardo Burgos López sobre *Cartes del diable al seu nebot*, de Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista anglicà nord-irlandès).

“El diable suposa que al final dels temps vencerà. Encara que davant d'ell té un enemic que per definició és invencible (Déu), el dimoni confia en la seva victòria final. El dimoni és com una formiga embogida que li declarà la guerra a un elefant; una formiga endinsada en un deliri tan aterridor, que imagina que un dia acabarà empassant-se l'elefant (alguna cosa impossible per a la pobra formiga que rebentaria poc després de començar a consumir el paquiderm). El dimoni és algú que va embogir a causa de el seu ego, és qui més ha menester d'un psiquiatra en tot l'univers” (*Una Aproximación a la Psicología Satánica*, de Ricardo Burgos López sobre *Cartes del diable al seu nebot*, de Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista anglicà nord-irlandès).

“*Pereant qui ante nos nostra dixerunt* / Al dimoni els qui publicaren abans de nosaltres!” (*Ars Grammatica*, Aelius Donatus, s. IV, gramàtic romà, citat per

St. Jeroni, alumne seu).

“Som cadascú el nostre propi diable, i fem d'aquest món el nostre infern” (*Oscar Wilde*, 1854-1900, escriptor irlandès).

“*Cadascú que se les compingui és un lema que acaba en el diable per a tot*” (Robert Burton “*Anatomy of Melancholy / Anatomia de Malenconia*”, punts III, secció I, memb. III).

“L'home no té enemic pitjor que si mateix” (Marcus Tullius Cicero, “*Cigró*”, 106-43 a. de C., orador, lleter i estadista romà).

“Pensant-ho bé, ella ¿què sabia d'en Tomàs, d'aquell xicot sanguini que no veia mai quina cara fa la gent, com si fos sol al món?” (“*Laura a la ciutat dels sants*”, 1931, novel·la d'en Miquel Llor, 1894-1966)

“En una amistat, trob un segon jo” (Isabel Norton, 1847-1927).

“Quan deixem de pensar principalment en nosaltres mateixos i la nostra pròpia autoconservació, sofrim una transformació veritablement heroica en la consciència” Joseph Campbell

“Els defectes són com els fars dels cotxes: sols ens fan nosa els dels altres” (No en consta l'autor).

“En aquest món la influència és un capital que cal saber administrar bé. El príncep Basili no ho ignorava. Intercedir per tots els qui li ho requestaven, era la manera més segura per no abastar res per a ell mateix, i per aquesta raó emprava la seva influència en favor de tercers tant poc com li era possible. Però el fervent prec de la princesa Drubetzkoi després la seva recança, en fer-li recordar que fou el pare de la que suplicava el qui el va ajudar a donar les primeres passes en la seva carrera” “Berg parlava sempre d'una faïç precisa, tranquil·la i cortesa; la seva conversa no tenia mai cap altre objectiu que la seva pròpia persona i quan un col·loqui no li oferia interès personal, el seu silenci podia perllongar-se indefinidament, sense que fes experimentar als altres ni a si mateix cap embaràs” “Contava amb gran complaença tots els seus afers, com si no poguessin existir interessos més greus que els d'ell; i hi havia tal ingenuïtat en l'expressió del seu egoisme juvenívol, que el seu auditori, encara que disposat a la burla, se l'escoltava amb benvolença” (“*Guerra i Pau*”, 1866, de Lev N. Tolstoi, 1828-1910, escriptor rus).

“Un amic és un segon jo” (Marcus Tullius Cicero, “*Cigró*”, 106-43 a. de C., orador, lleter i estadista romà).

“Per a bastir uns fonaments segurs per a l'amistat, hem d'estimar els amics per ells més que per nosaltres” (Charlotte Brontë, 1816-1855, escriptora

anglesa).

“No us cregueu pas els amics quan us demanen de ser-los sincers. Tot el que realment volen és poder continuar en la bona opinió tenen de si mateixos” (Albert Camus, 1913-1960, lletraferit i filòsof existencialista, colon francès d'origen català a l'Algèria).

“Scarlett: Però si va defugir el bloqueig.

Rhett Butler: Per simple profit, per profit només.

Scarlett: Esteu intentant dir-me que no creieu en la causa?

Rhett Butler: Crec en Rhett Butler, és l'única causa que conec” (Del film *“Gone with the Wind / “El Vent s'ho endugué”*, 1939).

“Ell no podia pas distingir entre les seves pròpies necessitats emocionals, entre l'amor passió i l'espècie d'idil·li que s'alimenta de narcissisme” (*“Moun-tolive”*, Lawrence Durrell).

“Els Actes de violència en la nostra societat són realitzats en gran part per aquells que tracten d'establir l'amor pròpia d'ells, per defensar la pròpia imatge, i per a demostrar que també importen” (Rollo May, 1909-1994, psicòleg estatunidenc).

“Me miro en el espejo y soy feliz, y nunca pienso en nada, nada más que en mí” (Cançó de *“Parálisis Permanente”*).

“La mediocritat és autoinflingida. El geni autoatorgat” (Autor desconegut).

“Podeu dir-ho tot amb la condició de no dir jo” (Marcel Proust).

“No hi ha millor amic ni pare que tu mateix” Jean de la Fontaine

“Comença a manifestar-se la maduresa quan sentim que la nostra preocupació és major pels altres que per nosaltres mateixos” (Albert Einstein, 1879-1955, físic i matemàtic juevoalemany, el major científic del s. XX).

“No hi ha més aliances que les quals tracen els interessos, ni n'hi haurà mai” (Antonio Cánovas del Castillo, gran cactic espanyol).

“L'home és la mesura de totes les coses, de les que són en tant que són, i de les que no són, en tant que no són.” Protàgores

“Quan ens oblidem de nosaltres mateixos, solem fer allò que tots els altres recorden” (Autor desconegut).

“Dormir, estimat Chevalley, dormir és el que volen els sicilians, i sempre odiaran qui els desperti, ni que sigui per afavorir-los amb els més valuosos presents.” Els sicilians no voldran millorar per la senzilla raó que són perfectes. Llur vanitat és més forta que llur misèria. Cada intromissió d'estrangers, bé es tracti d'estrangers d'origen o de sicilians amb criteri independent, trastoca llur deliri de perfecció assolida, corre el perill de torbar llur còmoda esperança en el no-res... Sicília ha volgut dormir...

¿Per què els havia d'escoltar, si és rica, si és sàvia, si és civilitzada, si és honesta, si és admirada, si tothom li té enveja; si és perfecta, en una paraula?” (*“El Guepard”* del Príncep de Lampedusa).

“Alaba't ruc, que a vendre et duc”.
“Mas lo foll hom no se'n pot cosir, Que, remirant sa carn bella e grassa, E el front polit e lo cos ben tallat, ha tot lo cor e lo sen aplicat
Als faits del mon, que per null temps no es llassa”.

(Pere March, 1338?-1413, pare d'Ausiàs, cortesà de Joan I *Amador de Gentilesa* i de Martí l'Humà).

“No podem tenir una torxa per a donar llum a la ruta d'una altra persona sense enllumenar la nostra pròpia” Ben Sweetland

“(En Alemanya) vingueren primer pels comunistes, i no alcí la veu perquè jo no era comunista. Després es van endur els jueus, i no alcí la veu perquè jo no era jueu. Tot seguit vingueren pels sindicalistes, no vaig dir res, perquè jo no era obrer ni sindicalista. Més tard es van ficar amb els catòlics, i no alcí la veu perquè jo no era catòlic. I quan, finalment, em van agafar a mi, no hi havia ningú que aixecàs la veu” (Martin Niemüller, 1892-1984, heroi de la 1ª Guerra Mundial i pastor luterà alemany fundador de l'Església de la resistència antinazi).

Egotisme, egolatria, egocentrisme, humilitat.

“Els qui no es retracten mai de llurs opinions s'estimen més ells mateixos que no pas s'estimen la veritat” (Joseph Joubert, 1754-1824, agut escriptor cristià francès).

“Abunden gent que s'autodefineix com a *cristians* que confonen un ideal d'humilitat amb llur glorificació de la incultura egoista i de la ignorància voluntària i còmoda” (Autocitació).

“Els diners són treball solidificat expropiat per un sector social o nacional que s'espavilà primer” (Autocitació).

“Gairebé tots escoltam malament. Fins i tot en la conversa a soles amb una altra persona, no escoltam gairebé res més sinó les nostres pròpies paraules” (Marcel Prevost, 1862-1941, novel·lista francès).

“Una ànima pura, simple i ferma no es dissipa entre ocupacions nombroses, perquè tot ho fa a honor de Déu; després de si mateixa, no va cercant-se a si mateixa en les coses” (1441, *Imitació de Crist/De Imitatione Christi*, II, 3:15, gran *best-seller* cristià, atribuït a Tomàs Haemerken o Haemerlein *“Kempis”*, 1379 ó 1380-1471, místic alemany).

“A voltes, uns vicis, que són clarissims, són vençuts amb uns altres d'amagats (els quals son tinguts com a virtuts). Llavors hi campa la supèrbia i una altivesa d'agradar-se a un mateix, que és causa de ruïna” (Aureli-Agustí

d'Hipona, 354-430, Pare i arquitecte de l'Església, filòsof i teòleg llatinoafricà, en temps del'ensulsiada de l'Imperi occidental).

“Dins llur obcecació, aquests curts de gambals es lliuren a les males accions i escampen el mal pel món...Diuen tals persones: “*Ço he guanyat avui, aquest desig haig d'assaciar. Aquesta riquesa és meva, demà n'obtindrà una altra que vull*” “*M'he desfet d'aquest enemic, i d'uns altres me'n deslliuraré. Sóc el senyor, meus són el plaer, la fortuna, el poder, la felicitat*”. “*Sóc ric, ben nascut, no m'igualan ningú. Faré sacrificis, almoines, me n'alegraré*”. Així parlen, engegats per la ignorància” (*Bhagavad Guita* 16:9, 13-15).

“A la terra no hi ha res millor per alegrar al malenconiós, per entristir l'alegre, per donar coratge als qui es desesperen, per enorgullir l'humil i afeblir l'enveja i l'odi, que la música” (Dr. Martin Luther King, Jr., 1929-1968, pastor baptista afroamericà, cap del moviment no violent pels drets civils).

“Sempre els qui anuncien de bestreta que lluiten per Déu, són els homes menys pacífics de la terra. Com que creuen percebre missatges celestials, tenen les oïdes sordes per a tota paraula d'humanitat” (S. Zweig).

“Estic íntimament convençut que el Diable tempta sempre els millors. Aquella nit el monarca banyut de l'abís encengué la meua sang amb el seu alè en flames i despertà ma carn flaca, fuetejant-la amb la seva negra cua” (*“Sonata de Primavera”*, Ramón del Valle-Inclán, 1866-1936, escriptor gallec de *l'esperpento espanyol*).

“Una solució al'entrebanc, certament, era que el principal funcionari del Senat fos adorat, i casualment aquest era ell mateix. Talment que el Senat, en sentir-se afalagat en saber que cadascun dels seus membres tenia una siscentena part de divinitat, votà de gust la moció de Mecenes i tot d'una van erigir altars a August a l'Àsia Menor” (*“I, Claudius / Jo, Claudi”*, 1934, de Robert Graves 1895-1986, escriptor britànic).

“El poeta Virgili ha dit que la missió dels romans és la de governar: “*Perdonar els vençuts i amb la guerra humiliar els alius*” (*“I, Claudius / Jo, Claudi”*, 1934, de Robert Graves 1895-1986, escriptor britànic).

“La veritable grandesa, no necessita la humiliació de la resta” (Amado Nervo).

“L'home és la mesura de totes les coses, de les que són en tant que són, i de les que no són, en tant que no són.” Protàgores

“El totalitarisme naix de la negació de la veritat” “Determinar allò que és just i vertader per si i davant de si mateix és el millor brou de conreu per als totalitarisme visibles o encoberts, com mostra palesament la història” (Monsenyor Cañizares, quan era bisbe d'Avila).

“Vaig arrecerar contra el vent la llàn-

tia tot cobrint-la amb el meu mantell, però la flama s'estroncà. Vaig abraçar la flor contra el meu pit, delerós d'amor, i la vaig matxucar sense voler. Vaig embassar l'aigua perquè sols fos per a mi i la deu se m'assecà. Vaig voler tocar una nota que la meua arpa no atenyia i la corda se'm féu malbé” (*“El Jardiner”*, Rabindranath Tàgur, 1861-1941, filòsof i escriptor bengalí, convertit al cristianisme).

“Ell no podia pas distingir entre les seves pròpies necessitats emocionals, entre l'amor passió i l'espècie d'idil·li que s'alimenta de narcissisme” (*“Moun-tolive”*, Lawrence Durrell).

“Quan ens oblidem de nosaltres mateixos, solem fer allò que tots els altres recorden” (Autor desconegut).

“El alma no puede vivir sin amar, y cuando no ama a Dios se ama desordenadamente a sí misma” (Santa Catalina de Siena)

“Es casà enamorada del que ella esperava que jo podria ser, no pas del que jo era, del que sóc, un fracassat, vençut per l'adversitat. Júlia és d'eixes dones que sols estimen per una d'aquestes raons: o per admiració envers l'home que consideren superior, admiració que és, comptat i debatut, la pròpia vanitat afalagada; o per llàstima, per compassió envers l'home que tot ho acceptarà venint d'ella. Altrament, afalagament també de la seva vanitat. Jo no he estat el triomfador que pot oferir-li de tot ni he sabut humiliar-me com a vençut que tot ho accepta. La Júlia no ha pogut admirar-me ni plànyer-se de mi; i no n'hi ha més” (Jacinto Benavente, 1866-1954, dramaturg foraster).

“La innocència del vaillet és la seva saviesa, la simplicitat de l'infant és la seva absència d'egotisme. la frescor infantil és la frescor de la vostra consciència, que no envelleix mai, que sempre roman jove” (*“Discursos”*, Osho, 1931-1990).

“Aquesta és la veritable alegria de la vida: ser usat per a una fita reconeguda per vosaltres mateixos com a poderosa. En ser una força de la natura en lloc de d'un petit taujà egoista i emfebrat per indisposicions i plany que es queixen perquè el món no es dedicarà a fer-lo feliç. Sóc del parer que ma vida pertany a la comunitat sencera i com jo ho visc és el meu privilegi –el meu privilegi per fer tot el que puc. Vull ser totalment usat fins a la mort, el treball més dur és el que més m'estim. Prenc delit en la vida pel propi bé. La vida no és pas una espelma curta per ami; és una mena d'esplèndida torxa la qual he pres per un moment i que vull fer-la cremar amb tanta llum com sia possible abans de lliurar-la a mans de les generacions futures” (George Bernard Shaw, 1856 - 1950)

Citacions: <http://art-de-viure.spaces.live.com/default.aspx>

Pel Canvi: <http://wave.prohosting.com/fortesa/>

Activitats del Projecte d'Acolliment Lingüístic a sa Pobla

El Consell posa en marxa un conjunt d'activitats a sa Pobla per promoure la cohesió social mitjançant el contacte cultural i lingüístic i la interrelació entre la població nouvinguda i la resta del veïnatge

La directora insular de Política Lingüística, Rosa Barceló, el batle de sa Pobla, Joan Comas, i el regidor d'Educació i Cultura del municipi, Sebastià Gallardo, presentaren ahir a l'Ajuntament de sa Pobla el Projecte d'Acolliment Lingüístic que la Direcció Insular de Política Lingüística ha posat en marxa en aquest municipi; n'explicaren els objectius i les línies bàsiques, i les activitats que s'han programat fins a final de 2008.

El Projecte d'Acolliment Lingüístic té per objectiu principal fer de la llengua i la cultura catalanes el vehicle d'integració i de cohesió social de la població nouvinguda. Aquesta és una experiència que el Consell ha encetat enguany als municipis de sa Pobla i Sant Llorenç des Cardassar, ambdós amb un nombre significatiu de població immigrada.

A sa Pobla, l'Àrea d'Educació i Cultura de l'Ajuntament, l'Àrea de Serveis

Socials i associacions com Pa i Mel han col·laborat i han servit de base per posar en marxa aquest pla pilot.

El Projecte promou el coneixement i l'ús del català, però no es limita a l'àmbit educatiu, sinó que abraça tots els serveis i espais municipals, i també les organitzacions ciutadanes. No s'adreça només a la població nouvinguda, sinó que vol implicar-hi tota la societat. A més, el Projecte té en compte les característiques específiques de sa Pobla, on el col·lectiu més nombrós de població nouvinguda és el marroquí, però també es té present la població d'altres procedències.

Les activitats previstes es concreten en tres línies bàsiques: activitats adreçades al personal de l'àmbit social, que són els que tenen el primer contacte amb les persones que arriben al municipi; activitats per a la població immigrada, que combinen l'ensenyament de la llengua catalana amb les activitats de coneixement cultural i de l'entorn; i activitats adreçades a la població receptora, amb actuacions de sensibilització i fidelització lingüística i activitats per fomentar la convivència. Es difondran sota tres lemes diferents: "Aprèn", per a activi-

tats d'aprenentatge de la llengua, "Connecta", per a activitats adreçades a la població jove, i "Viu l'entorn", per a activitats de caire lúdic, cultural i d'interrelació.

D'octubre a desembre es duran a terme cursos i tallers de català-castellà per a estrangers; un curs de català per a dones nouvingudes; un taller de ràdio amb el Grup per la Convivència; un taller de còmic i un de ràdio per a joves; un taller de jocs africans; un taller sobre usos i actituds lingüístiques per a personal de l'Ajuntament; la representació d'una obra teatral sobre Jaume I per als nins i nines de tots els col·lectius que conviuen al poble; un taller per al foment dels

usos interpersonals en llengua catalana per a la població en general, i un taller d'educació per la llengua (adreçat a estudiants d'ESO i Batxillerat).

A més d'aquestes activitats, s'editarà material per als comerços, amb la intenció que aquests puguin contribuir a la difusió de vocabulari específic, i receptes de cuina en català, per treballar el vocabulari relacionat amb la gastronomia mallorquina. També es farà material didàctic específic per a cursos de català.

Aquest Projecte s'inclou dins la campanya genèrica "Ara és la teva" impulsada conjuntament per les institucions de les Illes Balears.

Justícia colonial

Quan desobeir la justícia colonial espanyola és legítim

Quan desobeir és legítim Aviat farà un any, nou promotors de la desobediència civil no violenta van ser condemnats a penes d'entre 9 i 10 anys de presó en el marc del macrosumari 18/98 contra l'independentisme basc. En la seva defensa, membres del moviment pacifista i reconegudes entitats catalanes han iniciat una campanya cívica per demanar al Tribunal Suprem la lliure absolució de tots ells, informa *El Triangle*. El desembre de 2007 serà recordat per la gran ofensiva judicial contra l'independentisme basc. A les il·legalitzacions de Batasuna i de Segi, s'hi va sumar la causa que, sota el paraigua jurídic 18/98, va ampliar el cercle repressiu a entitats del mal anomenat «entramat civil d'ETA». Un terme encunyat pel magistrat Baltasar Garzón a través del qual l'Audiència Nacional va processar i condemnar 55 activistes acusats d'actuar sota la tutela de l'organització armada. La causa va con-

duir a la presó la pràctica totalitat dels encausats, entre ells, els 9 responsables de la Fundació Joxemi Zumalabe, coneguda per promoure la desobediència civil no violenta. En una sentència sense precedents per la manca de proves, es va considerar culpable el patronat d'aquesta entitat d'actuar al dictat d'ETA en el foment d'iniciatives desobedients tan pacífiques com l'expedició del carnet de nacionalitat basca, la insubmissió a l'Exèrcit o l'objecció fiscal. Accions, segons deia l'acte, emmarcades en l'estratègia ordenada pel grup armat de desestabilitzar la democràcia espanyola, malgrat la trajectòria de la Fundació Zumalabe, vinculada al pacifisme i a la cultura de la pau.

Insubmisos a la injustícia

Persones tan poc sospitoses d'avaluar actes criminals com Xabier Oleaga, Car-

los Trenor, Sabino Ormazabal, Iñaki O'Shea o Fernando Olalde «es troben engarjolades pel simple fet de defensar pràctiques arrelades en la no violència». D'aquesta manera, una trentena de personalitats catalanes vinculades al moviment per la pau i que han compartit taula i reunions amb els membres de Joxemi Zumalabe denuncien la persecució judicial que hi ha darrere dels empresonaments, dels quals farà un any aquest mes de desembre. En ocasió del Dia Internacional de la No-Violència, celebrat el propi passat 2 d'octubre, les entitats catalanes inicien el manifest mostrant la per-

plexitat davant el procés d'instrucció i la posterior condemna emesa per l'Audiència Nacional, que «no va respectar les mínimes garanties processals, com així van certificar els prop de 300 juristes i experts en dret que integraven la Comissió Internacional d'Observació del Procés».

Reproduït de www.eldebat.cat

Com transcorre la Història

“La llengua i la història són els botins més preuats a l'hora de sotmetre un poble” (Àngel Guimerà).

Com podem reclamar el que desconeixem? Els estudiants israelians dediquen un curs sencer a estudiar la Xoà (l'Holocaust), amb viatges als camps de concentració de Polònia. Ells saben com reclamar els crims que patiren. Els idiotes (mot que prové del grec clàssic i que hi té el sentit d'egoistes, ignorants i despolititzats) dels catalans no sols desconeixen exactament en què van consistir els genocidis espanyols (neteja ètnica contra població civil) a costa de la nació catalana (especialment durant la Guerra dels Segadors i la de Successió), sinó que ni tan sols els historiadors o els partits pomposament autoconsiderats independentistes s'hi interessen gens ni mica, tot col·laborant a esborrar la història i la memòria dels nostres màrtirs. Com podem donar a conèixer la nostra causa amb semblant ineptitud, mandra i curtesa de mires?. Com gosem queixar-nos dels espanyols si els ho posem tan fàcil? Per això afirm que, quasi sempre, els planys catalans sols són, efectivament, victimisme barat: ens planyem del que ens fan però no diem que els deixem la casa oberta, que som uns ineptes i uns mandrosos, que realment no estimem les nostres coses, perquè si ens les estimàssim, en lloc de fer de plo-ramiques ridículs, treballaríem en els punts que estratègicament hem de menester per a sobreviure.

“[...] el desconeixement de la pròpia història és una de les causes més radicals de l'afebliment de la consciència nacional catalana i de la seva lenta substitució per la consciència nacional espanyola. Els nostres ocupants ho saben perfectament i, per ço, és la primera cosa que han amagat, car són conscients que és allò que més els denuncia i més els posa en evidència. El factor històric és tant o més important que el factor lingüístic a l'hora de crear o de reconstruir una consciència nacional, donat que és la història la que més explica el per què de la identitat lingüística i col·lectiva d'un país” (“*Catalunya, nou Estat europeu*”, Declaració de la Primera Convenció per la Independència Nacional).

“Oh pobra, batuda pels vents” (Isaïes 54:11).

“La història ha demostrat que els guanyadors més notables normalment es trobaven obstacles punyents abans de triomfar. Vencien perquè es negaven a descoratjar-se per llurs derrotes” (B. C. Forbes).

“Recordeu, el poble alemany és l'elegit de Déu. Sobre mi, l'Emperador Alemany, ha descendit l'esperit de Déu. Jo sóc la seva espasa, la seva arma i el seu virrei” [Kaiser Guillermo II d'Alemanya,

4 d'agost de 1914, acabà destronat i a l'exili després de perdre la 1ª Guerra Mundial]

“En el diàleg amorós d'una ànima amb Déu germinen els grans esdeveniments que canvien el rumb de la Història” (Edith Stein, 1891-1942, màrtir juevoalemanya, monja conversa, assassinada al camp d'extermini d'Auschwitz).

(En la mort de quatre nines negres en un atemptat racista) “Llur mort ens diu que hem de menester de treballar apassionadament i sense descans... No són pas mortes debades. Déu sap extraure bé del mal. La Història ha demostrat repetidament que els patiments immerescuts són redemptors. La sang innocent d'aquestes nenes pot ben bé ser la força redemptora que dugui claror en aquesta ciutat a les fosques” (Martin Luther King).

“La història són les escriptures del dimoni” (Lord Byron, 1788-1824, poeta britànic).

“I sempre teníem guerres, i més guerres, i més encara -pertot Europa, arreu el món. “*De vegades en l'interès privat de famílies reials*—deia Satanàs—*a voltes per a aixafar una nació dèbil; però mai una guerra començada per l'agressor per a qualsevol propòsit net*—no hi ha cap guerra neta en la història de la raça” (*The Mysterious Stranger / L'estranger misteriós*, de Mark Twain [Samuel Langhorne Clemens], 1835-1910, escriptor i periodista estadunidenc).

“Cavallers: no estigueu tan contents amb la derrota [d'Hitler]. Perquè encara que el món s'hagi posat dempeus i hagi detingut el Malparit, la Bagassa que el va parir va calenta de nou” (Eugen Bertoldt Friedrich Brecht, 1898-1956, dramaturg marxista alemany).

“Tota història no és altra cosa que una infinita catàstrofe de la qual intentem eixir el millor possible” (Italo Calvino, 1923-1985).

“Els pitjors mals que mai la humanitat ha hagut d'aguantar foren infligits per governs dolents. L'Estat pot ser i sovint ha estat en el decurs de la història, la font principal de les maleses i el desastre” (Von Ludwig).

“Els catalans, induïts a fer la guerra pels aliats, i especialment per Anglaterra, i que donàven suport amb una admirable tenacitat a l'Arxiduc, que anomenàven Carles III varen ser lliurats, amb frases diplomàtiques molt corteses, a la venjança del bàndol guanyador a Espanya.” “A History of the English speakin peoples (vol. III; The Age of Revolution)”.

“En definitiva, gràcies al *doblen-sar* el Partit ha estat capaç...d'aturar el decurs de la Història” “El passat és sols allò que diguin els testimonis escrits i

la memòria humana. Però com que el Partit controla tots els documents i també la ment de tots els membres, resulta que el passat serà allò que el Partit voldrà fer que sia” (“*1984*”, novel·la escrita el 1948, Georges Orwell, pseudònim d'Eric Arthur Blair, 1903-1950, escriptor antitotalitari anglès i lluitador antifeixista a Catalunya).

“La natura humana és talment deixada, superficial i gregària que quotidianament amaneix, com semblant-ne les llavors, la davallada *ad inferos* que, més d'hora o més tard, sempre arriba, i que cíclicament oscil·la entre la catàstrofe i l'holocaust” (Autocitació).

“No podem pas fer la història, sinó només esperar que es desenvolupi” (Otto Eduard Leopold von Bismarck-Schönhausen, Schönhausen 1815 - Friedrichsrueh 1898, el *Canceller de Ferro* de la unitat i la independència alemanyes).

“La història ha de repetir-se perquè la primera vegada li prestem ben poca atenció” (Blackie Sherrod).

“Aquells que ignoren la pròpia història es troben abocats a repetir-la” (frase feta).

“La història és el progrés de la consciència de la llibertat” (Georg Wilhelm Friedrich Hegel, 1770-1831, filòsof alemany).

“Cada època ha trobat en els Evangelis allò que hi procurava trobar, i ha passat per alt el que desitjava passar per alt” (Ludwig von Mises, 1881-1973, influent assagista ucraïnès sobre temes sociopolítics i econòmics).

“Les transformacions dels pobles comencen pels cercles superiors de la vida nacional i després irradien en ones concèntriques, fins a les capes socials més profundes, que són també les més fortament encastades al costum, les més resoludament contràries a les innovacions...”

Així avui, a Catalunya, el corrent descatalanitzador va acabant de dur, per l'empenta rebuda, la seva acció cap a les perifèries de la vida catalana, quan ja en els cims enlairats el nou corrent escampa la seva acció catalanitzada...El que arriba a la massa és el corrent que mor: el que veritablement avança i triomfa és el que domina en els cims, en els centres d'impulsió, en els cercles propulsors de la vida nacional” (*La nacionalitat catalana*, 1906, de n'Enric Prat de la Riba).

“Sols una Catalunya independent entreteixida a banda de la Catalunya colonial s'esdevindrà un dia lliure. A l'Estat espanyol sempre hem tingut llargs períodes d'opressió oligàrquica amb breus flamarades revolucionàries perfectament eixorques, ja que aquests “revolucionaris” sols estaven moguts per l'odi, per a destruir i assassinar tirans,

però no per a bastir cap llibertat sòlida. Els qui parreu a favor de l'odi formeu part d'aquesta púrria ruïnosa que ens rel·liga al cercle viciós de l'opressió. Tot just per això l'Estat espanyol sempre està provocant racistament els pobles que va conquerir” (Autocitació).

“[...] el desconeixement de la pròpia història és una de les causes més radicals de l'afebliment de la consciència nacional catalana i de la seva lenta substitució per la consciència nacional espanyola. Els nostres ocupants ho saben perfectament i, per ço, és la primera cosa que han amagat, car són conscients que és allò que més els denuncia i més els posa en evidència. El factor històric és tant o més important que el factor lingüístic a l'hora de crear o de reconstruir una consciència nacional, donat que és la història la que més explica el per què de la identitat lingüística i col·lectiva d'un país”. (*Catalunya, nou Estat europeu*. Declaració de la Primera Convenció per la Independència Nacional).

“Assolida l'alienació del sotmès per mitjà (bàsicament) de la coerció física, la tasca del colonitzador es concreta a mantenir aquest estat d'alienació i a convertir-lo en el seu (nou) estat “natural”; per això la colonització vol dir sempre la falsificació de la història, o fins i tot la seva anatemització” (Heinz Dietrich, Emancipació i identitat d'Amèrica Llatina: 1492-1992).

“Quan hom proclama la terra com a realitat darrera, quan el poder de l'home és considerat com el factor decisiu de tot, apareixen utopies que prometen el cel i duen l'infern, anuncien solidaritat i assoleixen solitud, proclamen un ordre nou i un món nou però no ens treuen l'amarga sabor de les coses velles...” “El món, tal com és, no pot ser el lloc (global) del regne de Déu (1ª Corintis 15:5). Ha de ser del tot capgirat. Hi ha una alienació fonamental que no permet una bondata perfecta, una identitat plena ni una absoluta felicitat. Realització i alienació hi caminen sempre plegades. D'ací que, per molt optimista que sia la fe cristiana, haurà de predicar sempre, i també la paciència de suportar i acceptar allò inevitable i ens ensenyarà a ser autocrítics(...). Se'n dedueix la permanent actualitat de la teologia de la creu que sempre denuncia l'optimisme desmesurat” (*Parlem de l'altra vida*, Leonardo Boff, teòleg brasiler expulsat per la pudenda Inquisició vaticana).

“La massa no pensa mai que pugui perdre en un canvi. Els dies de major alegria popular que enregistra la història, són els que han seguit els canvis dels prínceps i dels règims, sense que mai el sarau quedi torbat pel record de les innombrables decepcions que en la història humana se n'han seguit”.

“No és pas mania dels historiadors antics, sinó absoluta realitat aquest canvi que, en tots els esperits dèbils i, sobretot en els ressentits, determina l'embraguesa del poder, i que, efectivament, dona a llurs regnats l'aparença neta de dues etapes: la primera bona i la segona roïna” (Gregorio Marañón, 1887-1960, metge i escriptor foraster).

“Història: un relat, generalment fals, d'esdeveniments generalment irrelevants, obrats per governants, generalment desvergonyits, i de soldats, generalment estúpids” (Ambrose Bierce, 1842-1914, escriptor i periodista E.U.A.).

“La història dels homes amb prou feines és altra cosa que la terror de la inferioritat” (Giovanni Papini, 1881-1956, escriptor catòlic italià).

“Tot partint de la mutació de les societats primitives en les civilitzacions, hem trobat que rau a la transició d'una condició estàtica devers una activitat dinàmica, i trobarem que la mateixa fórmula és vàlida per al naixement de civilitzacions, mitjançant les successions de proletariats (=dissidents i grups socials dominats amb tendència a la creació d'una nova societat alternativa) interns (a la civilització o Estat) que se separen de les minories dominants que són, per definició, estàtiques: dir que la minoria creadora d'una civilització en creixença ha degenerat o s'ha atrofïat, i ha esdevingut una minoria dominant d'una civilització en desintegració, és com dir s'ha deturat. Front a tal aturada, la secessió d'un proletariat constitueix una represa dinàmica.

“Hi ha, doncs, una successió històrica que podem disposar així: 1er.) Societats primitives. (paleolític, neolític). 2on.) Civilitzacions de primera generació (egípcia, sumèria). 3er.) Civilitzacions de segona generació (hel·lenisme). 4rt.) Esglésies universals (cristianisme, budisme, islamisme). 5è) Civilitzacions de tercera generació (occidental, xinesa...)

Deixeu-nos ara considerar la possibilitat que les *esglésies universals* sien les protagonistes i que enfoquem i interpretem la història de les civilitzacions no pas des del punt de vista de llur propi destí, sinó de l'efecte que exerceixen en la història de les religions. La idea pot semblar nova i paradoxal, però, al capdavall, aquest és el mètode d'enfilar la història basat en la col·lecció de llibres que anomen-

em la Bíblia (...) trobarem la resposta en la veritat que la religió és una activitat espiritual i que el progrés espiritual és trobat subjecte a una llei proclamada per Esquil en un parell de mots: *pathei máthos*, aprenem a través del patiment... En aquesta perspectiva hom podria considerar el cristianisme com el punt reeixit d'un procés espiritual que no sols, sobrevisqué successives catàstrofes seculars, ans n'extragué la seva inspiració acumulada” (*Estudi de la Història*, Arnold J. Toynbee, 1889-1975, historiador anglès amb destacats deixebles catalans).

“El millor profeta del futur és el passat” (Lord George Gordon Byron, 1788-1824, poeta i aventurer romàntic anglès).

“El passat defineix el present perquè la humanitat no és mestressa de la seva pròpia història” (Sigmund Freud, 1856-1939, psiquiatra austro-jueu, fundador de la Psicoanàlisi).

“No crec pas en l'esperança d'esdevenir millors, ni en el progrés. Jo llig quasi més història que no literatura. I la història ensenya” (Alvaro Mutis, any 1997).

“Allò curiós no és pas com és escrita la Història, sinó com ha de ser esborrada” (Manuel Alcántara, 1928-..., poeta i periodista foraster).

“Aquells qui no se'n recorden del passat es troben condemnats a repetir-lo” (George Santayana, escriptor madrileny en anglès, ignorat per l'integrisme monolingüista espanyol).

“Els savis diuen, i no sense raó, que qualsevol que desitgi de preveure el futur li caldrà consultar el passat; entre els esdeveniments humans n'hi ha que se semblen als dels temps anteriors. Açò prové del fet que són creats per homes que han estat, i seran sempre, animats per les mateixes passions, i així que ells han de tenir necessàriament els mateixos resultats” (Niccolò Machiavelli, 1469-1527, polític, historiador i tractadista florentí, teòric del pragmatisme polític).

Bons preus i bona qualitat: <http://www.adocse.com/>

Citacions: <http://art-de-viure.spaces.live.com/default.aspx>

Pel Canvi: <http://wave.prohosting.com/fortesa/>

FIRA DEL PREBE BORD DE FELANITX

Fa 38 anys que en Josep Gomis és mestre d'obres i fa 3 mesos que és distribuïdor de canals d'alumini Gutterkel. A la foto amb la seva dona Gerònia Thomàs. Tel. 971 650 787

Fa 43 anys que en Miquel Grimalt fa obrir el taller Reparacions M. Grimalt al carrer Santuari, 36-38 de Felanitx. És concessionari de tractors de 4 marques. El més barat 14.000 euróns el més car 120.000. Tel. 971 580 626

Fa 3 anys que en Sebastià Pol va obrir la botiga Material Gràfic al carrer Santuari, 100 de Felanitx. Tel. 971 581 120

FIRA DE SANTANYÍ

En Rafel Sansó és la tercera generació de botiguers. Ven genres de punt al carrer Major, 9 de Felanitx. El padrí Rafel va obrir aquesta botiga fa 50 anys. Tel. 971 582 465

Fa un any que na Joana Montserrat ha obert la botiga M. Mòbil Al carrer Sant Alonso Rodríguez, 21 de Felanitx. És concessionària SEAT. Tel. 971 827 523

Fa un mes que na Margarida Amengual te la botiga de moda Espi-adimonis al carrer Bisbe, 5 de Santanyí. Abans la tenia al carrer de la Mar. Tel. 971 641 614

FIRA DE CAMPOS

Fa 8 mesos que les germanes Mesquida han obert l'Hotel Segles al carrer de Santanyí, 4 de Campos. Lloguen habitacions dobles de 98 a 150 euróns. Tenen cafeteria oberta al públic. Tel. 971 650 097

Fa 7 anys que na Francesca Lladó fa floreres i pinta quadres al carrer Vazquez Mella A de Campos. Dona classes de fer floreres, decorar plats, bisuteria. Tel. 971 651 047

Fa 3 mesos que en Dominik Krähenmann i n' Ayako Sugaya han obert la Cafeteria Calle Cruz 20 al carrer de la Creu, 20 de Campos. Una cafeteria ben especial on a més de menjar i beure, podeu comprar vestits de moda. Tel. 626 886 088

A L C Ú D I A

Fa 2 mesos que na Marga i na Maria obren la botiga de roba i calçat infantil i juvenil Titons al carrer de les Barques, 8 del Port d'Alcúdia. 971 897 399

Fa 9 anys que en Joan Mora a qui veiem amb el seu fill Josep va obrir el celler de Vi Mora al carrer Marina, 44 d'Alcúdia. Tel. 616 906 288

**SUMINISTROS
SON AMONDA** S.L.

MATERIALES DE CONSTRUCCION
TRANSPORTE
GRUAS GRAN TONELAJE

C/. VELAZQUEZ, Nº 15
07300 INCA • MALLORCA
E-mail: son.amonda@terra.es

TEL. 971 50 19 84 - FAX 971 50 48 12
MOVIL: JOAQUIN 677 40 57 20
MOVIL: LUIS 670 95 18 96

**CEREALS • LLEGUMS
PINSOS • ADOBS • LLAVORS
GARROFES • AMETLLES • etc.**

Josep Cañellas Mayrata

C/ Son Net, 65 i 75
07300 INCA (Mallorca)

Tel. 971 50 10 96
Mòbil 658 97 60 77

FIRA DE SANTANYÍ

Fa 10 anys que na Susana Pujades, a qui veiem a la seva quiromassagista Sandra Mendez, va obrir el local Alessandro al carrer Centre, 11 de Santanyí. Ven roba interior, ungles postisses, massatges linfàtics, tractaments de bellesa, depilació laser... Tel. 635 611 896

Fa 20 anys que en Joan M. Peña va obrir el taller Autoreparacions Santanyí al carrer Bernat Vidal i Tomàs, 38 de Santanyí. És agent oficial Fiat i Alfa Romeo. El cotxe més barat val 9.900 euros, el més car 27.000. Tel. 971 163 017

Na Sebastiana Vidal i la seva filla són pintores. Na Sebastiana és professora de pintura i dona classes particulars. Fa exposicions als pobles del terme de Santanyí. Per les festes de Sant Domingo a Cala Llobards, amb na Caterina Bonet, organitza una exposició col·lectiva amb molta participació. Viuen al carrer de les Parres, 9 Tel. 971 653 271

Fa mig any que na Maria Antònia Adrover ha obert la botiga de moda Sublims a la Placeta de la Porta murada de Santanyí. Tel. 971 653 076

Fa 5 anys que na Maria Fortesa regenta l'Esparteria Can Gabriel al carrer Constitució, 5 de Santanyí. Els seus pares obren aquest establiment fa 65 anys. Tel. 971 652 155

MARÉS Y PICADÍS S.L.

B07843097

CANTERAS DE MARÉS Y PICADÍS.
TIERRA VEGETAL, ARENA Y ABONOS.
TRANSPORTES Y GRÚA A DOMICILIO.
FORROS Y FIOLOS EN MARÉS DE FELANITX.
TODA CLASE DE ÁRIDOS EN SACOS, SACAS Y GRANEL.

**INSTAL·LACIONS
ELÈCTRIQUES**

Andreu S. Barceló Vicens

C/. Joan Coll, 1
Tel. 971 630 166
Mòbil 608 172 313
E-mail: fornaltuxelectrik@terra.es
07109 FORNALUTX (Mallorca)

**ESTAMPACIONS
SERIGRAFIA TEXTIL**

**carrer major, 39
07620 Ilucmajor
971 66 07 96
615 29 30 50**

**Catalunya s'ho val
SELECCIÓ INTERNACIONAL!**

CAN MAJORAL

VINS CAN MAJORAL SAT
c/ del Campanar s/n
07210 Algaida (Mallorca)
tel/fax 00-34-971 665 867
www.canmajoral.com
bodega@canmajoral.com

Il·lusió fracassada

Paraules clau: Catalunya, Europa, Independència

El 23 de setembre passat ens emplaçava Ferran Mascarell a "tractar d'aconseguir una quota més gran de poder de l'Estat i a obtenir un marc constitucional més permeable als legítims interessos dels ciutadans de Catalunya" i "reclamar més i més Estat per a Catalunya". Com a il·lusió és plenament legítima, però també és legítim reclamar als ideòlegs de l'autonomisme que apostin per una pràctica política menys fantasiosa i que no defugui la veritable qüestió de la sobirania i el poder ara i avui, com pensen assolir sense ser Estat que Catalunya tingui el que al món només tenen els Estats.

Defineixen un legítim horitzó estratègic, però no proposen cap tàctica política eficaç, i no diuen quines són les raons favorables a la continuïtat de Catalunya a l'Estat espanyol, què hi guanyen els catalans amb la dependència. "Ellos son autónomos, pero nosotros somos soberanos", ens deia la vicepresidenta espanyola. Sense sobirania, la il·lusió de l'autogovern dins i sota l'Estat espanyol per aconseguir "més i més Estat" es pot assolir reformant l'Estatut o la Constitució. La de l'Estatut ja s'ha fet: tant és que l'aprovi el Parlament amb un 89%, són els espanyols qui el fan al seu gust "cepillado", i tant és el referèndum, el Tribunal Constitucional l'arranarà entre nul·litats i declaracions d'ineficàcia, convertint l'Estatut en un catàleg d'intencions sense força jurídica ni vinculant. És una opció fracassada.

LA REFORMA CONSTITUCIONAL REQUEREIX 234 diputats espanyols favorables, noves eleccions, de nou 234 diputats favorables, i referèndum a tot l'Estat. Els que no van saber, poder o voler obtenir el vot de 176 diputats per aprovar al Congrés l'Estatut que aprovà el nostre Parlament, cal que diguin com pensen aconseguir el vot de 234 diputats i el suport espanyol perquè Catalunya tingui "més i més Estat". Per canviar Espanya cal que els espanyols estiguin d'acord a perdre poder i riquesa en benefici dels catalans, i ja s'ha vist prou que no ho volen ni ho voldran. És una il·lusió fracassada. L'autonomisme ha prestat grans serveis a la nació, l'ha feta avançar, però s'ha exhaurit i no és ja sinó una font contínua de frustracions, perquè les competències són d'un Estat que ens va a la con-

tra: no podem decidir sobre subministrament d'aigua ni d'electricitat, ni sobre aeroports i ports, ni sobre autopistes, carreteres ni trens, ni el català és oficial ni tenim representació ni presència a la UE. No podem decidir sobre pensions, les nostres seleccions esportives no poden competir internacionalment, a les nostres empreses se'ls impedeix comprar empreses espanyoles importants, i tot l'èxit de l'autonomisme dels darrers 10 anys ha estat que l'espòli fiscal només s'hagi multiplicat per dos, més del 10% del PIB català, més de 20.000 milions d'euros que cada any els catalans paguen en impostos, van a Espanya, i no tornen. Un balanç de perdedors que repeteix una i altra vegada un ritual sado-maso: Catalunya reclama quelcom, Espanya diu (o escup) que no, i és que no.

MENTRESTANT, CATALUNYA S'ENFONSA: la renda dels catalans cau, després de "l'anivellament solidari", de la posició 3a a la 11a, sota Melilla; cau sis posicions al món entre el 2003 i el 2006 en Índex de Competitivitat; cau en l'Índex de Desenvolupament Humà de les Nacions Unides entre el 2000 i el 2007 de la posició 14 a la 18, mentre Espanya puja de la 21 a la 13. Superem encara (104,6%) la mitjana de renda, en un parell d'anys caurem per sota, inevitable quan en 20 anys hem estat el 16% dels habitants i el 20% del PIB, hem pagat el 24% dels impostos, i rebut el 12% de la despesa pública. Aquesta és la realitat de l'atzucac autonomista. Prou d'enganyar la gent fent creure que d'Espanya aconseguirem més poder, que no ens robin tant, "més i més Estat". O volem allò que tenim, resignant-nos al destí de província arraconada i marginal a què ens condemna Espanya, o tenim allò que volem, i la única manera és l'Estat independent, que només necessita la majoria dels votants catalans a favor, no la dels espanyols. L'estratègia, la democràcia; la tàctica, la dels espanyols "paso corto, vista larga, mala leche". Ens consideren un problema: siguem-ho, siguem el seu problema i la nostra solució. Som-hi.

Publicat al mitjà Avui el 5 d'octubre de 2008.

Escrit per: **Alfons López Tena**

Uns patriotes tradueixen la premsa del botifler Grupo Godó al català

Uns desconeguts tradueixen la premsa del Grup Godó i Sport en català

Uns desconeguts han utilitzat el traductor de Google i han traduït els webs de La Vanguardia, El Mundo Deportivo i de l'esportiu del grup Zeta, Sport en català. En un comunicat asseguren que és una "mesura de protesta" contra els grans mitjans de comunicació catalans que encara "prescindeixen de la llengua del país".

Les pàgines web mantenen el seu aspecte original tot i que hi apareixen algunes errades que per defecte delaten la utilització del traductor automàtic. Ahir a les sis de la tarda, l'edició digital de La

Vanguardia obria amb una notícia relacionada amb la davallada a les borses europees. La traducció del mot castellà "bolsas" es va fer automàticament per "bosses". Els autors d'aquesta traducció han acusat els esmentats diaris de "manca de voluntat" i que d'aquesta manera eviten que "tothom pugui exercir el seu dret a informar-se del que passa al seu país i a la resta del món, en català". Els webs en català són accessibles a partir d'uns enllaços que hi ha a la pàgina www.encatala.net.

N.de la R. Ningú no pot dubtar que internet és la punta de llança per a la recuperació lingüística i per a l'alliberament nacional. El dia que

siguem capaços d'agrupar mínimament les campanyes per internet tindrem molt de guanyat. Sense internet ja gairebé res no és possible. Aprofitem aquesta bomba.

Reproduït de www.radio-catalunya.ca

Seleccions catalanes

Nova derrota d'El (In)Mundo: Catalunya és proclama campiona del món de futbol sala femení

Catalunya s'endú el Mundial de futbol sala femení Barcelona - Dilluns, 6 d'octubre de 2008 15:17

La selecció catalana femenina de futbol sala s'ha proclamat campiona del món després d'imposar-se a Galícia a la final del Mundial que organitza l'Associació Mundial de Futsal (AMF). L'edició d'enguany s'ha dut a terme a Reus i ha comptat amb la participació de seleccions com ara Rússia, Colòmbia o Austràlia. En aquest esport, les seleccions catalanes gaudeixen d'un ple reconeixement ja que la Federació Catalana de Futbol Sala està integrada dins l'AMF, entitat que s'organitza paral·lelament a la FIFA ja que defensa que el futbol sala és una disciplina pròpia

diferenciada al futbol. Durant tota la setmana, els diferents combinats s'han enfrontat entre ells i han ofert un gran espectacle que ha culminat amb una final apassionant on Catalunya ha trencat els pronòstics previstos i s'ha imposat per 4 a 0 l'equip gal·lec. De fet, el campionat celebrat a Reus és el primer que des de l'AMF s'ha dut a

terme i per tant, es pot dir que Catalunya s'ha convertit en el primer país que ha guanyat aquesta competició. Un de les claus per poder fer aquest espectacle ha estat la bona predisposició tant de l'Ajuntament de Reus com de la Secretaria d'Esport de la Generalitat.

Reproduït de www.tri-buna.cat

"En la seva modesta i primària accepció, un botifler és un galtes de qui sospiteu que sacrificarà el que calgui, per sagrat que sigui, amb tal de poder anar amb els qui guanyen i endrapar a cor què vols, mentre aplaudeix el vencedor vingui d'on vingui" (Carles Muñoz Espinalt, 1920-1993, patriota català fundador de la Psicoestètica).

F I R A D E P O R R E R E S

Fa 5 anys que en Pau Mora va obrir la Fusteria Mora al carrer da Campos a Montuiri. 971 166 721

En Guillem Ballester és l'amo de l'empresa de material de construcció Ballester a la carretera de Campos de Porreres. 971 168 324

**DIJOUS
BO
D'INCA**

Fa 12 anys que en Joan Alba regenta el Forn ca n'Alba al carrer del General Luque,95 d'Inca. Es especialista en panades. El padrí Joan va obrir aquest forn l'any 1931, en temps de la República. Tel. 971 502 865

En Tomeu Rosselló és mestre d'obres. Ara fa 9 anys va fundar l'empresa Tomeu Rosselló S.L. al carrer del Rafal,10-1 de Porreres. Obres i construccions. A la foto amb les seves dependents. 971 168 475

Fa 6 anys que en Pau J. Cases regenta la ferreria Pau Joan al carrer del Pare Molina,9 de Porreres. 971 166 645

Fa 4 anys que n'Aina a qui veiem amb sa filla Paula va obrir la botiga MRT Informàtica al carrer Sant Roc,32 de Porreres. Ven consumibles, ordinadors i fa servei i suport tècnic. 971 168478

Fa un quart de segle que en Jaume Terrassa pinta a l'acrílic al carrer de Maria,4 de Binissalem. Tel. 971 511 581

La família Binimelis fa instal·lacions elèctriques, aire condicionat etc. Te la botiga de vendre material a la carretera de Porreres a Montuiri km. 1. 971 647 737

Tot dos nomen Tomeu i fa 3 anys obren l'empresa de construcció Tomeu 2 al carrer de la Dolçor,12 de Porreres. 676 443 987

Fa un mes que na Bàrbara M. Febrer regenta el Forn Bon Gust a sa Placeta de Lluc,3 de Porreres. A la foto amb la seva filla Cristina. 971 166 864

Na Xisca M. Llinàs és la madona de la Fusteria Can Just a la carretera de Ciutat a Inca Km. 26'400. Són especialistes en casetes, gàbies i mobles d'exterior. A la foto amb la seva comercial Cati Mari. 971 503 690

Nee
Net i Lluent

C/ Rafal, 10-1
07260 - Porreres (Mallorca)

Tel. 971 168 475
Fax. 971 168 579
Mòbil : 626 091 988

Obres i Construccions

Tomeu Rosselló S.L.

C/ D'El Rafal, 10-1 07260 Porreres, Mallorca
Tel. 971 16 84 75 Fax: 971 16 85 79
Mòbil: 637 850 230
info@octrsl.com - www.octrsl.com

Oficines: Crta. Porreres - Montuiri (Junt Institut)

La guerra de les llengües

Bernat Joan: “Els hispanoamericans ho tenen més difícil”

Els hispanoamericans són els més difícils d'integrar lingüísticament

13.10.2008

Em pregunt qui ho té més difícil a l'hora d'incorporar-se sociolingüísticament a la nostra societat. Quin col·lectiu de persones novvingudes ho té més pelut per arribar a dominar, de manera generalitzada, la llengua catalana? Tenint en compte que tenim entre nosaltres persones que parlen llengües eslaves, semítiques, hindoïranianes, cèltiques, romàniques i un llarguíssim etcètera, a qui li costa més aprendre català? En condicions normals, si no hi hagués cap altre tipus de condicionant per enmig, els grups als que els hauria de costar més poc són als parlants de llengües que, estructuralment, són més pròximes a la llengua catalana. El més pròxim és el dels que parlen castellà.

El francès, l'italià i, per descomptat, l'occità són llengües més pròximes al català que no ho és el castellà; però el percentatge de parlants d'aquestes llengües és escàs. Teòricament, per tant, els castellanoparlants haurien de ser els immigrants que s'incorporassin més fàcilment i més ràpidament a la comunitat lingüística catalana.

Sorprenentment, emperò, ens trobam que moltes vegades aprenen abans català els parlants de llengües més allunyades (com ara l'àrab, l'amazic, el tàgalog, l'ucraïnès o el rus). És obvi que, per a un parlant de swahili, de wolof o de bàmbara el català és una llengua més allunyada que no ho és per a un castellanoparlant. I, en canvi, podem observar que no existeix una correlació entre facilitats d'aprenentatge objectives i aprenentatge real de la llengua. En aquest sentit, sempre se'm fa present una conversa que vaig sentir entre dos infants de nou o deu anys, passejant per dins Vila. N'hi havia un de castellanoparlant (probablement nascut a Eivissa) i un altre de magrebí (tal vegada també nascut a Eivissa, però probablement no). Discutien sobre si les matemàtiques eren més fàcils en català o en castellà. El castellanoparlant defensava que les matemàtiques eren més fàcils en la seua llengua, és a dir, en castellà. Mentre que el nordafricà no en tenia cap ni un dubte: les matemàtiques són molt més fàcils en català. Vaig trobar la discussió entretinguda i significativa. Per al castellanoparlant local, almenys haurien d'haver sét igual de fàcils. El novvingut devia haver tengut

algun tipus d'acolliment lingüístic, o, senzillament, les aprenia en català (i, per tant, correlacionava la llengua catalana amb la facilitat, a causa de l'ús). En el cas del segon infant no hi havia cap prejudici previ; en el del primer, no ho sabem.

La primera barrera en el procés d'incorporació a la comunitat lingüística catalana la posen els prejudicis. Una part important de la immigració que ve a les nostres illes procedeix de l'Amèrica del sud i és, majoritàriament, de parla espanyola. De manera bastant general, quan una persona decideix venir a treballar a Mallorca, Menorca, Eivissa o Formentera, considera que va a Espanya i que Espanya és un país de llengua castellana. Poca gent té consciència de la pluralitat lingüística existent, de l'existència mateixa de la llengua catalana o de les característiques de la nostra societat. Només on hi ha algun casal català o balear que presenta una activitat una mica destacable, la gent pot tenir consciència de les característiques lingüístiques de la nostra part del món. Evidentment, per a un llatinoamericà que arriba a les Balears i s'hi troba que la llengua pròpia del país no és el castellà, el canvi de residència pot constituir un (petit) xoc. Aquest factor no afecta els africans o els asiàtics que vénen a la nostra terra, perquè molts d'ells no tenen cap idea prefixada sobre les seues característiques, sobre quina llengua hauran d'aprendre o sobre com ens organitzam.

És precisament el desconeixement absolut el que facilita la incorporació al català sense prejudicis. Per a un xinès, tant li fa aprendre català, en arribar, com aprendre castellà. De fet, ambdós li sonen igual d'estrany i llunyans, i després els sentirà com a gairebé part del mateix tronc ambdues llengües. Per a un castellanoparlant d'Equador, de Colòmbia o de l'Argentina, en canvi, arribar a ca nostra i veure que la seua llengua no és moneda de canvi suficient suposa, com a mínim, un contratemps. Dificulta més l'aprenentatge d'una llengua el perjudici que no el desconeixement, perquè aprendre una llengua nova és, en un vuitanta per cent actitud i només en un petit percentatge, capacitat. Per això els llatinoamericans són els que ho tenen pitjor, per integrar-se lingüísticament a les Balears, al País Valencià o a Catalunya.

Bernat Joan, secretari general de Política Lingüística

Reproduït de www.radiocatalunya.ca

COPE

El principal anunciant d'El (In)Mundo, Marsans, posa en venda tots els seus actius

El principal anunciant d'El (In)Mundo i promotor del “**Manifiesto por la Lengua Común**”, Grupo Marsans, ha posat en venda tots els seus actius després de perdre ‘**Aerolineas Argentinas**’.

Reproduït de www.eldebat.cat

El Grup Marsans posarà a la venda tots els seus actius E.Pardo **Gonzalo Pascual** i **Gerardo Díaz** es preparen per posar en venda bona part de les seves múltiples empreses. Encara que no ho han oficialitzat i fins i tot ho neguen, els responsables del Grup Marsans tenen la convicció que ha arribat el moment de “fer una reestructuració profunda” del seu conjunt de companyies aèries i de viatges, un patrimoni ara en mans de la societat Teinver.

Els empresaris prendran una decisió definitiva durant els pròxims dies, segons han assegurat fonts confidencials, lligades a **Hosteltur**, malgrat que altres portaveus del grup han insistit a desmentir la informació, sostenint que Marsans “no esta en venda”. El grup estudiarà totes les ofertes que es presentin excepte per la cadena hotelera Hosteltur, que se salvaria de moment. Marsans posseeix 12.000 treballadors en companyies diversificades com ara **Viajes Marsans**, **Vie Viajes**, **Air Comet**, **Trapsatur**, **Pullmantur**, **Club de Vacaciones S.A.**, **Tiempo Libre-Mundicolor**, **Iber-**

rail, Trapsa, Travel Bus, Marsans Internacional i Star Turisme.

Marsans, de moment, només ha indicat que rep “periòdicament” ofertes. I ha emès un comunicat en el qual afirmen la seva “satisfacció” per estar en el punt de mira de diversos inversors, “en moments com els que estem vivint”. El grup considera que “tot empresari” intenta optimitzar les seves inversions, i si rep ofertes “té l'obligació d'escollar-les”. El grup ha recordat a més que en el passat van rebre “diverses propostes que no es van acceptar”. El cert és que en el procés de “reestatalització” d'Aerlinies Argentinas—és a dir la venda dels actius de Marsans al Govern argentí—el grup va endegar un procés d'auditories, duta a terme per Credit Suisse i el Tribunal de Taxació d'aquell país, conforme el qual es valoraria un preu just per l'empresa de Pascual i Díaz..

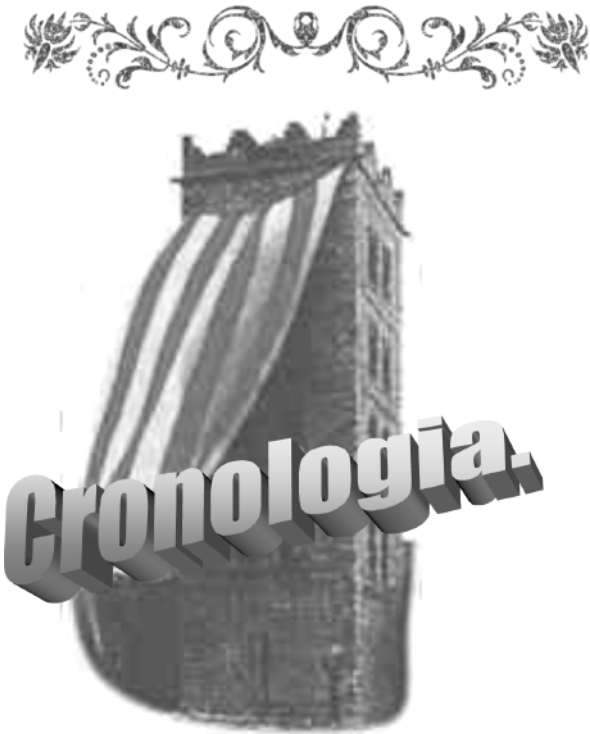
A veure si ho anem entenent ja d'una vegada!!

La bandera que realment “estimen, més que la rojigalda té simplement la color dels diners.

Per suposat que ellos defensaran a capa i espasa, a sang i ferro, amb avions i tancs o el que tinguin a mà, l'ocupació de colònies, perquè és el negoci d'un Estat anacrònic, tètric i tirànic. Però la qüestió de fons és la color... dels diners que ells furten, representada idolàtricament per la bandera estanquera.

I Rajoy i cia no tenen prioritària-

ment ideologia, perquè són professionals de la política. El que tenen és una professió molt ben pagada, com tants altres, i és això el que s'estimen. No “pensen” ni “creuen” com nosaltres, si bé no els és gens igual, perquè se n'omplen les butxaques a desdir, mentre que nosaltres tot al contrari. No és pas qüestió d'ideologies, sinó d'interessos creats. Per això aquesta gentola no són guanyables amb raonaments ni discursos, perquè són llops, i els llops mengen xais, i els xais som els catalans, en aquest cas.

Any 1651.

per Ricard Colom

ANY DESASTRÓS PER A CATALUNYA: PESTA I ABUSOS PER PART DE FRANCESOS I HIS-PÀNICS. LA FRONDA COL·LAPSA FRANÇA.

1-1-1651: Coronació de Charles II Stuart com a rei d'Escòcia a Scone (aquesta és la seva 1ª coronació), sota els termes exigits pel Règim presbiterià escocès. Aquest fet provoca la guerra amb la República anglesa d'en Cromwell.

20-1-1651: Proclames renovades del Parlament a París en favor dels Prínceps.

24-1-1651: 1ª pedra de la nova ermita dedicada a St. Roc, a Castelló (Plana Alta), per donar gràcies de la fi de la pesta 1647-48, però prest tornaran les pestes i els treballs s'hi aturaran.

30-1-1651: Gaston d'Orleans, etern revoltat, segella la Unió entre les dues Frondes (la ciutadana i l'aristocràtica).

2-2-1651: Gaston d'Orleans i Mazarin trenquen relacions.

GASTON D'ORLEANS.

6 a 10-2-1651: Mazarí deixa París i marxa a Saint-Germain. La milícia burgesa s'encarrega de la guàrdia del Palau Reial per impedir la Reina-mare i el Rei d'unir-se amb Mazarí.

13-2-1651: Mazarí arriba a l'Havre i allibera ell mateix els Prínceps abans d'exilar-se a Brühl, vora Colònia/Köln

2-1651: Metges de Barcelona encara pretenen que les pestes són "molt malignas y contagiosas pero no populars y comunas", i sols "patidas per gent que menja poc".

16-2-1651: Les Prínceps entren triomfalment a París.

3-1651: Setge hispànic contra Montblanc i posterior ocupació. Les tropes ocupants són comandades per Juan de Pallavicino y Ramírez de Haro, militar toledà d'origen italià, que esdevindrà governador de Tarragona.

31-3-1651: Naix Karl II, Elector Palatí (†1685).

D. 3-1651: A Olot "nos deixen entrar ninguna persona de la ciutat de Barcelona que no vingi ab polissa aprovada de la ciutat de Vic o de altres...", com a mesura contra la pesta.

3 a 4-1651: Consolidació del poder de Condé. Ja no està ben vingut amb els "Criticares" que l'han ajudat contra Mazarin, ni se'n cuida.

21-4-1651: Naix Joseph Vaz (†1711), apòstol de Ceilan o Sri Lanka.

Finals-3 a 7-1651: Control implacable sobre Montblanc per part de les tropes invasores, que s'hi instal·len de manera quasi permanent durant mesos.

7-4-1651: Mor el Comte Lennart Torstenson, destacadíssim militar de la Guerra dels 30 anys i enginyer suec (*1603).

10-4-1651: Naix Ehrenfried Walther von Tschirnhaus, matemàtic alemany (†1708).

30-4-1651: Naix Jean-Baptiste de la Salle (†1719), reformador francès de l'Educació.

5 a 6-1651: Acostament de la Cort i de la vella Fronda que maquinen fer empresonar Condé per 2ª vegada.

27-5-1651: Naix Louis-Antoine, Cardenal de Noailles (†1729).

8-6-1651: Mor Tokugawa Iemitsu (*1604), 34^è xogun, darrer de la Dinastia japonesa Tokugawa. El succeeix Ietuna (fins al 1680), el qual vencerà dues rebel·lions a Edo

1651: **Davallada de la població dels tres regnes catalans a causa de la pesta i de les caresties.** "...es lo any de las tribulacions de fam, pesta y gerra, lo pa de glans que s'és menjat y de sègon y erbas dolentas no se pot pensar..." "Any de 1651 que es lo any de las tribulacions de fam, pesta y gerra. La fam que s'es pasada no se pot pensar, que lo pa venian a dos reals la lliura y ancora no se'n trobava, que tot lo mon anava a segrestar, que no podiam traura blat sino fora ab gran perill que se n'a venut a vint-y-duas lliuras la cortera y segol a desavuit, que si no fora la misericordia de Déu y dels richs los pobras se foran morts de fam (...) Lo pa de glans que s'és menjat y de sègon y erbas dolentas no se pot pensar que la gent anavan tots morts de fam y tots descolorits (...) Tornem a parlar de la Peyrona (la pesta) que se posà a Vich y a mort molta gent sino que fogiran tots los richs..." (Diari del pagès Joan Guàrdia).

Noves llesves a Catalunya, bona part de tropes franceses es retiren: les porcions habituals de tropes

catalanes-franceses ara semblen invertir-se. Santpedor es prepara per enviar en auxili de Barcelona 160 homes armats.

Les autoritats que han abandonat Barcelona s'apleguen a Sta. Coloma de Gramenet, assegudes cadascuna damunt d'una garba, les unes miren a la muntanya i les altres a la mar, a contravent els uns dels altres per no encomanar-se-la entre si.

Fugitius de la contaminada Barcelona van a Girona, on troben els portals closos i la guàrdia armada que no els hi deixa entrar i els emplaça en barraques. Les autoritats gironines fugen.

L'aliat francès que havia vingut a "ajudar-nos", ara oprimeix i vassalla el catalans, fins el punt que es comencen a produir rebel·lions arreu del Principat que junt al debilitament militar francès pels esdeveniments de la Fronda (1648-1653) fa que Felipe IV consideri el moment d'una ofensiva general, amb un exèrcit comandat per Juan José d'Àustria, que assetja i pren Barcelona. La Generalitat torna a l'obediència de Felip III-Felipe IV. El monarca jura les constitucions de Catalunya, tot proclamant una amnistia general.

A partir d'aquest moment, la política francesa se centra a consolidar l'ocupació militar del Rosselló i a utilitzar Catalunya com una peça mes en el joc diplomàtic desplegat en les negociacions a la cimera de pau de Westfàlia el 1648.

Mor a Barcelona el velluter Joan Oriol, pare de (St.) Josep Oriol.

Mínim servei d'Aragó al rei durant aquest any, sobretot si considerem que acabava el pagament estipulat en les Corts de 1645-1646. La ciutat de Saragossa, una vegada més, tracta d'aplegar un terç de 600 homes, per atendre les noves requestes reials, el fi de les quals en aquesta ocasió era de mantenir les places de Garrotxa i Mequinensa, per tal que les forces hispàniques puguin obrir la nova campanya contra terres catalanes.

Pesta a Saragossa: unes 7.000 baixes per 5.558 focs.

Naix la Infanta Margarita, filla de Felipe IV.

Christopher Love, clergue de Caerddyd/Cardiff, instiga el Complot de Love (arreplegar diners) per a restaurar la monarquia, segons acusació de Cromwell.

Per raons desconegudes, els Països Baixos i l'Isles de Scilly, un petit arxipèlag a l'oest de Cornualla, entren en guerra. La baralla acaba, però la guerra no s'acaba formalment fins a 1986. La "guerra" durarà 335 anys.

El filòsof polític anglès Thomas Hobbes escriu "El Leviathan".

Cristina de Suècia comença a reunir-se secretament amb jesuïtes per tal d'assabentar-se del catolicisme i cercar respostes a les seves qüestions filosòfiques i religioses; privadament confessar els seus dubtes envers el luteranisme. Anuncia la seva decisió d'abdicar, però més tard retracta, i secretament planeja convertir-se al catolicisme. Després d'un desacord, deixa d'afavorir Magnus de la Gardie.

Tractat entre el tsar Alexis I i els cosacs.

Àsia:

Naix Gorgin Khan, governador persa de Kandahar (†1709).

En l'incident Keian, una colla de “ronin”, samurais (guerrers) sense comandament, es revolten i intenten d'enderrocar el *xogunat*. És la 1ª gran revolta “ronin”.

Moren Marubashi Chya i Yui Shsetsu (*1605), rebels japonesos.

Colonització:

El primer assentament europeu en el Gàmbia és construït en aquest any. És Fort James en Illa de James, aixecada per alemanys del Bàltic.

El Governador de Martinica envia un grup de 40 homes a Sta. Lucia per establir-hi un assentament, havent comprat l'illa a la Companyia Francesa l'any anterior. El lloc de procedència dels repobladors és desconegut, però hom creu que fou dels voltants de Castries.

Es fan càrrec de l'illa de Grenada conqueridors francesos i les famílies Carib natives se suïciden saltant abans de ser capturades vives. En memòria d'aquest fet anomenen la ciutat *Sauteurs* (=Saltadors).

“Venus davant el mirall”, de Diego Velázquez.

Belles Arts i Arquitectura:

“Venus davant el mirall”, de Diego Velázquez, el qual és a Roma, on és nomenat membre de l'Acadèmia de St. Lluc i de la Congregació de Virtuosos del Panteó de Roma.

Mor Abraham Bloemaert, pintor (*1566).

Mor Jan van den Hoecke, pintor d'Anvers, Flandes (*1611).

Mor Panfilo Nuvolone, pintor manierista italià (*1581).

Morel pintor barroc flamenc Cornelis de Vos (*1584).

Mor Floris Claesz van Dijck, pintor holandès de natures mortes (*1575).

Mor el pintor japonès Kansai Sansetsu (*1589).

Mor Giovanni Domenico Cappellino, pintor italià del període de Renaixement, actiu principalment a la seva ciutat natal de Gènova (*1580).

Naix Balthasar Permoser, escultor austríac (†1732).

Naix Niccolò Bambini, pintor italià (†1736).

Naix Teresa Maria Languasco, pintora i monja italiana (†1698).

Mor Giovanni Battista Soria, arquitecte italià (*1581).

Música:

? Mor el compositor alemany Heinrich Albert.

El compositor francès Ennemond Gaultier mor. Però el rei, el jove Louis XIV, comença la seva carrera de ballet en aquest any.

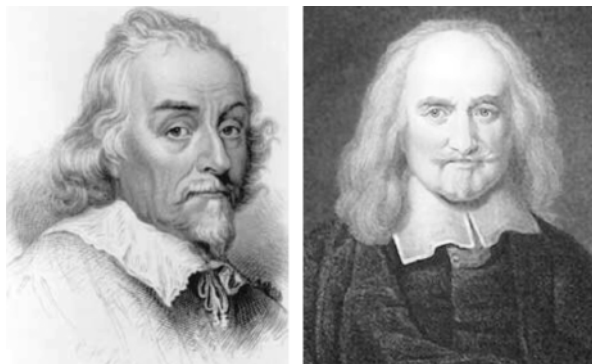
A Itàlia, el compositor Giovanni Girolamo Kapsberger mor i Domenico Gabrieli naix.

L'òpera *Oristeo*, un drama d'amor grec, és composta per Francesco Cavalli i s'interpreta al Teatre S Appolinare de Venècia. Giovanni Faustini n'ha escrit el llibret.

Ciència:

El científic anglès William Harvey estableix els fonaments per a l'embriologia moderna a través dels seus *Essays on the Generation of Animals / Assaigs en la Procreació d'Animals*. Descriu la formació dels òrgans en el creixement de l'embrió, i teoritza que totes les formes de vida han pervingut d'ous.

L'holandès Antonie van Leeuwenhoek desenvolupa un microscopi on poden clarament veure's cèl·lules, protistes i “larves humanes”.

WILLIAM HARVEY. THOMAS HOBBS.

Nous llibres i Publicacions:

? El teòric polític anglès Thomas Hobbes publica el seu “*Leviathan*”, obra cabdal de la filosofia política. Hobbes hi planteja que l'home és un animal egoïstament individualista en guerra constant amb els altres. En l'estat natural, la vida és “dolenta, brutal i curta”. Proposa un govern dur com a antídote a l'agressiva natura humana.

“*Gondibert*” (2ª impressió) de Sir William Davenant

Publicació pòstuma del “*Reliquiae Wottonianae*” de Sir Henry Wotton, amb una “*Life / Vida*” d'Izaak Walton.

“*Jeune Alcidiene*”, de Marin Le Roy d'Gomberville

“*Abagar*”, de Filip Stanislavov, primer llibre imprès en búlgar modern.

? John Milton publica un pamflet llatí anomenat “*Pro Populo Anglicano Defensio*”, en parts: “*Primera Defensa del Poble Anglès*”, seguida després pel “*Segona Defensa del Poble Anglès*” i “*Defensa de Si Mateix*”.

Publicació de *The English Dancing Master: or, Plaine and Easie Rules for the Dancing of Country Dances, with the Tune to each Dance*, de John Playford.

Publicació de primera secció del romanç “*Parthenissa*”, d'En Roger Boyle, Comte d'Orrery (continuacions el 1654-56, i el 1669).

Publicació de l'“*Excercitationes de Generatione Animalium*” de William Harvey.

Publicació pòstuma de les *Comedies, Tragi-Comedies. With other Poems* de William Cartwright,

Publicació del recull de Poemes de John Cleveland, “*Poems*” de Thomas Stanley, i “*Olor Iscanus*” d'Henry Vaughan.

Publicació de “*Holy Dying / Morir santament*”, de Jeremy Taylor

Religió:

A Massachusetts, els cristians refugiats de la intolerància religiosa fan el que els humans fan millor a tot arreu: perseguir. Arresten John Clarke, Obadiah Holmes, i John Crandall per ensenyar la doctrina baptista. Més tard són declarats culpables i multats.

La Legislatura Colonial aprova llei que prohibeix Nadal (els puritans consideren, i històricament és cert, que es tracta d'una festivitat pagana mal “cristianitzada”, que cal abolir): “Qualsevol qui es trobàs observant una data com la de Nadal... qualsevol que renunciï al treball, que banquetegi, o en qualsevol altra manera... tal persona que tan delinqueix pagarà una multa per a cada delictes de cinc xilings al comtat” Aquesta llei no serà abolida fins a ca. 1681.

LORD CROMWELL.

6 a 7-1651: Comença la pesta a Sta. Coloma de Queralt.

Uns dies abans de marxar de Montblanc cap al setge de Barcelona, els soldats hispànics comencen un espoli i saqueig de la població. El general Pallavicino ordena de bombardejar la façana de l'església de Sta. Maria la Major (on més d'una vegada els francesos de de La Motte s'havien fet forts) i enderrocar-hi parts de la muralla, torres fortificades i portals, amb la finalitat de treure el qualificatiu de *plaçà forta* a la vila.

A continuació les tropes marxen a assetjar Barcelona.

28 a 30-6-1651: Batalla de Beresteczko: És potser la major batalla del segle XVII, els polonesos hi derroten els ucraïnesos, quan anaven perdent-la perquè els aliats dels ucraïnesos, els tatars, abandonen el camp de batalla.

6-7-1651: Tement que un regiment de les guàrdies vingués, Condé es retira una hora després de mitjanit a Saint-Maur, on la seva germana, Nemours,

La Rochefoucauld i uns altres partidaris se li uneixen. Exigeix la destitució dels secretaris d'Estat, Servien, Lyonne i Le Tellier, els quals acusa d'estar en tot moment a les ordres de Mazarin.

8-7-1651: Els veïns de Sta. Coloma de Queralt decideixen fugir i "abarracar-se per lo terme", tanmateix hi moriran 218 veïns.

7-1651: Comença la pesta a Olot.

Part de les forces de Cromwell, sota comandament del General John Lambert, creuen el Firth of Forth cap a Fife i derroten l'exèrcit escocès a la Batalla d'Inverkeithing.

7 a 8-1651: El Nou Exèrcit Modèlic avança cap a la base reial de Perth. En perill de ser superat, Charles ordena al seu exèrcit de retirar-se cap al sud, a Anglaterra, en un últim intent de desesperat d'eludir Cromwell i fer-hi esclatar una revolta reialista. Cromwell segueix darrere de Charles cap a Anglaterra, mentre que deixa George Monck per acabar la campanya a Escòcia.

18-7-1651: La Reina regent accepta fer fora els tres 'sequaços de Mazarin', però Condé no queda satisfet.

Estiu-1651: Els fossars d'Olot no donen l'abast, soterrant els morts a la vora de les cases o en horts perquè els fossers no es volen arriscar. Una minyona amb símptomes és foragitada pels pagesos que la lloguen i mor devorada per cans en un bosc.

Primers-8-1651: Condé publica un tractat entre la Cort i els "Criticares" (o "Frondeurs") que és interceptat.

6-8-1651: Naix al Perigord, Aquitània, François de Sanhac de la Mothe Fenelon (†1715), prelat, teòleg quietista, missioner als huganots i escriptor occità.

14-8-1651: El republicà Monck pren Stirling (Escòcia).

8-1651: Pro-Condé i "Criticares" s'enfronten, de vegades de manera violenta, al Parlament.

22-8-1651: Execució del predicador protestant gal·lès Love, a la Torre de Londres.

8-1651 a 10-1652: **Setge de Barcelona per l'Exèrcit espanyol.** La defensa de la ciutat és desempaada. Sota el comandament de J. de Biure i de Margarit hi ha 1700 francesos, 1400 suïssos i més de 2000 catalans, sense comptar-hi els esporàdics miquelets i altres milícies de civils. Un dels defensors de la ciutat és el poeta barceloní Francesc Fontanella ("Fontano"). Bona part dels francesos abandonaran prest la ciutat, tot seguint el frondista general Marchin, i per gran part de les autoritats catalanes que es traslladen a Terrassa, Manresa i Granollers per posar-se en contacte amb el nou virrei espanyol, el bastard reial Joan d'Àustria. En un imprès posterior a 1653 contenen que, en plena pesta, en Margarit arma 400 empestiferats i convalescents de pesta de l'hospital a qui confia la defensa dels bastions i ell hi passa revista cada dia tot desafiant el perill de contagiar-se'n. Segons Margarit, ell personalment s'esforça a allargar el setge de Barcelona i ateny més de 40.000 baixes a l'enemic entre morts de pesta, desertors i baixes de guerra pròpiament dites, tot neutralitzant així contingents "qui eussent pu servir en quelque autre endroit contre la France s'ils n'eussent esté occupez devant Barcelonne".

27-8-1651: Mor Jacob Adriaensz Backer, pintor neerlandès (*1609).

1-9-1651: Monck ocupa Dundee (Escòcia), segons hom diu matant fins a 2.000 ciutadans (de 12.000) i destruint tots els vaixells al port de la ciutat, 60

en total.

L'exèrcit monàrquic marxa cap a l'oest d'Anglaterra, on les simpaties monàrquiques són majors. Se'ls hi uneixen reialistes anglesos però en menor nombre del que esperaven.

Naix Natalija Kyril-lovna Naryixkina, tsarina de Rússia (†1694).

3-9-1651: Batalla de Worcester. L'exèrcit dels *lords* escocesos de Charles II (format per tropes mixtes de monàrquics i presbiterians), que ha envaït Anglaterra, són anihilats en la darrera gran batalla de la guerra civil per l'exèrcit de la República anglesa. 3.000 morts i 10.000 presoners entre els monàrquics. Aquesta derrota marca la real fi dels esforços bèl·lics escocesos. Ara Escòcia sols aspira a mantenir la seva independència front a Londres.

Mor Kösem, soldà regent de l'Imperi Otomà.

D. 9-1651: Deportació de milers de presos escocesos a Nova Anglaterra, Illes Bermudes, Índies Occidentals i Virginia. Són obligats a treballs forçats.

Mentrestant, Charles II es veu ficat en romàntiques aventures, generalment, disfressat, per poder escapar dels republicans anglesos.

6-9-1651: Declaració reial que condemna Mazarin a l'exclusió perpètua, a desgrat de la reina, que s'hi veu forçada a signar el document.

7-9-1651: "Lit de justice" que marca la majoria d'edat de Louis XIV. L'absència de Condé hi és encara més remarcable perquè una declaració reial afirma la seva innocència.

Encara que Lluís XIV ja és major d'edat, sa mare, Anna, hi tindrà molta influència.

Mor Jacques Sirmond, erudit jesuïta francès (*1559).

9-1651: Condé (Louis II de Bourbon) es ret a Bourges, després a Bordeus, on es troba segur del suport popular.

16-9-1651: Naix Engelbert Kämpfer, metge i viatger alemany (†1716).

27-9-1651: Mor Maximilià I, Elector de Baviera (*1573).

9-10-1651: Lleis o Acta de Navegació del Parlament anglès (*Acta de Cromwell*), que prohibeixen els vaixells holandesos en el comerç anglès, i que provocaran guerres entre Anglaterra i Holanda fins a finals del s. XVII (amb victòria anglesa).

Condé, son germà, sa germana, La Rochefoucauld i Nemours són declarats criminals de lesa-majestat.

14-10-1651: Aprovació de lleis a Massachusetts prohibint als pobres de vestir-se massa vistosament.

10-1651: L'últim baluard monàrquic, Limerick, és capturat pels seguidors de Cromwell. Per pagar els seus oficials Cromwell fa passar una Acta d'Assentament que dona als seus partidaris grans àrees de terra a Irlanda, tot esperonant la immigració protestant a Irlanda del Nord, sobretot d'escocesos presbiterians. És l'origen del futur conflicte nordirlandès.

Un equip diplomàtic anglès encapçalat per Oliver St. John va a La Haia a negociar una aliança entre la Commonwealth anglesa i la República neerlandesa.

La Cort francesa es desplaça, primer a Bourges, després a Poitiers. Guerra a Guiana.

17-10-1651: Charles II ha de fugir finalment devers França.

21-10-1651: Naix Jean Bart, almirall francès (†1702).

25-10-1651: Mor St. Job de Pochayiv, sant ortodox ucraïnès (*1551).

Tardor-1651: Els francesos que abandonen l'empestiferada i assetjada Barcelona, duen la malaltia fins a la preservada Bigorra (Occitània).

6-11-1651: Tractat entre Condé i Felipe IV de Castella.

20-11-1651: Mor Mikołaj Potocki, militar polonès (*1595).

20-11-1651: Mor Henry Ireton, cap de la Guerra civil anglesa (*1611).

24-12-1651: Mazarin travessa la frontera franco-germana amb un exèrcit de 7.000 homes.

Ca. 1651-1653: Als 3 anys, la futura poetessa mexicana Sor Juana segueix la seva germana a una escola per a "amigas" (noies) i convenç el professor que l'ensenyi a llegir. Llavors acudeix a la biblioteca del seu avi i no deixa de fer per estudiar els seus llibres.

1651-1660: La natalitat del Principat continua davalant i queda en un 74% respecte al període 1621-30.

1651 (ó 1690): Desaparició de l'illa frisona de Buise, al nord d'Alemanya, en la inundació de Petri.

Francesc Fontanella

(Barcelona, 1622 - Perpinyà, 1680/85)

A GILETA

Tu vols olvidar, Gileta,

i si vols ho podràs fer;

jo, si volgués, no podria,

no voldria si pogués.

Podràs, perquè no volies,

jo no puc per tant voler,

però fes tot lo que vulles,

jo faré lo que podré.

Si ton cor m'anomenaves,

jo deia que eres lo meu;

tu menties d'enganyosa

i jo d'enganyat també.

La veritat i mentida

de mon cor trist i del teu,

tu la dius i no la sentes,

jo la callo i la patesc.

I, pus que vols olvidar-me,

adéu, bella ingrata, adéu.

No sabré mudar-me, no,

no, no. Sí morir sabré.

Síndrome d'identitat nacional

S'anomena "Síndrome d'identitat nacional" el conjunt d'anomalies que experimenta molta de la gent que no se sent d'enlloc, que no acaba de sebre bé d'on és, que no s'identifica plenament ni amb el lloc de naixença, ni amb el lloc de residència, que no està ben arrelada. A les grans ciutats i als llocs que són receptors de corrents migratoris, a Barcelona i a Mallorca, per exemple, però també a Madrid, a París, a Nova York, etc., és fàcil detectar que hi ha més delinqüents entre els qui no són del país, o els qui són fills de pares forasters, que entre els autòctons, però també més casos de malalties nervioses, psicosomàtiques, i malalties en general.

Els sociòlegs i els psicòlegs que anaren detectant aquest fenomen, partint del supòsit que el grau de "bondat" està repartit de manera semblant a tot arreu i que semblantment passa amb el grau de fortaleza innata, han anat esbrinant-ne les causes i han descobert que aquestes anomalies les pateixen bàsicament les persones que emigraren de petites i els fills de la primera generació d'immigrants i, en canvi, entre la població que emigrà essent ja adulta no hi ha gaire diferències en relació als autòctons, és a dir que el problema el pateixen els qui no acaben de sebre bé d'on són i no aquells que, tot i haver hagut d'emigrar, tenen una clara consciència d'identitat. Han observat, també, que, a més de la bona estructuració familiar que és l'element primordial, té una incidència determinant el grau d'integració assolit, és a dir, entre els qui emigraren de petits o són fills d'immigrants nascuts ja al país, aquells que tenen una bona competència lingüística en la llengua pròpia del país d'acollida, que participen de sa cultura i de ses

tradicions, etc., són també escàpols, en bona mesura, dels inconvenients que pateixen aquells que, per una banda no s'han integrat al nou país i per l'altra no es senten tampoc plenament arrelats al país on nasqueren ells o els seus pares, el qual coneixen només parcialment. Entre els alumnes de les nostres escoles podem sentir a vegades afirmacions del tipus "yo he nacido en Palma pero mi padre es de Albacete", o "yo soy palmezano pero no soy mallorquín", o "yo soy medio mallorquín y medio alemán", etc., que denoten una dificultat a l'hora d'identificar-se; si els alumnes qüestionats al respecte, amb la mateixa situació de procedència territorial de les seves famílies, saben conversar en mallorquí amb fluïdesa, encara que no sigui la seva llengua habitual, és molt més probable que es defineixin ells mateixos, simplement, com a mallorquins.

Tanmateix, a alguns barris de Ciutat, en alguns instituts i a segons quines zones turístiques, la síndrome comença a afectar també els fills dels mallorquins que, veient la llengua pròpia minoritzada i escarnida, comencen a tenir seriosos problemes d'identitat semblants als que afecten els fills dels immigrants.

Que els alumnes de Mallorca aprenguin a parlar la llengua de Mallorca i a valorar-la positivament és, a més d'un dret que tenen, una obligació del sistema educatiu i dels ensenyants que l'apliquen; no facilitar-los-ne aquest aprenentatge i aquesta valoració és un atemptat contra la salut social i contra la salut individual de molts d'ells.

jbm

mallorquins | 23 Octubre, 2008

Acudits

Un home solter decideix adoptar un fill. Als dos mesos va al metge:

- Doctor, al final em vaig comprar el llibre de pediatria que em va suggerir, però tinc un problema: a la pàgina 56 posa..."Quan el bebè s'hagi acabat el biberó, rentar-lo en aigua bullint i fregar l'interior amb un fregall de plàstic dur."
- Home, i on veu vostè el problema? A mi em sembla una molt acurada mesura d'higiene...
- Sí, però mentre faig tot això s'ha de veure com crida el molt cabrit!

Anava un home caminant per la selva quan de sobte l'envolten un grup de caníbals salvatges que no semblava que tinguessin molt bones intencions.

- Ja l'he cagada! - va cridar l'home.

En això que s'obre el cel i se sent una veu profunda:

- No, encara no. El que has de fer és prendre-

li la llança al Cap dels caníbals i clavar-li al seu fill, al cor.

En aquestes que l'home li fa cas, li pren la llança al Cap dels caníbals i li clava al seu fill que estava al seu costat. L'home mira al cel i es torna a sentir la mateixa veu que abans:

- Ara sí que l'has cagada!

Estava la família reunida davant el fèretre del pare, acabat de morir. El fill menor diu:

- Ara haurem de fer realitat la última voluntat del pare; ser enterrat amb un milió de pessetes al taüt.

El fill mitjà afegeix:

- Sí, bé, però... en realitat només hi posarem set-cents cinquanta mil pessetes, ja que s'ha de descomptar el vint-i-cinc per cent de l'IRPF.

I el fill gran també hi diu la seva:

- També haurem de deduir el setze per cent corresponent a l'IVA.

En això que la viuda entra en conversació:

- Ja n'hi ha prou! El vostre pare no mereix aquests regateigs. Se l'enterrarà amb la targeta de crèdit i que ell gastí tot el que vulgui!

FIRA DE PORRERES

Fa un any que en Pàtric Croes i na Coloma Bauçà han obert l'empresa de material de construcció Sa Via a la Ronca de l'Estació, 32 de Porreres. Són distribuïdors de marmolina de paviment. 630 365 158

Els Grimalt són mestres d'obres. Ara fa 9 anys que el jove és el titular de l'empresa. Son pare, a la foto, fa 40 anys que va obrir l'empresa Promocions Grimalt a la Ronda Porrera, 3 local D de Porreres. Fan tot tipus de feina de construcció. 971 166 628

B K L N

GEOTECNIA E INGENIERÍA GEOLÓGICA

ESTUDIOS GEOTECNICOS
MICROPILOTES
HIDROGEOLOGIA
GEOFISICA
MEDIOAMBIENTE
CANTERAS

Baltasar Tomeu 658 516 767
637 850 230

Presupuestos y Encargos

administracion@bkln.es

Tel: 971 42 64 58 Fax: 971 42 68 75

BROKERLAND S.L.
Feim feina a tot Balears!!!

CONSTRUCCIONS I PROMOCIONS

L. T. GRIMALT, S.L.

TOT TIPUS DE FEINES DE CONSTRUCCIÓ

Ronda Porrera nº3, Local D - 07260 PORRERES
Tel. Oficina: 971 166 628 - FAX: 971 166 803
Llorenç: 620 432 542 - Toni: 629 005 089
e-mail: ltgrimaltsl@hotmail.com www.ltgrimaltsl.com

MRTinformàtica
mrtinformatica@telefonica.net

C/Sant Roc, 32
07260 Porreres
Tel. 971168478

Consumibles:
Tintes d'impressora
Papers fotogràfics
Conexions

Programes
Components i recanvis
Ordenadors
Servei i suport tècnic

Internacionalitzar el fet nacional català i la nostra lluita per la independència.

Exposició

Cap nació s'ha alliberat sense un treball previ de recerca de suports i de difusió de la seva realitat a l'exterior. És un apartat fonamental en la nostra estratègia i cal que des de diversos àmbits, l'independentisme en sàpiga treure profit.

Una tasca com la que es proposa, suposa bàsicament elaborar xarxa, una àmplia i nodrida xarxa de contactes i lligams amb tota mena d'àmbits, sectors i interessos: culturals, socials, econòmics, societat civil, professionals, institucionals,...

Algunes entitats o organitzacions a casa nostra d'una o altra manera, han creat lligams amb l'exterior popularitzant el nostre fet nacional al llarg de la nostra història. L'exemple del Comitè Pro-Catalunya (1918) dirigit pel patriota Vicenç A. Ballester n'és una mostra. O a un altre nivell experiències recents com les campanyes als anys 80 del Tren de les Nacions, de La Crida. O la tasca constant de l'IPECC, la CONSEU i d'altres col·lectius o iniciatives que no voldria desmerèixer en no esmentar-les ara.. Seria convenient, però, en el moment present, d'una manera més decidida i amb la finalitat d'impulsar campanyes internacionals amb el màxim d'eficàcia en defensa del nostre dret a l'autodeterminació i de deslegitimització de l'Estat espanyol, de començar a posar els ciments d'una seriosa tasca que coordinés recursos entre la més àmplia representació d'entitats i àmbits del sobiranisme i l'independentisme de casa nostra, plegats. De fer arribar la nostra veu a l'opinió pública internacional i el foment de lobbys a prop de governs, àmbits i agents socials i econòmics i moviments exteriors.

Per la qual cosa, seria convenient de sondejar a prop d'entitats i personalitats que per la seva tasca tenen coneixement o han treballat relacions amb l'exterior en defensa de la nostra nació i d'altres amb les quals seria bo de confeccionar perfils de campanyes internacionals i lobbys. En aquest aspecte també es fonamental comptar la tasca dels diversos Casals Catalans dispersos per món i amb una àmplia xarxa de col·laboradors que per la seva tasca militant o bé per raons professionals poden esdevenir peces importants en el desplegament de les esmentades campanyes o bé ajudar a organitzar un seguit de contactes entre els més diversos sectors a nivell internacional.

També podria ser necessària la confecció d'un Fons de Documentació Internacional al servei de la creació de lobbys en favor de la nostra independència. Aquest Fons hauria d'estar confeccionat per un llistat de contactes internacionals, informació relativa a diversos països, moviments independentistes afins, sectors estratègics, etc. I comptar, alhora, amb un amplíssim arxiu de la nostra realitat nacional: cultural, econòmica, política, social, dades estratègiques, etc la qual serveixi de base per a la confecció d'informació de dossiers i campanyes destinades a fer conèixer la nostra realitat a fora, preparar equips de treball, etc. Tasca en la que diversos organismes i iniciatives ja existents ens poden ser molt útils, juntament amb la participació del més ampli teixit associatiu català, convenientment coordinat per a aquesta línia de treball.

Si plantegem de manera rotunda, precisa i explícita que els temps de l'autonomisme i l'encaix amb Espanya i França ja han passat i han esdevingut caducs i contraris als nostres interessos., hem de poder començar a construir eines que ens ajudin a guanyar posicions i a ser capaços de perfilar unes pautes mínimes coherents d'acord amb les premisses enunciades més amunt, assumibles per a un conjunt veritablement representatiu i ampli de la nostra societat. Ara ens toca sondejar aquesta proposta, discutir, pulir i concretar els seus aspectes, fent-lo viable i creïble.

Tenim recursos humans i tècnics mínims per a enfocar aquesta proposta i començar a perfilar campanyes, construir estructura. Ens cal, això sí, **sentit d'estat** que ens faci avançar en les preses de posició col·lectives. Disposem ara per ara, -i que no en faltin- intel·lectuals sobiranistes prou compromesos que, per la seva tasca, es troben en un lloc ideal per a concretar contactes. Disposem d'un àmplia xarxa associativa i de persones capacitades dintre el món empresarial com per ajudar a construir estructura. Creiem que pots ajudar a fer-ho possible, la teva participació és fonamental. Parlem-ne?

Proposta específica de treball sobre la internacionalització del fet nacional català. Dins la línia de treball per la internacionalització de la nostra lluita per la independència, la proposta que es presenta a discussió es concreta en fer coincidir en una data X un

seguit d'actuacions que permetin donar un cop d'efecte i, alhora, ens ajudi a teixir i desenvolupar una àmplia xarxa de contactes i grups de pressió que ens faci d'altaveu davant l'opinió pública internacional i aplegar simpaties i suports de tota mena.

Com a element bàsic i de difusió es podria elaborar una revista –o dossier– (en català i anglès, per què no en altres llengües?) on figuressin una síntesi de la nostra història nacional; dades bàsiques de la nostra geografia física, humana; situació política actual; economia etc. A més d'un repàs de la nostra lluita específica per la independència al llarg d'aquests darrers 300 anys. Un material de divulgació dirigit a un públic exterior que ens serveixi per guanyar-nos les seves simpaties. La revista esmentada –per què no també en format dvd?) caldria difondre-la entre diferents àmbits de l'exterior (culturals, socials, mitjans de comunicació, entre grups d'opinió, moviments polítics, etc).

Redacció d'una carta oberta –o manifest– signat per tot un seguit de personalitats de pes en l'opinió pública catalana i d'intel·lectuals catalans a favor del nostre dret a la independència. De màxima difusió dins i fora del nostre país.

Fer coincidir l'aparició i difusió públiques d'aquesta revista –o dossier– i manifest de diversos articles a la premsa internacional, signats per noms rellevants de l'opinió catalana a favor de la nostra independència. Diaris de gran tirada (ex: The Guardian, La Stampa, Liberation, Le Soir, Le Monde, Frankfurter Allgemeine Zeitung, etc.), portals digitals, presència en mitjans audiovisuals, etc

I finalment, tota aquesta difusió mediàtica podria anar acompanyada de la celebració d'una jornada internacional amb concentracions davant d'ambaixades espanyoles a les principals capitals europees. Convocant tant a residents catalans a l'exterior com a estrangers catalanòfils. Les esmentades concentracions es podrien finalitzar amb l'entrega d'una carta a cada ambaixada (potser el manifest esmentat més amunt).

Aquesta activitat seria convenientment esbombada a tort i a dret als mitjans de comunicació, anunciada públicament com a jornada internacional a favor del nostre dret a la independència. Seria ideal que a més, es reforçés

amb actes o declaracions públiques d'arreu en suport de les nostres exigències.

L'activitat necessita d'una preparació meticulosa i amb prou rigor i el factor temps. (finals 2009, al llarg del primer semestre de 2010?). Fer-la coincidir en un moment concret per aconseguir major expectativa?

Per a desenvolupar aquesta activitat ens caldria mobilitzar i coordinar: Intel·lectuals, entitats, casals catalans a l'exterior... i aprofitar la convocatòria per estendre diversos nuclis o grups de pressió de catalans residents a l'exterior que per raons de militància o bé per motius professionals en podem ser de gran utilitat per a desplegar aquesta línia de treball. A més també ens caldria coordinar a estrangers (residents a casa nostra com no) disposats a col·laborar-hi en la divulgació i internacionalització del nostre cas. En aquest existeixen propostes com la de crear una World Coalition for Catalanian Independence –blog d'en Josep Sort, professor URL <http://josepsort.blogspot.com/>– com a lobby, estendre les simpaties envers la nostra causa, formar i coordinar diversos grups de pressió davant mitjans de comunicació, interessos culturals, socials, polítics, econòmics, institucionals, conrear nous contactes i cercar recursos, etc.

Així mateix, i al marge d'aquesta proposta, però que mereix màxima difusió és la recent iniciativa que està prenent cos (10.000 catalans a Brussel·les per l'autodeterminació: <http://www.deumil.cat/>), sorgida del poble (sense interferències de cap partit o entitat i que cal mantenir aquesta línia), a través d'un article publicat al Blog Gran del Sobiranisme, obra del bloque Enric Canela, que consisteix en aplegar un mínim de 10.000 catalans en una manifestació a Brussel·les (a principis de març) a favor de la nostra autodeterminació. Una experiència que obre moltes possibilitats. No cal dir que és necessària i cal que en rebí el màxim de suport.

Josep Poveda

Fundació Manuel de Pedrolo
Setembre 2008

Eroscatalà

Humor Chinaski (18/10/2008)

L'excitació del nuvi

Pollastre de la setmana Gwen Stacy (17/10/2008)

Obama

Ara pensava en l'Obama
I imaginava una bonica trama
D'una història d'amor
Que entre les meves cames farà furor
Quin tros de mascle beneït
Amb qui algun dia ens tocarem
Però de moment ja l'he traït
Amb un altre, què hi farem

imatges (17/10/2008)

Erotisme en estat pur

Actualitat Leroy Ramsey (16/10/2008)

Francino i Beth, els catalans més guapos segons sexecatala.com

La web de saló del sexe en català va fer la tria a través d'una enquesta dels dos catalans més sexis. Sorpresa com a

mínim per nosaltres, quan hem vist un dels dos noms. Es tracta de Carles Francino, el presentador radiofònic, que ha estat l'elegit en l'apartat masculí. Ni se'n hauria acudit. En el femení, la cantant o actriu (no acabem de saber-ho) Beth. Aquí el consens seria un pensament més elevat.

Sexe a Internet Ignatius J. Reilly (15/10/2008)

La fotografia eròtica, un art total

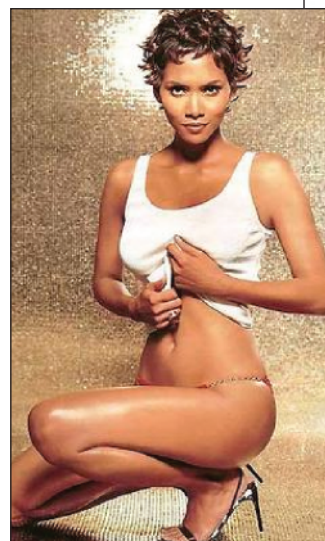
Ja hi tornem a ser. L'erotisme pot esdevenir art? No ho sabem, però si algú parla de futbol com a manifestació artística, qui no s'atreveria a fer la mateixa relació amb l'erotisme? En aquest sentit és dins de la fotografia on millor s'ha plasmat la bellesa dels cossos. Si voleu veure'n uns exemples demolidors, només heu de clicar pim pom pim pom la bola no pot pas parar, i veureu com n'és de gratificant la visió dels instants congelats per una càmera.

Actualitat Bandini (13/10/2008)

Halle Berry, sorpresa de ser objecte de desig

Halle Berry diu estar sorpresa d'estar entre les dones més atractives del planeta en la majoria de llistes que s'elaboren en aquest sentit. Nosaltres, que tenim la pell més endurida en aquestes collonades, creiem que bé s'ho mereix, de la mateixa manera que s'ho mereixen centenars de milers de dones més. I és que en el seu cas la distinció li arriba gràcies a la seva facilitat per arribar a les pupil·les de mitja humanitat gràcies a la seva feina. I de guapa n'és una estona, clar, igual que algunes que volten pel nostre poble,

i que pel poble del veí, i que pel d'allà més enllà...

microbiquinis Chinaski (14/10/2008)

Ali, un somni de color daurat

El color daurat és sinònim de riquesa i benestar. Doncs ja us dic ara que amb l'Ali, de riquesa no sé si en tindríem gaire, però de benestar segur que en trobaríem. Entre els seus braços, entre les seves cames, entre els seus cabells, entre el seu microbiquini... Si voleu veure com n'és d'esplèndida l'Ali, cliqueu remanem, remanem que la civada col·lirem.

microbiquinis Chinaski (10/10/2008)

Biquini a la eivissenca

La Monique ha anat fins a Eivissa per fer-se unes fotografies d'allò més excitants. La veritat és que no cal que es tregui res més, perquè a nosaltres els efluvis ja ens sobrevinguin per totes les porositats del prepuci. .

Actualitat Leroy Ramsey (09/10/2008)

En pilotes al Palau Imperial del Japó

Un turista britànic resident a la península ibèrica, va protagonitzar dimarts, una situació divertida al

Palau Imperial de Japó. L'home va escalar, nadar, passejar-se i amenaçar la guàrdia imperial, amb l'afegitó que ho va fer tot plegat en pilota picada. No va ser molt eròtic, però com a mínim va resultar entretingut; la seguretat va tardar dues hores a retindre'l. Una pràctica, que s'hauria d'anar

imposant, sobretot ara que han baixat les temperatures. Seria l'aportació, sobretot si el físic d'aquells que ho facin és més afavorit que el de l'interfecte, per fer pujar uns quants graus el termòmetre.

Arts Gwen Stacy (09/10/2008)
Una barana de pilotes

El detallisme d'algunes baranes que podem veure als balcons dels nostres pobles i ciutats, té molt més d'art que de serralleria. Aquest és el cas de la que podem veure a la fotografia, on el detallista en qüestió devia estar pensant amb el baix ventre quan va decidir quina senefa utilitzar. Una barana de pilotes...

Enquestes Leroy Ramsey (08/10/2008)
Quin és el vostre anticonceptiu més habitual?

Enquesta calenta a la vista. Eros català us demana quin sistema anticonceptiu és el més habitual en les vostres preferències. Condó, píndola, diafragma, marxa enrera, virginitat, vesectomia... Responen mentre folleu!!!!

Humor Bandini (08/10/2008)
Un bon cercle d'amistats

Pollastre de la setmana Gwen Stacy (07/10/2008)
Gaspar

Els antics calçotets del Gaspar
Voldríem esgarrapar
Per arribar a descobrir
Si és net o ens farà patir
En tot cas no sembla gaire eixerit
Però l'important és un bon esperit

Actualitat Jim Beam (06/10/2008)
Almudena Cid va ser reina del cava

La gimnasta Almudena Cid va ser coronada aquest cap de setmana com a reina del Cava a Sant Sadurní d'Anoia. La jove de 28 anys i d'origen basc, va declarar-se consumidora habitual de

cava a les celebracions dels seus èxits esportius, i subsistueix a Jaydy Michel en un regnat que durarà un any. Bon gust si que semblen tenir aquests del ram del cava.

Ocellota de la setmana Henry Lee Lucas (06/10/2008)
Xènia

Ara si que estic ben calent
I com una moto vaig a cent
Amb la Xènia contemplant
Mentre me l'estic pelant
Tot el dia masturbant-me
Sembla que dispari una arma.

Anecdotal Henry Lee Lucas (05/10/2008)
Anti-depressiu de cara al dilluns

Com que ja sabem que el diumenge és el preludi de la depressió dels dilluns, volem contribuir a alleugerir-lo amb una imatge que val més que mil paraules i que cent masturbacions. A nosaltres ens ha aixecat la moral que no vegis.

La ira és fatalment destructiva i autodestructiva

“Els animals que assolien escapolar-se’n dels paranys eren aquells qui no s’havien enfurit fins afeblir-se i perdre les forces. Els qui havien assolit fugir eren els qui havien esperat tranquil·lament, que havien servat les forces fins a l’arribada dels caçadors, i aleshores havien aprofitat qualche descurança per a utilitzar la seva energia i llançar-se en un atac desesperat o, més prudentment, per a fugir cap a la llibertat” (“*Roots/Arrels*”, 1976, novel·la sobre l’esclavisme, d’Alex Haley, escriptor afroamericà).

“La ira entre germans és ferotge i demoníaca” (Proverbis).

“La violència en la veu és sovint sols el repic de la mort de la raó en la gola” (John Frederick Boyes, 1811-1879, assagista anglès).

“La ira ofusca la ment, però fa transparent el cor” (Niccolò Tommaseo, 1802-1874, filòleg, folklorista, escriptor i patriota italià).

“L’odi és la còlera dels dèbils” (Alphonse Daudet, 1840-1897, novel·lista provençal occitanòfon).

“Quan veig que algú s’ira, és que no té raó” (Gottfried Wilhelm, filòsof alemany).

“No adrecis mai mots aspres a ningú, car et poden retornar. Les paraules irades fan mal i qui colpeja pot ser colpejat” (Del principal llibre sagrat budista, escrit en Pali, dit “*Dhammapada*”, cap. *La vida*, 10:133).

“La ira, en envellir, s’esdevé malícia, i en fer-s’hi, es torna homicida” (Aureli-Agustí d’Hipona, 354-430, Pare de l’Església, filòsof i teòleg llatinoafricà).

“Sempre, en la política, la lenta tenacitat venç l’energia descontrolada; el pla meditat per damunt l’embranzinada improvisada; el realisme sobre el romanticisme” (Stefan Zweig, *28.11.1881, Viena- +1943, Brasil, escriptor austríac).

“Tice descobrí, així mateix, que l’oberta expressió de l’enfolloniment constitueix una de les pitjors maneres de tractar d’apaivagar-lo, car els arrevents d’ira fan augmentar de necessitat l’excitació emocional del cervell i fan que la persona se senti encara més enfadada” (*Intel·ligència emocional*, de Daniel Goleman, psicòleg i redactor científic del New York Times).

CONSEQÜÈNCIES D’EMPIPAR-SE, DE LA CÒLERA.

“Un home empipat està de nou empipat amb si mateix quan ell torna a raonar” (Publius Syrus, s. I a. de C., autor llatí epigramàtic i compilador de màximes).

“La flama de l’enfolloniment, llu-

minosa i disforme, retalla la barba de l’amor” (Walter Savage Landor 1775-1864, poeta i assagista anglès).

“Els homes fan sovint en la ira el que ells desitgen en la raó” (William Rounseville Alger, 1822-1905, clergue nord-americà).

“L’avorriment és l’extensió de ràbia fina” (Paul Johannes Tillich, 1886-1965, teòleg protestant i filòsof existencialista germano-estadounidenc).

“El savi tem i s’aparta del mal, però el neci es fica en tot i és confiat. El qui s’ira farà bogeries, i l’home maliciós serà avorrit” (Proverbis 14:16-17, de Salomó, 1020-929 a. de C., rei d’Israel).

“Qui triga a irar-se és molt entenimentat, però el d’esperit precipitat ressalta la pròpia insensatesa” (Proverbis 14:29).

“L’home irat suscita conteses, i el furiós comet moltes transgressions” (Proverbis 29:22).

“Certament el qui bat la llet en traurà mantega; el qui amb força es moca el nas en traurà sang, i el qui provoca la ira causarà contesa” (Proverbis 30:33).

“Un home enfadat va curull de verí” (*Confuci*, [Kung-Fu-Tsé], 552 ó 551-479 a. de C., filòsof, legislador i estadista xinès).

“Enfadar-se és com llançar un còdol en un vesper” (Proverbi Malabar, Àfrica oriental).

“La ràbia, si no es refrena, és a sovint més nociva per a nosaltres que el mal que la provocà” (Lucius Anneus Sèneca, 4-2? a. de C.-65 d. de C., filòsof estoic hispanoromà nat a Còrdova, autor de tragèdies).

“La ira és un lladre de moments preciosos” (William Somerset Maugham?, 1874-1965, escriptor i espia anglès nat a França).

“La intoxicació de la ira, així com la del raïm, ens mostra als altres, però ens amaga de nosaltres mateixos. Nosaltres danyem la nostra pròpia causa a l’opinió del món quan la defensem massa apassionadament” (Charles Caleb Colton, 1780-1832, poeta i assagista anglès).

“La picabaralla comença amb ximpleries i acaba amb penediment” (Henry George Bohn, 1796-1884, editor anglès).

“Sempre que t’enfades, pots estar segur que no sols és un mal present, sinó que has reforçat un hàbit” (Epictet de Frígia, ca. 50-ca. 120-135, filòsof estoic grecollatí).

“Mai no treball millor que quan estic inspirat per la ràbia; perquè quan sóc enfadat, puc escriure, pregar i predicar bé, perquè llavors el meu temperament sencer s’accelera, la meua comprensió s’aguditza i totes les vexacions mundanes i les temptacions fugen” (Xerrada de

Taula, 319, de Martí Luter, 1483-1546, teòleg alemany iniciador de la Reforma protestant).

Perills

“Aneu amb compte amb la fúria d’un home pacient” (John Dryden, 1631-1700, poeta, dramaturg i crític anglès).

“No facis amistat amb l’irat, ni tinguis tractes amb el violent, no sia que aprenguis les seves maneres i posis un parany per a ta pròpia vida” (Proverbis 22:24-25).

“Com una ciutat la muralla de la qual ha estat derrocada, és l’home l’esperit del qual no té fre” (Proverbis 25:28).

“La ira és una bogeria momentània, així que controleu la vostra passió o ella us controlarà” (Quint Horaci Flac, 65-8 a.C., poeta líric llatí).

“No encenguis un forn tan calent per al seu enemic que et cremi a tu mateix” (William Shakespeare, 1564-1616, dramaturg anglès).

Consells

“Si us enfelloniu, no pequeu [...]. No hi feu lloc al diable” (Lletra de Pau als Efesis, 4:26-27, de Roma estant, 62 ó 63 d. C.).

“La millor resposta a la ràbia és el silenci” (Proverbi alemany).

“No t’enfellesques de no poder fer que els altres sien tal com desitges que sien, ja que no pots canviar-te a tu mateix” (Tomàs Haemerken o Haemerlein “*Kempis*”, 1379 ó 1380, Kempen-25-7-1471, probable autor del *bestseller* cristià “*De imitatione Christi*”).

“Si és possible, en tant que depengui de vosaltres, tingueu pau amb tothom” (Lletra de Pau als Romans 12:18, ca. 58 de Corint estant).

“Enfadar-se per foteses és mesquí i pueril; enrabiar-se i estar furiós és brutal; i mantenir la ira perpètua és semblant a la pràctica i al geni dels dimonis; però per evitar i suprimir el ressentiment és més assenyat i millor, és viril i diví” (Isaac Watts, 1674-1748, escriptor d’himnes anglès ó Alan W. Watts 1915-1973, filòsof anglo-nord-americà).

“El discerniment de l’home deté la seva fúria, i la seva honra és passar per alt l’ofensa” (Proverbis 19:11, de Salomó, 1020-929 a. de C., rei d’Israel).

“Controlar la fúria pròpia és un bé; prevenir-lo encara és millor” (Tyron Edwards, 1809-1894, teòleg i editor estadounidenc).

“Quan t’empipis compta fins a quatre; quan t’empipis molt, amolla una brofegada” (*Mark Twain* [Samuel Langhorne Clemens], 1835-1910, escriptor i periodista estadounidenc).

“Veus aquestes dues ratlles entre els teus ulls i aquestes celles gruixudes que en lloc de traçar un arc, s’endinsen cap al mig, i aquest parell de diablets negres, tan pregonament soterrats, que mai no obren ardidament llurs finestres, sinó que s’hi amaguen avall tot guaitant, com espies del dimoni? Desitja i aprèn a esborrar les arrugues de mal geni, a alçar francament les parpelles i a transformar els dimonis en àngels confiats, innocents, que no sospitin ni dubtin de res i que sempre cerquin amics allà on no sien segurs de trobar-hi enemics. No adoptis l’expressió d’aquell gos de mala raça que pareix saber que les patacades que rep són del tot merescudes i, no obstant, té malícia de tothom pel mal que li fan...” (“*Wuthering Heights/Cims rúfols*”, 1847, d’Emilie Brontë, 1818-1848, novel·lista britànica).

“La ira sàvia és com foc d’un còdol: hi ha gran dificultat per a aconseguir-lo; i quan s’encén, de seguida s’apaga” (Matthew Henry, 1662-1714, comentarista bíblic i pastor presbiterià inconformista gal·lès).

Solució: autocontrolar-se la ira. Controlar la ira és positiu

“Qui venç la ira venç al més terrible dels enemics” (Publius Syrus, 85-43 a. C., autor llatí epigramàtic i compilador de màximes).

“Benaurets els qui treballen per la pau, perquè ells seran anomenats fills de Déu” (Jesucrist a l’Evangeli segons Mateu 5:9, escrit a les darreries s. I).

“Sempre hi ha raons per a estar enfellonits, però poques vegades són bones” (Benjamin Franklin, 1706-1790, estadista, científic i filàntrop nord-americà).

“No reprimesquis l’enfolloniment ni t’hi deixis arrossegar” (Xogyam Trungpa, mestre tibetà).

“He après mitjançant amargues experiències la única i suprema lliçó per a preservar la meua ira, i així com la calor preservada es transforma en energia, d’igual manera nostra còlera controlada pot transformar-se en un poder capaç de moure el món. El fet no consisteix que no m’enfellesca sinó a retenir la còlera. Conree la qualitat de la paciència com la falta de còlera, i normalment tinc èxit. “...La nostra ira, dominada, pot esdevenir una força capaç de moure el món” “Una fe vertadera en la noviolència és impossible sense una real fe en Déu. Un noviolent no pot fer res sens el poder i la gràcia de Déu: no tindrà el lleu de morir sense ira, sense por, ni ànsia de venjança. Un tal coratge prové del convenciment que Déu sojorna al cor de tots nosaltres, i que no deu haver-hi por davant de Déu... El coneixement de l’omnipresència divina implica també respecte per la vida de l’oponent... calmar al fúria

de l'home quan la bèstia que té a dins s'empara de la seva persona" (*Mahatma Gandhi*, 1869-1948, independentista i místic indi).

"No odiar mai, però saber combatre" (*André Maurois* [Emile Herzog], 1885-1967, escriptor francès). "Quan s'enfella se n'anava en un racó solitari, amagava el rostre entre les mans i romania així fins que, fugida la còlera, recuperava la calma" (Pearl S. Buck, 1892-1973, escriptora estadounidense).

"Guarda't de la ira del cos: que el cos s'autocontroli. No feresques amb el cos, ans usa'l bé" (*Dhammapada*, Abandona la ira, 17:231, de Buda, 563-483 a. C., filòsof indi fundador del budisme, una mena d'estoïcisme religiós).

"El plat trencat no es pot tornar a ajuntar" (Proverbi Lujia, Kènia Occidental).

"El que triga a irar-se és entenimentat, però el d'esperit poc calmat fa ressaltar la insensatesa" (Proverbis 14:29, de Salomó, 1020-929 a. de C., rei d'Israel).

"La resposta suau treu la ira, però la paraula aspra augmenta la fúria" (Proverbis 15:1). "L'home irat suscita baralles, però el qui triga a irar-se calma la picabaralla" (Proverbis 15:18).

"El qui és lent per a enfurir-se és millor que el poderós; i qui controla el seu esperit millor que el qui s'empara d'una ciutat" (Proverbis: 16:32).

"El discerniment de l'home deté la seva fúria, i la seva honra és no tenir en compte l'ofensa" (Proverbis 19:11).

"Existeixen certes condicions concretes on l'oberta expressió de l'enfella pot ser adient com ara quan tractem de comunicar quelcom directament a la persona causant del nostre enuig; quan serveix per a restaurar l'autoritat, el dret o la justícia; o quan inflingim així "un dany proporcional" a l'altra persona que l'obliga, més enllà de tot sentiment de revenja per part nostra, a canviar la situació que ens sufoca. Val a dir també que, a causa de la natura altament inflamable de la ira, això és més fàcil de dir que no pas de dur a la pràctica" (*Intel·ligència emocional*, de Daniel Goleman, psicòleg i redactor científic del New York Times).

Antídots i remeis a la ira

"El riure és l'antídot de l'enfella" (Jean François de la Harpe, 1739-1803, escriptor francès).

"El més gran remei contra l'enfella és retardar-lo" (Lucius Anneus Sèneca, 4-27 a. de C.-65 d. de C., filòsof estoic beticoromà).

"La vida se m'apareix com massa curta com per a dependre-la en el conreu de l'animositat o en llistes de queixes" (Charlotte Brontë [*Currer Bell*], 1816-1855, novel·lista britànica).

"Sobretot, tingueu entre vosaltres un fervent amor, perquè l'amor cobreix multitud de pecats" (1ª Lletre de Pere 4:8, escrita cap al 62-69 d. C. als cristians de l'Àsia Menor).

"Quan senti una temptació, encara quan fos d'ira contra algú, el mitjà per a recobrar la pau és orar per aquesta persona i demanar a Déu que la recompensi de fer-nos sofrir"

Porcel contra la catalanitat

Els trets característics d'un botifler queden ben dibuixats en la descripció que fa el professor Carles M. Espinalt quan diu: "En la seva modesta i primària accepció, un botifler és un galtes de qui sospiteu que sacrificarà el que calgui, per sagrat que sigui, amb tal de poder anar amb els qui guanyen i endrapar a cor què vols, mentre aplaudeix el vencedor vingui d'on vingui".

Així doncs, el malalt de botifleritis crònica i galtes per excel·lència, Baltasar Porcel, en la seva decadència, pateix sovintejats i aguts atacs que el fan rebolcar-se en la femta rebentadora i llepadora del "bwana" espanyol. Des de la seva columna de "la vanguardia" -espanyola-, que no desaprofita per fer publicitat dels seus llibres, vomita la seva bilis contra els símbols, les personalitats i els grans referents de la Catalanitat; a més de bescantar als que no volem agenollar-nos ni permetre que escanyin el futur dels nostres fills, front la colonització i l'extermi.

Però com ja vaig escriure fa 18 anys i mig en l'article: "Sobre les galtes de Porcel", el gruix de ciment armat de les seves galtes és considerable – no més cal recordar, per exemple, el seu galdós paper al Institut d'Estudis Mediterranis – però, per tranquil·litat de tots, i, sobretot, des que va vendre la seva ploma a la coneguda família dels borbons – després de fer-se un nom fingint actituds republicanes –, la seva intel·ligència està tant alterada, que li impedeix ser eficaç quan pretén destruir la Catalanitat.

Sense cap mena de vergonya però,

el decrepit puput de cresta mollà d'Andratx titlla als catalans de poble frustrat, que se sublima tenint als almogàvers com herois.

En primer lloc, els catalans ni estem frustrats ni ho hem de sublimar. Aquí el traeix l'inconscient de fallat encaixista. Per si de cas els catalans patim una autèntica plaga de colonitzadors, rebentadors, botiflers, delinqüents de tota mena i procedència, etc. I en segon lloc actualment, Catalunya, en general, no considera als almogàvers com a herois – jo sí –, però a Barcelona tenen un carrer, puix no debades, són un dels millors exèrcits de la història militar mundial, i, sens dubte, la millor infanteria que hi ha hagut mai – la única que guanyava a la cavalleria enemiga -. A Grècia no els hi van deixar cap més opció que matar o morir. I són nostres. Per cert, els espanyols, que no han tingut mai res que s'hi assembli, disposen d'una important unitat del seu exèrcit que duu el nom de "Los almogàvares".

Un dels falsos arguments que fa servir l'aprenent de sofista Porcel, per a intentar desmoralitzar-nos – si n'és de pervers i ridícul –, és que els espanyolistes a Catalunya són més. Com ho sap? En què es basa per afirmar-ho? I justament ara que el Centre d'Estudis Sobiranistes ha comptabilitzat dos milions d'independentistes! No serà que el botiflerític Porcel s'està postulant secretament per liderar "ciudadanos"? No és cap disbarat pensar-ho, doncs fins i tot ens renya als catalans per qualificar de genocides a "pizarro, cortés y demás conquistadores españoles". Deu ser perquè

"només" van matar més de 100 milions d'éssers humans.

Prenguin-ne bona nota Porcel i els seus admirats caganers del "pessebre" de Sant Benet del Bages: si ara que el caciquisme sucursal-oligàrquic i el caicat catalanista, controlen la opinió publicada i una part molt considerable de la pública – tot fent mans i mànigues per a impedir el nostre Estat Propi-, hi ha dos milions d'independentistes a la Catalunya autonòmica; el dia que els dirigents "proscrits" obrim la bretxa de la ciutadella hispano-botiflera, l'Estat Propi per Catalunya-Països Catalans esdevindrà inevitable. I ja no falta gaire.

I el titellam-col·laboracionista i la intel·lectualitat d'estómac agraït, que no es preocupin; no hauran d'anar a l'atur. Podran triar entre fe de manobres a la Sagrada Família, netejar boscos o arranjat camins. Amb la muntanya de milions d'euros que el "imperi" ens deixarà de robar, ho deixarem tot net i polític, endreçat i ben acabat.

I no s'equivoqui Porcel: quan això succeeixi i foti el camp – cal inferir de les seves inquisidores homilies que no podrà resistir la regeneradora onada de Catalanitat que tant de fàstic li fa –, no vagi a Espanya, creguim. Madrid que, a diferència de Roma, sí que paga traïdors, ja no el reconeixerà, car prou feina tindrà a aprendre a sobreviure sense colònies.

Antoni Gomis

President de Catalunya Estat Propi
Catalunyaestatpropi@gmail.com
Vermelhet@hotmail.com
4 d'octubre del 2008

El jutges fatxes forasters del TC declararan el català com a llengua inferior a l'espanyol

El català no serà obligatori a Catalunya

El Constitucional escapa l'Estatut amb el finançament i la llengua, segons La Vanguardia

El Tribunal Constitucional (TC) vol limitar aspectes clau de l'Estatut, com el finançament o la llengua, segons publica La Vanguardia, que apunta també que la deliberació ha superat ja el llistó del vuitanta per cent dels articles recorreguts. En aquest sentit, el TC vol suprimir el deure de conèixer el català per als ciutadans de Catalunya, davant el temor que es deixi de banda el castellà.

La Vanguardia informa que l'argument del TC és que la Constitució determina que la llengua oficial de l'E-

stat és el castellà, si bé d'altres llengües són cooficials en les comunitats on existeixen. Eliminant el deure conèixer, s'aconsegueix entre altres coses que els jutges no tinguin aquesta obligació a Catalunya. Els magistrats del TC que procedeixen de la carrera judicial són molt sensibles a aquest argument.

D'altra banda, la sentència dirà que Catalunya no pot fixar el seu finançament en una negociació exclusivament bilateral amb el Govern, i que el model que s'estableixi en cada pacte haurà de garantir la solidaritat entre territoris, amb la finalitat de garantir la igualtat bàsica de drets dels ciutadans, sigui com sigui la seva comunitat autònoma d'origen o residència.

L'ocupació del terme nació, al seu torn, podrà salvar-se per formar part

del preàmbul, sempre que qui insisteixen a mantenir-ho admeten que la sentència subratlli que només existeix una nació, l'espanyola, com a titular de la sobirania, que exerceix el poble espanyol en el seu conjunt, apunta el diari de Godó, que afegeix que el sector conservador del TC insisteix molt en què, per deure coherència, hauria de suprimir-se el concepte de nació, encara que estigui només en el preàmbul de l'Estatut. Però el sector progressista es resisteix al fet que es derogui fins i tot el contingut simbòlic del text. La Vanguardia recorda en aquest sentit que la decisió pot dependre d'un sol vot.

Reproduït de www.e-noticies.cat

Ressorgiment, renaixença, reviscolament lingüístic i/o nacional

“Les coses mortes poden ser arrossegades pel corrent; sols quelcom viu pot anar contra corrent” (Gilbert Keith Chesterton, 1874-1936, escriptor anglès).

“Les grans ànimes sempre estan dispostes a fer, d’una dissort, una virtut” (*Les illusions perdudes*, 1843, d’Honorat de Balzac, 1799-1850, novel·lista realista-romàntic, mig occità).

“La història ha demostrat que els guanyadors més notables normalment es trobaven obstacles punyents abans de triomfar. Vencien perquè es negaven a descoratjar-se per llurs derrotes” (B. C. Forbes).

“Hem de resistir, no pas com a un darrer acte de desesperació, sinó com a un primer acte de creació” (Graffiti).

“Quina és l’arrel del problema irlandès? El poble irlandès vol ser lliure. Per què desitgen la llibertat? Trob que és perquè senten a dins d’ells mateixos un geni que encara no s’ha pas manifestat en una civilització, com els grecs, romans i egipcis han exterioritzat llur geni, en el passat, en societats amb cultura, arts i ciències particulars d’ells mateixos” (A.E., popular escriptor i periodista nacionalista irlandès, molt popular als Estats Units).

“Braços oberts és eixida a carrera, plorant sos ulls per sobres de gran goig./Melodiós cantar de sa veu oig/Dient: Amic, ix de casa estrangera!” (Ausiàs Marc, 1397-1459, *“El gran català, d’amor mestre”*).

“Un país perfeccionista és un país amb futur, per més que les estigui passant canutes, un de conformista no té cap futur, encara que nedi en l’abundància” “Els pobles expansius que van a la victòria tenen fe: en la pròpia sobirania-defensada amb coratge- com en Déu, la raó els ve contrapesada i refrescada per al fe: la fe no desdiu la raó, ans li dóna ales i futur, capacitat d’expressió i d’emoció; igual com la raó és una útil eina per comprendre la realitat. Sense l’energia i el coratge de la fe, la raó sola s’ha demostrat repetidament obtusa, inútil i eixorca” (Autocitacions).

“Difícil però necessari és que els predicadors predicassen ab la llengua pròpia dels Comtats, i d’aquí, evidentíssimament, resultarian molts profits. Com dels treballs i conceptes d’ells per lo estudi particular fan se formen les agudeses, propietats i demés coses ben dites, dins poc temps se tornaria la llengua a son punt i de molts graus millorada, i, sens dubta, après més agradable. D’aquí, los llibres i demés actes hon-

rosos s’anirien escrivint ab la mateixa llengua, i dels treballs i freqüentació d’uns i altres, i, essent més comuna rebent sa finor, se li tornaria a tenir afició” (Al *“Sumari, Índex, o Epítome dels Admirables, y Nobilíssims Títols de Honor de Cathalunya, Rosselló y Cerdanya”*, estampat a Perpinyà, escrit per Andreu Bosch, 1628, franciscà de Perpinyà).

“Obrar bé és resistir” (Myamoto Musaixi, el més gran Samurai de la història del Japó, guanyà cents de combats a mort amb una espasa de fusta i ningú no va poder mai amb ell).

“Però és cert que la gent s’ha desempallegat de la son? Sap què demana i de què és capaç? Massa profund ha estat el son com perquè ni la més forta sacsejada els tornàs a la raó tan ràpidament” “Sols per un prodigi podria esdevenir-se aquest fet (la superació de la desunió entre alemanys): si a Déu plagués d’infondre una nit a tots els membres de la nació alemanya un discerniment que fes que, en despertar, sabessin jutjar-se els uns els altres, i reconèixer en cadascú els mèrits que els pertoquen. Però com que això no és d’esperar, tem que continuaran coneixent-se mal, menyspreant-se, posant-se pals a les rodes, acaçant-se i fent-se mal... Un alemany no ha menester d’arribar a vell per a veure’s abandonat dels seus deixebles, sense neòfits que el succeïen. .. Talment és de difícil, entre la munió d’entrebancs trobats a cada pas, d’arribar a conèixer els predecessors, els successors, i encara els nostres mateixos veïns” (Johan Wolfgang von Goethe, 1749-1832, científic, novel·lista, dramaturg i poeta, cim de les lletres alemanyes).

“Al capdavant, la mort s’anava convertint en un vulgar incident i, a certs moments, en una escapadòria desitjable. Com si un traspassés d’una sola camada totes les fronteres. Però mentre la mort d’un mateix no arribava, un estava obligat a fugir, a vetllar, a acampar allà on fos, a dissimular la seva condició. Qui sap, potser si algú, amb veu potent, autoritària, hagués donat l’ordre de seguir endavant, tota la tribu s’hauria posat de nou en marxa, obstinadament, cegament, fins als límits extrems de la seva resistència física...” (*“Els vençuts”*, 1955-1982, d’en Xavier Benguerel, 1905-1990, escriptor barceloní exiliat).

“Els homes més reeixits al final són els qui fan de l’èxit el resultat d’una creixença constant... És l’home qui prudentment avança pas a pas, i la ment del qual va adquirint més perspectiva - i progressivament és més capaç d’entendre

qualsevol tema o situació – tot perseverant en allò que sap que és pràctic, i concentrant-hi el seu pensament: és tal mena d’home el qui està resolt a reeixir al més alt nivell” (Alexander Graham Bell).

“Resistim tota iniquitat i tinguem-li odi” (Sentència atribuïda a Jesús per Pares de l’Església i que constaven als evangelis apòcrifs perduts).

“Serveix l’opressor amb diligència: fes-te’n apreciar per ta valor en el treball, per ta rapidesa i correcció. Al’esclau qui remuga tothora, l’obliguen a anar amb la tralla, i si s’hi nega, el maten. Però el súbdit lleial de coneguda vàlua, qui mai no ha furtat al treball el cos, si un dia respon: “no, senyor”, farà reflexionar i hauran de pactar-hi. És ben just l’amor que tinc a la veritat absoluta el que m’ha ensenyat la bellesa del pacte” (*Peregrinatge a les Fonts*, d’en Giuseppe Giovanni Lanza del Vasto, 1901-1981, deixeble cristià europeu de Gandhi).

“El jou es podrà a causa de la unció” (espiritual) (Isaïes 10:27).

“És menester advertir que, quan els homes, essencialment socials, romputs tots els vincles que els entrelliguen, envilits, dispersos, sense recursos ni esperances, naufraguen, per dir-ho així, en la immensitat d’un oceà de desgràcies, llavors, per una mena d’impuls natural, recorren, com a la darrera i única taula, al’ajut de poders sobrenaturals; s’adrecen i es concentren en la religió, idea sobre manera dolça a tots els desventurats, als ulls dels quals torna a brillar una esperança i aquesta ho promet tot en la pèrdua de tot, car és gran com la mateixa divinitat. Per ço la religió, el sentiment de la qual precedeix el desplegament de tots els mitjans i institucions socials, es troba sempre al davant dels pobles naixents o que ressusciten de llur anorreament. I aquesta disposició saludable, que al començ de les nacions converteix en filles de la religió totes les cultures i tots els vincles socials... Els pobles, per tant, sotraguejats i oprimits... recorregueren als braços auxiliadors d’aquella religió en la qual havien conegut ja tanta dignitat en l’ordre de les coses espirituals, i aleshores per primera vegada li demanaren també un auxili humà” (Antoni Rosmini, 1797-1855, sacerdot catòlic liberal i patriota italià, a “Les Cinc plagues de la Santa Església”).

“Qualsevol cosa que facis, necessites coratge. Qualsevol cosa que decidis, sempre algú dirà que aneu errat. Sempre hi ha entrebancs que sorgeixen i que us tempten a creure que els vostres crítics

tenen raó. Planificar una decisió per actuar i seguir-la fins al final requereix un bocí del mateix coratge que un soldat ha de menester. La pau té les pròpies victòries, però pren d’entre els homes i dones valentes per guanyar-les” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador estadunidenc).

“És menester de resistir sempre. Hom no queda mai vençut del tot. Si ja no queden més mitjans d’acció, queda el miracle, l’inesperat, la Providència. Josuè detingué el sol: era un militar de debò” (A.E. H. Maurois, 1885-1967, escriptor francès).

“La restauració, la renovació i la llibertat no són altra cosa que la reivindicació de la tradició d’un poble, o sia d’un esperit propi que es resisteix noblement a desaparèixer; d’una manera d’ésser humana que no vol confondre’s amb una forma universal, teòrica i sense vida, com la que prediquen els doctors socialistes, perquè, com digué un il·lustre filòsof polític, per més que cerquem en l’immens camp de la història, mai no hi trobarem l’home, sinó el grec, el llatí o el germànic, és a dir, l’home nacionalitzat” (Pròleg a la 2ª Edició de *“La tradició catalana”*, 1892, d’en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

“Qui vol vèncer les temptacions sense recórrer a l’oració i a la resistència perseverant, no sols no se’n deslliurarà, ans encara s’hi embolicarà més” (Cap. 189, *“200 Capítols a tomb de la llei espiritual”*, de Marc l’Asceta, s. V).

ABRIL 74

Companys, si sabeu on dorm la lluna blanca,
digueu-li que la vull
però no puc anar a estimar-la,
que encara hi ha combat.

Companys, si coneixeu el cau de la sirena,
allà enmig de la mar,
jo l’aniria a veure,
però encara hi ha combat.

I si un trist atzar m’atura i caic a terra,
porteu tots els meus cants
i un ram de flors vermelles
a qui tant he estimat,
si guanyem el combat.

Companys, si enyoreu les primaveres lliures,

amb vosaltres vull anar,
que per poder-les viure
jo me n'he fet soldat.
I si un trist atzar m'atura i caic
a terra,
porteu tots els meus cants
i un ram de flors vermelles
a qui tant he estimat,
quan guanyem el combat.

Lletra i música: Lluís Llach

“Vols la vida i l'has jugada
vols somriure i tens un plor
vols l'amor d'una vegada
quan estimes de debò.

Però ja saps que cada dia
té el seu temps de llum i dol
n'has de prendre el que en venia
has de rebre pluja i sol.

Voler callar i passar de llarg
saber empassar-se un gust amarg
o cridar fort per tot arreu
viure la vida a cara o creu.

De les runes d'una guerra
moltes pedres trobaràs
sota el sol sobre la terra
no són res, són un mal pas.

Però les prens una per una
i amb la teva voluntat
pots alçar sobre la runa
una nova gran ciutat...”

(“A Cara o Creu”, Lletra:
Josep Maria Andreu, cantada per
Lluís Llach).

«El vostre pensament és un
antic dogma que no pot canviar-
te, ni tu a ell. El meu és novell
i em repta i jo a ell, dia i nit»
(Khalil Gibran).

“Quan més un poble s'esti-
ma la llengua pròpia, més gran
és entre els altres i més coses
glorioses fa, perquè és més ell
mateix” (Joan Maragall).

“Oh, que en mi el foc sagrat
ara comenci a resplendir, Creu
l'escòria del desig menyspre-
able, I faci les muntanyes
mourre” (Charles Wesley).

AUTOCRÍTICA.

“Potser sia menester que
algú gosi ensenyar-los a guaitar
la desfeta cara a cara, a explicar-
los que, per aixecar-se, cal adme-
tre, d'entrada, que hom és tombat
en terra” (Amin Maluf).

PSOE + PP= forasters i antimallorquins

PP+PSOE, PSOE+PP: els mateixos cans forasters però amb collars diferents

PSOE i PP, PP i PSOE, es miri com
es miri, són les dues cares de la mateixa
moneda. Tots dos són dos partits forasters,
antimallorquins, teledirigits des de Madrid
i que comparteixen idèntic objectiu: l'ex-
termini dels colonitzats i l'assimilació de
les colònies.

El PP fa de policia dolent; el PSOE fa
de policia bon al·lot. Uns i altres, emperò,
s'han repartit els papers. El PP ataca els
mallorquins a base de bufetades, coces,
galtades, betcollades, prunes, nesples i pun-
tades de peu. El PSOE, en canvi, ataca
els mallorquins a base de cloroform,
anestèsia i de “talante, muxo talante”.

Rahoy i ZP, ZP i Rahoy són dos cro-
mos intercanviables i es comporten com
aquells lladres i xoriços forasters que tot
lo dia se barallen com a moixos però quan
arriba l'obscuritat de la nit surten a robar
plegats i es reparteixen al 50% el botí espo-
liat a les colònies com a “**bueños
españoles**”.

Mirau el que li està passant a UM, i
qui diu UM pot afegir CiU o ERC, per
exemple. UM va pactar amb el PP l'any
2003 i tot seguit **Matas** va fer importar
des de Madrid tota una guarda d'esbir-
ros i sequaços comandats per **Pedro J.
Ramírez, Eduardo Inda, esteban
Urreiztieta**, etc. amb la finalitat última
d'escabentar i de tallar el coll als seus
socis mallorquins de govern.

L'any 2007, UM va canviar de “soci”
i en comptes de pactar amb el PP va pactar
amb el PSOE. La comèdia, emperò, con-
tinua amb el mateix fil argumental només
amb la diferència que ara han canviat les
sigles i els noms. Abans era el PP que
volia liquidar el seu “soci” de govern i
quedar-se amb la seva herència, UM. Ara
qui vol acabar amb el “soci” de govern
és el PSOE. Abans era en **Matas** el qui
somiava acabar amb UM; ara és n'**An-**

tich. El PP emprava una tropa de sequaços
desembarcats expressament de Madrid
perquè els fessin la feina bruta (**Ramírez,
Inda, Urreiztieta**...); ara els sequaços del
PSOE i d'**Antich** no són “periodistes”
madrileny sinó fiscals forasters. Els seus
noms: **Juan Carrau i Pedro Horrach**.

L'altre dia l'honorable **Jordi Pujol** va
reconèixer que ZP l'havia enganyat. I bé,
quin marxando foraster no ha estafat a
aquest pobre home que respon al nom de
Jordi Pujol? Li va prendre el pèl el xoriço
andalús, **Felipe González**; després el
xoriço ‘castellano-manchego’, **José M.
Aznar**; i, finalment, li ha pres la cartera,
els doblers i el temps el xoriço “castel-
lano-leonés”, **Rodríguez Zapatero**. I és
que ja ho hem dit: pobre don **Jordi**! Se
pensava ésser el més viu de la classe i
l'hora de la veritat n'ha resultat ésser-ne
el més colló, i de molt!

Però bé, continuem el nostre fill allà
on l'hem deixat. Del pacte d'UM amb el
PP va venir d'un pèl que el tàndem de
xoriços **Matas & Pedro J. Ramírez** no
fessin la pell a **M. Antònia Munar** i a
tota la UM. No ho van aconseguir per poc
i avui **Matas** és un cadàver polític que ha
fuit cap a Amèrica.

De moliner canviaràs però de lladre
no mudaràs. Aquest és el drama d'UM, i
qui diu UM pot dir CiU, ERC o Bloc.
Durant els anys del govern **Matas, Munar**
i companyia van haver de sentir de la boca
de **Matas** que ell no era ningú per poder
aturar l'ofensiva despietada d'**El
(In)Mundo** contra el UM. Fals! Men-
ta bruta! Tots els atacs publicats des d'**El
(In)Mundo** es fabricaven des de les
clavegueres de la presidència de **Matas**.

Ara tot continua igual però a la inver-
sa. **Francesc Antich** fa la comèdia de dir
una i altra vegada als seus “socis” d'UM
que la fiscalia és “independent” i que ell

no pot fer res per aturar els cans de bou
forasters a les ordres de **Pepiño Blanco**
i que s'afuen a **Vicens, Morales** i com-
panyia. Fals! Porca mentida!

Els fiscals forasters, **Carrau i Hor-
rach**, són uns cíncics, dos pocavergomyes,
són dos cans de bou ensinistrats i a les
ordres de Madrid i que reben ordres directe
de **Pepiño Blanco**. Tant és així que no
mouen un dit ni escriuen una sola retxa
sense l'autorització expressa des dels
despatxos del PSOE de Madrid. A **Hor-
rach** com a **Carrau** els importa un rave
la justícia i la lluita contra la corrupció
perquè, ells, abans de res, formen part de
l'engranatge de l'administració colonial
que no té altre objectiu que el que ja va
anunciar **Felipe V** al famós Decreto de
Nueva Planta: “*He juzgado conveniente
(así por esto como por mi deseo de reducir
todos mis reinos de España a la uniformidad
de unas mismas leyes, usos, costumbres
y Tribunales, gobernándose igualmente
todos por las leyes de Castilla tan loables
y pausibles en todo el Universo) abolir y
derogar enteramente, como desde luego
doy por abolidos y derogados, todos los
referidos fueros, privilegios, práctica y cos-
tumbre hasta aquí observadas en los
referidos reinos de Aragón y Valencia*”

No sabem si dins UM (els vells i els
joves, la vella guàrdia i el sector crític,
etc.) són conscients de l'amenaça de mort,
la mort política, és clar, que penja sobre
els seus caps. El que sí és cert, emperò,
és que si encara romanen amb la bena
davant els ulls, passa d'hora que se la llevin,
que comencin a esmolar la ganiveta per
contraatacar i que se n'adonin que totes
les hòsties i ganivetades que reben per
part dels fiscals del PSOE, ara com en
temps de **Matas**, provenen des de les
clavegueres de presidència del Consolat
de Mar.

lobbyperlaindependencia.org

El jutge Garzón

A en Fraga no li ha agradat que
el jutge Garzón s'interessi per
recuperar els cadàvers de les
fosses comunes de l'època del fran-
quisme. Tampoc deuria veure bé que, arri-
bat el moment, el jutge col·laborés per
anul·lar el consell de guerra que condemnà
a mort el president Companys. A mi, el
senyor Garzón tampoc m'agradava quan
persegua independentistes bascos o cata-
lans. Però senyor Garzón: ara no es pre-
ocupa pel mal de panxa del senyor Fraga,
que potser té l'origen en el fet que no

totes les sentències de pena capital dic-
tades pel franquisme foren signades per
militars. Com és sabut, el senyor Fraga
és un home que posseeix bona memòria,
i això té les seves conseqüències!

El jutge Garzón té feina garantida per
temps, perquè el franquisme, a més del
nostre president, va sentenciar moltes altres
de persones que, per haver estat fidels a
un sistema democràtic, van ser executades
o es van haver de consumir físicament i
psicològicament en les misèries de les

presons franquistes. Per cert: ara mateix
començo a indagar què cal fer per anu-
lar la sentència del consell de guerra que
l'any 1939 va condemnar el meu pare a
trenta anys i un dia de reclusió. Segon
explicava ell mateix, li van llegir la sen-
tència amb les paraules: “por rojo, por
separatista i por colaborador con la rebe-
lión”.

Jordi Camps i Domènech
C/Bruc, 4
08600 BERGA (Berguedà)

Poesia

Personatges que enaltiren la Ciutat de Lluçmajor

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Lluçmajor pot alabar,
La seva gran extensió;
Dues parts del seu redó
L'està banyant blava mar.
També s'hi poden trobar,
Molts d'homes impetuosos,
Ben formals i enginyosos,
Per ells sa Ciutat honrar.

Un home emprenedor,
Un famós comerciant,
Dins es negoci lluitant
Fou en Gustí Jaquetó.
Comprador i establidor,
En això s'assenyalà,
A Capocorb hi deixà
Un jardí d'admiració.

El gran art l'hi fou recreo
En això se dedicà,
Molt be ho va demostrar
El mestre Antoni Bolenó,
Ell fou com el bon torero,
Que molt gust li va donar,
A dins Lluçmajor deixà,
Obrer de molt gran esmero.

Ell emprà ses energies,
Per esser emprenedor,
Comprador i venedor,
L'amo en Jaume Femenies.
En res va tenir manies,
Amb tot ell va traficar;
De tot li podeu comprar:

Rajoles, ciment i bigues.
Confiança li tenim,
A un home destacat,
Amb sa garrova ha operat
El senyor Joan Martín.
Amb això no mira prim
Compra a mils de tonelades;
Té ses naus ben preparades,
Molta popa i garroví.

No va fer feina de bades,
Dins s'ordre de dissenyar,
Un que molts models creà,
Ho va ser en Ramon Parés.
En feia de totes classes,
Per cridar s'atenció,
Dins el món per tot redó
Introduí ses sabates.

Sempre ha duit es camí dret,
Cap moment l'ha desviat,
Tot molt ferm ho ha aguantat,
Es mestre de Can Claret.
Ell s'ha trobat prou estret,
Dins sa pau i dins sa guerra;
Ha tocada sa guiteria,
Per saber molt de solfeig.

Dins s'ordre de sa cançó
Ell molt se va destacar.
Dins Mallorca se'n parlà,
De mestre Antònia Lleó,
Glosador i paredador

S vida se va passar
Quan vellet se va tornar,
No li feren cap honor.

Amb segell de distinció
A dins s'Universitat
Va ser ell molt admirat,
El senyor Font Obrador.
S'Història de Lluçmajor,
Ell la sabé desxifrar,
S'atenció ha fet cridar,
Perquè té un gran valor.

No en surten d'aquesta casta
Per altri voler ajudar,
Un autogiro creà,
A Lluçmajor en Pere Sastre.
Els duros li feren falta
I un altre s'aprofita,
Dins tot lo món sen parlà,
Perquè no n'hi havia d'altre.

Com la flor del bell ramell,
Va ensenyant sa bondat
Un home d'humanitat,
En Sebastià Cardell.
Molta gent se'n serveix d'ell
Se sa actitud i cultura;
N'hi empren com sa dolça pruna,
Com la rosa i el clavell.

Un senyor digne i cabal
Que va estimar Lluçmajor,
En es Passeig feu honor

El baró Joan Vidal.
No va escatimar detall,
S'obra molt be va quedar
Una placa s'hi posà:
Son nom immemorial.

Començà de jovenet
A manejar sa pintura,
Ell pujà a gran altura
Aquest Mateu Carrasquet.
Ell fou sempre fadrinet,
De veritat popular,
Molts d'alumnes va ensenyar
A fer un quadro ben net.

El batle senyor Ramon,
A Lluçmajor donà vida;
Bona aigua canalitzaria
Lluçmajor per tot entorn.
Aquestes feines ho són,
Molt dignes d'apreciar;
No haver d'anar a cercar
El líquid millor del món.

Sense tenir cap doblor,
Tampoc petit capital,
Tres hotels dins s'Arenal
Construí en Jaume Oliver.
Encara hi afegiré
Un refinat restaurant,
D'allò molt més elegant,
A on s'hi menja molt be.

Què cal fer si el TC retalla l'Estatut?

Segons sembla, la sentència de les retallades del TC al nostre Estatut és imminent. Segur que les ribotades seran importants, i no pas per a polir-nos-lo superficialment, sinó que seran estocades a les parts més sensibles dels sentiments més profunds del poble català. També és veritat, però, que per deixar-nos un Estatut més prim que l'actual, no n'hi haurà prou amb uns retocs superficials.

De fet, potser ens anirà bé, que ens el retallin: a veure si d'una vegada els nostres polítics deixen de pactar misèries acceptant engrunes de ridículs acords que només serveixen per mantenir-nos distrets insistint en l'impossible "encaix" de Catalunya dins d'Espanya. Una vegada tinguem l'Estatut ben retallat, el nostre Parlament haurà pro-

nunciar-se de forma oberta i transparent. Al Parlament s'hauran de votar resolucions que obligaran els nostres polítics a pronunciar-se de forma clara. Llavors serà l'hora que, amb la cara descoberta, sabrem quin és el grau d'honorabilitat i d'honestedat dels nostres representants, i, si ho fan bé, retrobarem les il·lusions perdudes a conseqüència de la decadència d'una autoestima que ha anat davallant davant d'interessos personals i partidistes. En qualsevol cas, tindrem la consciència tranquil·la: si Espanya es trenca no haurà estat pas per culpa dels catalans, sinó per necessitats de supervivència. Això sí: com és costum i tradició, els catalans serem educats a l'hora de dir-los: Adéu-siau Espanya!

Jordi Camps i Domènech

Mario Vargas Llosa

És una llàstima que Mario Vargas Llosa, com a escriptor i com a intel·lectual peruà, s'hagi adherit als qui es manifestaran contra la política lingüística de la Generalitat i s'hagi declarat a favor del "Manifiesto por la lengua común" del diari El Mundo. Ell, com a peruà i com a persona culta, hauria de defensar totes les llengües, i més les que es troben en perill. Amb les seves declaracions, el senyor Vargas Llosa, a més d'ofendre els catalans, ha insultat els indígenes del seu país.

Ha passat molt de temps, però la història ens recorda -i ell més que ningú hauria de saber- que en la conquesta d'Amèrica els espanyols van exterminar llengües i cultures, i van segar les vides de nadius de les zones que anaven conquerint. I precisament al Perú va ser on més s'hi van abraonar. Les tropes

espanyoles, dirigides per Francisco Pizarro, van rastrejar, saquejar i apoderar de les riqueses de les terres conquerides. El senyor Vargas Llosa, amb les seves declaracions no ha arribat a aquest extrem, però ha menyspreat Catalunya i els catalans. I, ja que parlem de civilitzacions, recordarem al senyor Vargas Llosa que del 19 al 25 d'aquest mes d'octubre es celebraran al Perú actes per honorar el Caral, sobre uns vestigis d'aquella ciutat que certifica 5000 anys d'identitat cultural en aquell país. Però és clar, ell amb les seves paraules ens ha demostrat que no se sent pas descendent dels conquerits, sinó que se sent identificat amb els bàrbars que van conquerir el Perú. Per això ara ho tinc ben clar: per sant Jordi no em compraré cap llibre del senyor Vargas Llosa.

Jordi Camps i Domènech

Salut

La grip

La grip és una malaltia transmissible AGUDA que és produïda per un VIRUS i que afecta les VIES RESPIRATÒRIES superiors.

La grip és altament contagiosa. Es pot presentar esporàdicament, estacionalment o per epidèmia, i fins i tot, convertir-se en **pandèmia**. La presència de la grip a l'organisme facilita altres infeccions. De vegades, complicacions fatals poden derivar en **pneumònia**, bronquitis... Igualment, la grip pot ser molt greu, sobretot en pacients d'alt risc, els afectats per asma, diabetis, insuficiència cardíaca o les persones grans i les molt joves.

Autora: **M. Pilar Gascón**. Farmacèutica.

Plantem cara al grip

Què és la grip? La grip és una malaltia infecciosa de les vies respiratòries altes, produïda pel virus **influença**. Es tracta d'una infecció estacionària, que comença sobretot a principis de l'hivern. És molt contagiosa, i es transmet molt fàcilment de persona a persona. Produeix epidèmies anualment, i ocasionalment pandèmies que es repeteixen cíclicament.

La seva importància radica en la seva capacitat de propagació i, a més a més, el virus causant de la grip té la particularitat que, per mutació, canvia algunes de les seves característiques, amb la qual cosa la soca del virus que circula una temporada pot ser diferent a la de la temporada anterior. La grip afecta tots els grups d'edat, i tota la població és susceptible de patir la malaltia, que és autolimitada en pacients sans, però pot produir complicacions en altres pacients.

Com es contagia i quins són els símptomes? Es pot contagiar a través de gotes secretades al parlar, tossir o esternudar, i també a través dels objectes contaminats i contactes personals, com les mans. Té un període d'incubació d'1 a 3 dies, des del contagi fins que apareixen els símptomes, i té un començament

brusc.

Aquests símptomes típics de la grip són: Febre alta. Dolor muscular. Tos seca. Mal de cap i de coll. Secreció nasal. Cansament. Refredament. Malestar general. A vegades, la grip es confon amb altres patologies menors, com el refredat comú, que donen símptomes semblants. La gravetat de la grip varia cada temporada, i també d'una persona a una altra. El pacient es recupera completament entre una i dues setmanes. En persones majors i en persones amb malalties cròniques com diabetis, malalties respiratòries cròniques, malalties del cor, malalties renals, i d'altres poden presentar complicacions.

Tractament. El tractament contra la grip es basa en prendre mesures per alleugerir els símptomes, com: reposar, beure aigua i sucres abundantment, prendre analgèsics o antitèrmics (si no existeixen contraindicacions) i extremar les mesures higièniques habituals. A causa de tractar-se d'un procés víric, no s'han de prendre antibiòtics, ja que aquest tractament no és eficaç, a excepció que existeixi una prescripció expressa del metge.

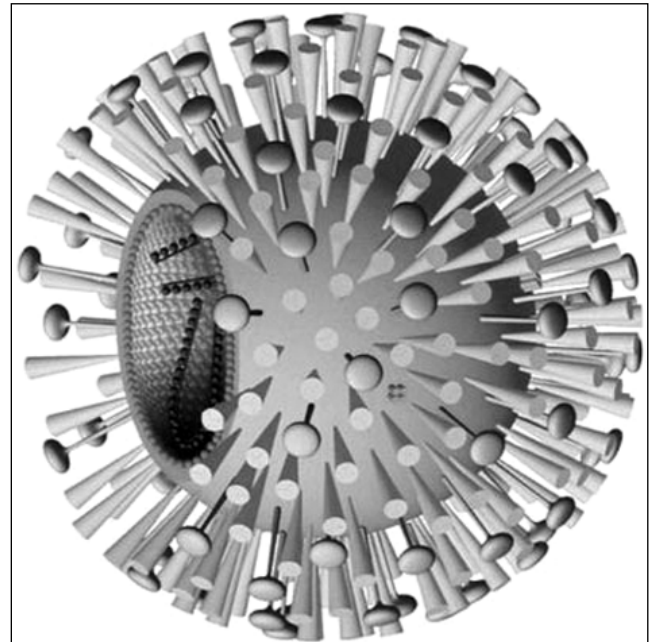
Prevenició. Per prevenir el contagi es tracta d'evitar el contacte amb persones que tinguin grip, degut al seu mecanisme de contagi. Es recomana també evitar els locals tancats o les aglomeracions per ser llocs de fàcil transmissió de la malaltia, i rentar-se les mans freqüentment per reduir el risc de contraure-la. Però la millor manera d'evitar la grip és prevenir-la amb la vacunació antigripal, que ha de ser anual, ja que el virus de la grip pot variar d'un any a l'altre.

La vacunació. Vacunar-se contra la grip es recomana principalment en certs grups de persones que són susceptibles de patir-la i que es denominen 'grups de risc', ja que la grip es pot convertir en un procés molt més greu,

amb complicacions i descompensacions de les seves malalties cròniques. Entre les persones que cal vacunar es troben: Persones de més de 65 anys. Persones residents en institucions geriàtriques o clíniques. Adults i nins amb malalties cròniques relacionades amb el sistema pulmonar i cardíac, fins i tot cardiopaties congènites, insuficiència cardíaca, accidents cerebrovasculars, insuficiència respiratòria i asma, entre d'altres.

Nins i adults amb diabetis i malalties renals, i persones immunodeprimides. També es recomana la vacunació a aquells grups que poden transmetre la grip a persones dels grups de risc, com a personal mèdic, cuidadors de malalts amb patologia crònica o persones que conviuen amb ells, i a aquells que ofereixen o treballen en serveis essencials de la comunitat (policia, bombers, protecció civil...). L'objectiu de la vacunació és doble, i a més de protegir les persones amb alt risc de patir les complicacions d'una grip, es tracta d'impedir la circulació del virus dins la comunitat. La grip tarda de mitja unes 6 a 8 setmanes en difondre's en una comunitat determinada.

Campanya de vacunació 2003-2004. El virus gripal canvia cada any i per això la vacuna també és diferent. Per aquesta raó cal vacunar-se cada temporada, ja que el fet d'haver-se vacunat l'any passat no confereix protecció per a l'any actual. La vacuna està fabricada amb virus inactius de la grip (és a dir, virus morts), per la qual cosa mai no pot produir la malaltia, i protegeix contra la grip, però no contra el refredat comú. En la seva fabricació se segueixen les recomanacions de l'Organització Mundial de la Salut (OMS). El període ideal per vacunar-se és entre octubre i novembre. A les Illes Balears, la campanya de

vacunació comença el 15 d'octubre i finalitza el 28 de novembre.

La vacuna es troba disponible en els centres de salut de la xarxa pública de totes les Illes Balears. Es recomana consultar en el seu centre sanitari. Les persones a les quals està indicada la vacuna poden rebre-la gratuïtament. Per a més informació podeu telefonar al 061. La protecció es desenvolupa dues setmanes després d'haver rebut la vacuna i pot durar un any. La dosi dependrà de l'edat de la persona que es vagi a vacunar: Només una dosi, en el cas dels adults, vacunats o no prèviament. En el cas dels nins menors de 9 anys no vacunats prèviament són aconsellables dues dosis separades per un mes d'interval. La vacuna pot produir algunes molèsties o reaccions indesitjables com: Dolor local en el lloc de l'administració, que sol cedir en 1-2 dies. Febre, mialgies i malestar general. Reaccions al·lèrgiques cutànies. Excepcionalment, reaccions anafilàctiques.

No es poden vacunar les següents persones: Les que pateixin al·lèrgia a l'ou, ja que forma part de la composició de la vacuna. Els menors de 6 mesos, perquè el seu sistema immunitari és immadur. Les embarassades en el primer trimestre d'embaràs; encara que en el segon i tercer trimestre és recomanable. En nins i adults amb malaltia febril aguda es recomana retardar la vacunació fins que desapareguin els símptomes. Enguany, la OMS ha recomanat intensificar la vacunació en els grups de risc, per poder controlar millor el diagnòstic de la Síndrome Respiratòria Aguda Severa (SRAS). Malgrat que la vacuna de la grip no protegeix contra altres malalties, amb una alta cobertura de vacunació de la població es podria reduir el nombre de casos de pneumònia produïts per la grip que són sospitosos de SRAS.

P E T I T S A N U N C I S

BORSA
IMMOBILIÀRIA

A PORRERES. Venc 4 pisos. 114 i 116m2. 3 habitacions, 2 banys, ascensor. Pre instal·lació de cuina, calefacció i aire condicionat. 630 365 158

IMMOBILIÀRIA CALA GAVIOTA. Compra, venda, lloguer i assessorament. Estanyes, 27 Colònia Sant Jordi. Tel. 971 655 722 www.cala-gaviota.com

NORD MALLORCA Immobiliària. Administració de finques. Lloguer i venda. Gabriel Roca, 23. Tel. 971 54 654 www.nordmallorca.com

GRAN VIOBRA. Construccions en general. Venda i lloguer d'immobles. Plaça Mare de Déu, 7 Colònia info@granviobra.com Tel. 971 656 330

IMMOBILIÀRIA TONIRUIZ. Isaac Peral, 46 Cala Rajada. Tel. 971 56654. A Manacor, Plaça de la Constitució, 1 Tel. 971 551 877. www.tonirui.com

LLOGARIA soterrani per viure a s'Arenal. Tel. 617 005 901

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu.netegenord@hotmail.com Pollença

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIÀRIA ARBONA. Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiarbona.com.

PERSONALS

Tenc 52 anys, visc a s'Arenal. Coneixeria dona de la comarca per a relació seriosa. 617 005 901

SEPARAT de 45 anys, coneixeria al·lota un poc més jove que ell per a relació estable. Tel. 971 747 023

PRODUCTES
ECOLÒGICS

BOTIGA CAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venta d'hortalisses ecològiques. Activitats medi ambientals. Autovia de Manacor Km. 40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CAN BATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal, 25 Manacor. Tel. 971 550 519

CANCOLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent, 10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterrani, 2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivet, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venta al'engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

CARNISSERIA ECOLÒGICA Ca na Cris. Sa Perxa. Productes artesanals. Avinguda Carles V, 22- Davant el Poliesportiu. Lluçmajor. Tel. 971 120 089

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. www.lacasa.natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

CASAPAGESA. Vine a gaudir d'un

bon berenar, un millor dinar i un insuperable sopar. C/ de la Rectoria, 1 Sóller. 971 638 087

RESTAURANT SARESIDÈNCIA. Bufet a 9'50. Noces, batejos, comunions. Dissabtes vespres bufet i ball de saló. Ctra. Cala Figuera s/n. Tel. 971 653 560 Santanyí

RESTAURANT SA COMUNA. Menú i 7 euros, a la carta 12 euros de mitjana. Piscina i solàrium. Banquets de batejos i comunions. Tel. 971 524 697

RESTAURANT CAN PEPSERRA. Gabriel Roca, 87. Colònia de Sant Jordi. A la carta 30 euros de mitjana. Barca pròpia. Reservau al 971 655 399

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 euros. Servei a la carta. Ciutat, 18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGA CAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme, 4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere, 3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT SILLER. Cuina mallorquina. A la carta 40 de mitjana. Roger de Llúria, 48 Port de Pollença. Tel. 971 866 210

RESTAURANT L'AUP. Cuina de mercat i de graella. Ctra. Pollença (creuer Cala St. Vicenç). Tel. 971 532 606

RESTAURANT CA S'HEREU. Menú del dia a 8. Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch, 1 Binisalem. Tel. 971 886 873

LES DELÍCIES. Restaurant - pizzeria - barbacoa. Carns a la brasa i peix fresc. Carretera d'Alcúdia a la frontera de la Platja de Muro. Tel. 971 890 273

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euros beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7. Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

DER METZGER. "Leberkäs" Paté de carn de Baviera), salsitxa amb salsa curry, salxitxa alemana torrada al pa, salsitxa a la "Viena" amb ensalada de patates. Carrer Mussol, 12 Son Ferrer. Tel. 607 180 849

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzineria. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

MENJARS PREPARATS CA NATERE. Menjars a la mallorquina per endur-se'n. Cada 5 pollastres, un de

regal. Avinguda Amèrica, 4, s'Arenal, al costat de la benzineria. Tel. 971 266 745

ES RECÓDEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12, festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURACIÓ DE MOBLES. Xavier Barceló. Carrer d'en Cerdà, 105 Mòbil 687 559 600 Porreres

RESTAURANT CAS TEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6, carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8. Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ESCRUCÉ. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km. 41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

SERVEIS
PROFESSIONALS

ECOELÈCTRICA. Electricitat en general. Energia solar. Cobertes fotovoltaïques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES I LACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats, façanes... Lluç, 180 Inca. 971 515 588

DISSENYADORA DE MODA. Xisca Estremera. Confecció, transformació, arrendaments. Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaemas@hotmail.com

INDUSTRIADEL'EMBALATGE. Cartonatges Guilla. Gran Via Asima, 29. Son Castelló. 971 431 173

METALÚRGIQUES MARTINEZ IFILLS. Tota classe de feines en diferents metalls. Gremi de Tintorers, 16. Polígon de Son Castelló. Tel. 971 430 156

FORCAT Neteges forestals, poda de pins i de palmeres. 637 792 192

SERVEIS SANITARIS EU MOLL.

Instal·lacions sanitàries, calefacció i piscines. Vicenç Buades, 40 Tel 971 865 061

ELÈCTRIQUES MANRESA. Instal·lacions elèctriques, antenes satelit, telefonia mòbil, aire condicionat, venda d'electrodomèstics. Ariel, 12. Cala d'Or. Tel. 971 657 378

ESCOLA DE VOL ES CRUCE. Baptisme de vol. 10 minuts amb pilot 20 euros. Carretera de Manacor km. 42. Tel. 629 392 776

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura,... Massatges, antirius... i més coses. Carrer Cristòfor Colom, 28. Al costat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeporto-colum@telefonica.net

TALLER FIOL. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria). Tel. 609 606 497

TALLER GINARD. Venda de cotxes i tractors nous i usats. Carretera de Santa Margalida s/n. Maria de la Salut. Tel. 971 525 731

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom, 34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animallets. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

RECART. Repartiment i manipulació de correspondència. Mòbil 630 678 416 Manacor

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nch-informatica.com

COSADE DOS. Tapisseria, descans, mobles, decoració. Distribuïdor de matalassos Delanubbi. Carrer del Bisbe Taixaquet, 62 Lluçmajor. Tel. 971 748 088

AUTONAUTICAMANACOR. Tot per la pesca. Embarcacions neumàtiques, motors fora borda, rodets, canyes, fils, esquers, pesca submarina, vestits, fusels... Ses Parres, 61 Manacor 971 553 780

CANAROSSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

HIDROTUB. Subministraments de materials per a reg, piscines, fontaneria... C/ València, 63 Son Bugadelles-Calvià. Tel. 971 693 241 hidro-

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

Nom DNI

Cognoms Tel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

tub@blueforever.net

EXCAVACIONS I DERIVATS, S.L.
Desmuntaments, formigó, sèquies, moviments de terra, microexcavació... Paviments, trespols industrials, poliments... Tel. 629 473 002

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrrollable, corredora, batent. Venta, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

ÒPTICA SANTA PONÇA.. Riu Sil, 10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

INTENSIU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

BOTIGA D'INFORMÀTICA UPI. Venta d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniandrover@gmail.com

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades, 41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J., Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera, 12-A local, 12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

MICOCINA. Cuines modernes i clàssiques. Brillants i mates. Postformades, laminades i de fusta en tots els models i colors. Antoni Noguera, 28. Ciutat. Tel. 971 421 540

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

CA'S DENTISTA. Sant Martí, 2 Tel. 971 832 186 Vilafranca

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirossello@terra.es LLubí

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe d'envelats. Sant Cristofor, 26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

NO ÉSPECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

FONTANERIA BAIX DES COS. Energia solar, piscines, calefacció,

instal·lacions de gas. Baix des Cos, 78 B. Tel. 971 552 519 Manacor

SUBWAY URBAN WEAR. Roba i calçat esportiu juvenil. La Rambla, 44 A. Tel. 971 160 157 Campos

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

GRUES MARRATXÍ. Servei les 24 hores. Tel. 971 795 914

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

CAN FESOL. Ferreteria, adrogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, joguets. Carrer Bisbe, 1 Santanyi. Tel. 971 653 128

CONSTRUCCIONS I FONTANERIA ZUZAMA. Construcció, fontaneria, calefacció, climatització, piscines, recs. Es Camp den Ventura, 2-A. Tel. 971 167 141 Calonge

INTERNETBALEARES Disseny i Tecnologia. Internet i Projectes Web, Disseny Corporatiu, Infografia Arquitectural, Protecció de Dades i Gestió de Calidad ISO. Telf: 971 525 465 – 658 970 701 – info@internetbalears.es – www.internetbalears.es

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejos d'aigua garantida. Tel. 620 632 714

PASTISSERIA FRAU. Pamallorquí forn de llenya, ensaïmades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

RESIDENCIA GENT GRANCALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

NOU LLUCMAJOR. Pere Planells. Construcció en general. Carrer Galdent, 1-1 Tel. 666 588 405 Llucmajor

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

FORN LA CONCEPCIÓ. Forn de pa, restaurant i bar. Menú a 7'50. Carrer de la Concepció, 16. Ciutat de Mallorca. Reservau al 971 712 626

PERRUQUERIA DE SENYORES ISIS. Fertilitzadora, 2 Ciutat. Tel. 971 272 694

UPE SYSTEMS/GELE. Portes automàtiques i enrotllables. Porreres. Tels 607 362 516/ 902 200 940

MRTINFORMÀTICA. Sant Roc, 32 Porreres. Tel. 971 168 478 info@mrt-

informatica.com www.mrtinformatica.com

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre, 2 Porreres. Tel. 971 647 080

CONSTRUCCIONS Fills de Miquel Bover. Carrer Sala i Verd, 14 Porreres. Tel. 971 168 414

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES BARCELÓ. Vileta, 10 Tel. 647 647 969 barcelobarcelo@terra.es

ELÈCTRICARAVIMA. Major, 148 Porreres. Tel. 971 647 732

FONTANERIA Rafel Garcia Entrena. Instal·lador oficial i mantenidor. Arregla acumuladors. Carrer Major, 148 Porreres. Tel. 971 168 077-659 254 118

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Santa Creu, 3. Porreres. Tel. 971 166 636-679 349 911

FUSTERIA Bernat Bordoy. Carretera de Porreres-Campos. Tel. 971 647 906-629 601 925 Porreres.

FUSTERIA Can Vila Carrer de la Rosa, 20. Porreres. Tel. 971 168 685 fusteriavila@fusteriavila.net

FUSTERIA LLITERES. Crr. Porreres-Montuiri K. 1 Tel. 971 168 466 Porreres

BIT instal·lacions elèctriques. Carr. Porreres-Montuiri K. 5'2. Tel. 971 647 408 info@bitinstalacions.com Porreres

ESCOLETA d'infants Sol Solet. Lluís, 31 Tel. 971 647 191 Porreres

CONSTRUCCIONS LT GRIMALT, S.L. Cooperativa, 27 Tel. 971 166 628-629 005 089 itgrimaltsl@hotmail.com www.itgrimaltsl.com

CENTRE TÈCNIC NATURAL. Quiromassatge, quiopràctica, osteopatia, drenatge limfàtic, reflexologia podal, dietètica i nutrició, homeospagíria, naturopatia. Carrer Cerdà, s/n Tels 618 754 443 – 971 647 603 Porreres

PINTURES. Rafel i Toni. Pintam cases. Sa Galla, 30 Tel. 649 031 287 – 630 106 428 Porreres.

EXCAVACIONS I DEMOLICIONS, obra civil i construcció en general. Ronda de l'Estació, 14-C. Porreres. Tel. 971 647 869 info@gabrielgayamorla.com www.gabrielgayamorla.com

FONTANERIA JOAN FONT. Instal·lacions de fontaneria, piscines, calefacció, aire condicionat, venta i reparació d'electrodomèstics. Carrer Bonany, 40 Vilafranca Tel. 610057779 jofoba@terra.es

CAN BATXÀ Ferreria d'en Damià Mora: connexions hidràuliques. Pare Molina, 29 Tel. 606 270 305 Porreres

Cuina

Trinxat cerdà amb rosta

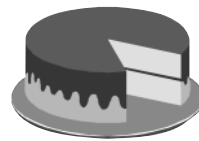
Esmorzar tradicional de la Cerdanya, fet amb la col i patata que quedava del sopar.

Ingredients:

Col i patata bullides, cansalada, all, julivert, sal i oli.

Preparació:

Es trinxen la col i la patata bullides i es reserva. En una paella amb un raig d'oli, es fregeixen uns talls de cansalada i es reserven, també. En el mateix oli, s'hi fregeix lleugerament una picada d'all i julivert. Llavors s'hi afegeix la col i la patata, remenant-ho i xafant-ho amb l'es-cumadora, fins que agafi una mica de color. Després es posa en una plata i es decora amb els talls de cansalada fregits.

Albergínies farcides

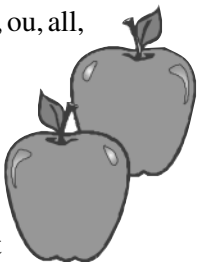
Recepta tradicional, tan a Mallorca com al Principat.

Ingredients:

Albergínies, botifarra crua, farina de galeta, ou, all, julivert, pebre negre, sal oli, i aigua.

Preparació:

Es tallen les albergínies pel llarg, en dos. Amb una cullera, se'ls buida una mica el cor. Amb la polpa que ha sortit, picada, la botifarra crua esparacada, l'all i el julivert picats i l'ou, es fa una massa que s'amaneix amb sal i pebre negre. S'omplen els buits amb aquesta barreja i s'hi posa farina de galeta al damunt. Es posen en una plata amb mig dit d'aigua, s'amaneixen amb un raig d'oli i s'enfornen a 180°C., fins que siguin cuites.

Bacallà amb tomaca

Ingredients:

Mig quilo de bacallà, mig quilo de tomaca, farina i ous.

Preparació:

Tindrem el bacallà a remulla des del dia abans, canviant-li l'aigua diverses vegades. Es trau de l'aigua i s'escorre. El bacallà s'arrebossa amb farina i ou batut, encara que es pot fer amb una d'aquestes coses només. Es fregeix, després el traurem de la paella, i en el mateix oli fregirem tomaca a foc, suau. Una vegada fregida la tomaca, la mesclarem amb el bacallà en una cassola d'obra.

Lluç amb salsa verda

En aigua freda posarem al foc el lluç ben net sense espines i tallat a trossos i en alçar el bull, el deixarem deu minuts. Sofregirem en una cassola una ceba picada i uns alls; en un morter picarem ametlles crues, pinyons, bona cosa de julivert, i ho incorporarem a la ceba sofregida; afegirem una cullerada de farina i un poc de l'aigua en què havem bullit el lluç, el qual, després d'escorregut, el col·locarem en una plàtera i el cobrirem amb la salsa. Si no hem aconseguit la salsa prou verda, podem afegir-li un poc de puré d'espínacs; es remena bé tot dins la cassola.

FIRA DE LLUCMAJOR

Na Maria Ramis i en Jaume Castanyeda són els amos joves de l'empresa Marès i Picadís del carrer de la Porciúncula de Ses Cadenes. 971 262 196

Francisco de la Hoz pinta a l'oli al camí Salard, 59 des Viver. La seva dona Marisol Garcia és la seva marxand. Tel. 971 474 613

Fa 36 anys que n'Antoni Rosselló va obrir la fabrica de detergents i productes per a piscines Es Fasser al carrer Guillem Terrassa, 37 de Lluçmajor. Tel. 971 660 469

Fa 27 anys que na Caterina Aguiló exposa la seva obra al caarrer Bisbe Taixaquet, 73 a la Fira de Lluçmajor, 73. 971 428 014

Fa 7 anys que n'Antoni Ribes i en Víctor Meca obriren el Taller de Serigrafia Raixa al carrer Major, 39 de Lluçmajor. Tel. 971 660 796

Fa 2 anys que en Josep Gelabert ha obert la botiga de material contra incendis J. Gelabert al carrer Guillem Terrassa 43 de Lluçmajor. 639 818 993

SANTA MARIA

Fa 5 anys que n'Antoni Ramis regenta el Celler Ramanyà al Quarter, 8-16 de Santa Maria. 680 417 929

EIVISSA

Na Lina Torres i en Miquel Noguera són els amos del forn can Tabacquet al carrer Felip II, 19 d'Eivissa. 971 316 317

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Se subscriu **L'ESTEL** per un any
prorrogable si no hi ha ordre en contra
i per un import de 35 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)**

**¿Vols deixar
de beure?
PODEM
AJUDAR-TE**
Tel: 616 08 88 83
Alcohòlics Anònims

**Llegeix i
subscriu-te a
L'ESTEL
la revista dels
empresaris
Tel.
971 85 85 80**